N. Balaşescu

EPISTOLELE
ŞI
EVANGHELIILE

EPISTOLELE
ȘI
EVANGELIELE

Dominiceloră și ale Serbătoriloră de preste totă anulă.

DE

NIFONU BALAȘESCU.

Professore de Teologiă.

Edițiunea a treia, dupŏ originariŭ.

BUCURESCĬ

IMPRIMERIA STATULUĬ

1864.

Nu mĕ ruşinezŭ de Evangeliulŭ luĭ Christŭ, fiindŭ că ellŭ este puterea luĭ Domnedeŭ spre mântuirea tutulorŭ, cellorŭ ce credŭ într'[illegible]

Romanĭ Capŭ 1 versŭ 16.

ÎN SÂNTA ȘI MAREA

DOMINICA

A

PASCELORU.

EPISTOL. Fapte C. I. v. 1—8.

CUVÊNTULŬ cellŭ d'ântâiŭ îlŭ făcuiŭ, o Teofile! despre tóte celle ce a începutŭ Iisus a face și a învĕțiă, pŏnă în ḑiua, în care ellŭ s'a înălțiatŭ, dupŏ ce prin Spiritulŭ Sântŭ dede ordinĭ Apostolilorŭ sêĭ, pre cariĭ ĭa allesŭ. Cărora s'a și pusŭ pre sinesĭ înainte în patru-ḑecĭ de ḑille dupĕ ptim'a sea prin multe semne, arĕtându-se lorŭ că este viŭ,

și grăindule dupre celle pentru împĕrăția lui Domnedeŭ. Și cu dînșiĭ petrecându, le commendâ lorŭ, ca de Ierusalimŭ sê nu se despărțĭă, ci sê așcepte promissiunea Tatuluĭ, pre care uă ațĭ audịtŭ de la méne, le dịsse lorŭ. Câcĭ Ioanne bătezâ cu apà, iar voi vĕ vețĭ bătezà cu spiritŭ Sântŭ, nu multŭ dupŏ aceste dịlle. Iar cei adunațĭ îlŭ întrebară pre dînsulŭ, dịcêndŭ: Dómne! aŭ într'acestŭ annŭ veĭ sĕ restabilezĭ împĕrăția luĭ Istraelŭ? Iar ellŭ dịsse cŏtră dînșiĭ: Nu este allŭ vostru a sci anniĭs éŭ tempurile pre care Tatălŭ le-a ținutŭ întru propria sa stăpĕnire. Ci voĭ vețĭ lua putere de la Spiritulŭ Sântŭ, carele va veni preste voĭ; și vețĭ fi pentru méne martorĭ și în Ierusalimŭ și în tótă Iudeĭa și Samaria, și pŏnă la marginea pĕmêntuluĭ.

EVANGELIULŬ. Ioann. C. I. v. 1—17.

Întru începutŭ erà Cuvêntulŭ, și Cuvêntulŭ erà la Domnedeŭ, și Domnedeŭ erà Cuvêntulŭ. Acest'a întru începutŭ erà la Domnedeŭ. Tóte pr'intr'însulŭ s'aŭ făcutŭ, și fŏrĕ de dînsulŭ nemica nu s'a făcutŭ, ce s'a făcutŭ.

Întru d'însulŭ erà viiațĭa, și viiațĭ'a erà lumin'a óminilorŭ. Și lumin'a întru întunericŭ luminéză, și întunericulŭ pre dîns'a nu uă a cuprinsŭ.

Fost'a unŭ omŭ trămisŭ de la Domneḑeŭ, numele luĭ Ioann. Acest'a veni spre a fi mărturiă, şi ca sĕ mărturiséscă de acea lumină, ca toţĭ sĕ créḑă pr'intr'însulŭ.

Nu erà ellŭ lumin'a, ci fu trămisŭ ca să mărturiséscă de cellŭ ce este lumin'a. Acestŭ cuvêntŭ erà lumin'a cea adevĕrată, care luminézā pre totŭ omulŭ ce vine în lume.

Ellŭ în lume erà, şi lumea pr'in trînsulŭ s'a făcutŭ, şi totuşĭ lumea pre dînsulŭ nu l'a cunoscutŭ.

Ellŭ întru a le sélle a venitŭ, şi aĭ sĕĭ pre d'însulŭ nu l'aŭ acceptatŭ. Dar la toţĭ câţĭ îlŭ acceptară pre d'însulŭ, adică cellorŭ ce crediură întru numele luĭ, le dede direptulŭ ca sĕ fiă fiĭ luĭ Domneḑeŭ.

Cariĭ nu d'in sânge, nicĭ d'in voiă carnale, nicĭ d'in voiă bărbătéscă, ci de la Domneḑeŭ s'aŭ născutŭ.

Şi Cuvêntulŭ corpŭ se făcû, şi locuì între noĭ, plinŭ de darŭ şi de adevêrŭ; şi vĕḑiurămŭ gloria luĭ uă gloriă ca ceea a fiiului celluĭ unicŭ născutŭ de la Tatălŭ.

Pentru acest'a mărturisea Ioann şi strigà, grăindŭ: Acest'a este, despre carele vĕ ḑissessemŭ; că acella carele vine după mine, maĭ pre susŭ de mi-

ne este, că maĭ nainte de mine a fostŭ. Şi dintru plinirea luĭ noĭ toţĭ amŭ luatŭ, gratiă preste graţiă.

Că legea fu dată pr'in Moise, dar graţi'a şi adevĕrulŭ veniră pr'in Iisusŭ Christos.

ÎNTRU ACEEAŞĬ DOMINICĂ
LA
VESPERTINŬ.

EVANGELIULŬ. Ioan. C. 20. v. 19—25.

Fiendŭ séră în ḑiua aceea, întru un'a d'in Sâmbete, şi uşile unde eraŭ Discipuliĭ adunaţĭ pentru fric'a Judeilorŭ, fiĕndŭ încuiate, venì Iisus, şi stete în meḑĭŭloculŭ lorŭ, şi le ḑise: Pace vouĕ!

Şi acestea ḑicêndŭ, le arătâ lorŭ mânile şi cóst'a sea: şi Discipuliĭ vĕḑêndŭ pre Domnulŭ. se bucurară fórte.

Deci Iisus iarăşĭ le maĭ ḑise lorŭ: Pace vouĕ! Cum m'a trămisŭ pre mine Tatălŭ, totŭ aşĭa vĕ trămitŭ şi eŭ pre voĭ.

Şi acestea ḑicêndŭ, sufflâ assupră-le, şi le ḑisse lorŭ: Luaţĭ Spiritŭ Sântŭ! căror'a veţĭ iertà pĕccatele, se vorŭ iertà lorŭ, şi căror'a le veţĭ reţiné, reţinute vorŭ fi.

Iară Toma, unulŭ d'in ceĭ Doĭ-spre-ḑece, carele se chiamă gémĕnŭ, nu erà cu eĭ, cândŭ venì Iisus. Decĭ dar ceĭ-l-alţĭ Discipulĭ îĭ ḑisseră luĭ: Noĭ vĕḑiurămŭ pre Domnulŭ!

Dară ellŭ le ḑisse lorŭ: De nu voiŭ vedé în mânile luĭ semnele cuielorŭ, şi de nu voiŭ pune degetulŭ meŭ în loculŭ cuielorŭ, şi de nu 'mĭ voiŭ pune mân'a mea în cóst'a luĭ, nu voiŭ crede.

DOMINICA A 2-a DUPŎ PASCI

A

TOMEI.

EPISTOLA. Fapte Cap. 5 v. 12—20.

In ḑillele acellea, pr'in mânile Apostolilorŭ se făceaŭ semne şi miracule multe întru poporŭ; şi toţĭ credînţioşiĭ ceĭ de unŭ cugetŭ, eraŭ adunaţĭ în porticulu lui Solomonŭ Şi niminea din ceĭ-l-alţĭ nu cutezà sĕ se unéscă cu dînşiĭ; dar poporulŭ îĭ mărea pre eĭ fórte. Şi totŭ maĭ tare se adăogea numerulŭ cellorŭ ce credeaŭ în Domnulŭ, atâtŭ de barbaţĭ câtŭ şi de femeĭ, în câtŭ şi pre strade scoteaŭ pre ceĭ infirmĭ, şi îĭ puneaŭ pre paturĭ şi pre lectice, ca venindŭ Petru pe accolo, măcarŭ umbr'a luĭ

sê adumbreze pre vre-unulŭ d'intr'înșiĭ, și sĕ se vindece de nepoténtĭele lorŭ. Si mulțime mare de ómenĭ din cetățile celle de pr'in pregiurŭ se stringeaŭ în Ierusalimŭ, aducêndŭ pre ceĭ infirmĭ, și pre ceĭ tormentațĭ de spiritele celle necurate; cariĭ toțĭ se tĕmĕduiaŭ. Si scullânduse Archiereulŭ și cu toțĭ ceĭ d'in partita luĭ (ceĭ d'in secta Saduceilorŭ), se împlurĕ de invidiă. Si punêndușĭ mânile pre Apostolĭ, iĭ aruncară pre eĭ la închisóre pububică. Iar Ângerulŭ Domnuluĭ nóptea deschidindŭ ușile închisoreĭ, și scoțindu'ĭ pre dînșiĭ affară, le disse: Mergețĭ și stândŭ iarășĭ în biserică, predicațĭ poporuluĭ tóte cuvéntele celle de viațla acesteĭ doctrine.

EVANGELIŬ (Demănéțĭ'a I a Învieriĭ (La Liturgiĭ Joanne. Cap. 20. v. 19 - 31.

Fiindŭ séră, în diua aceea, întîu un'a de Sâmbete, și fiindŭ usile încuiate, unde eraŭ Discipuliĭ adunațĭ pentru frica Judeilorŭ; veni Iisus și stăte în medĭulocŭ, și le disse lorŭ: Pace vouĕ! Și aceste dicêndŭ, le arătâ lorŭ mânile și cóst'a sea: Și Discipuliĭ se bucurară, vĕdêndŭ pre Domnulŭ. Decĭ iarășĭ le maĭ disse lorŭ Iisus: Pace vouĕ! Cum m'a trămisŭ pre mine Tatălŭ, și eŭ vĕ trămitŭ pre voĭ. Și acestea dicêndule, sufflâ assupră-le, și le disse lorŭ: Luațĭ Spiritŭ Sântŭ! Că-

rora veţĭ iertà pĕccatele, se vorŭ iertà lorŭ, şi cărora le veţĭ ţiné, ţinute vorŭ fi. Iară Toma, unulŭ d'in ceĭ Doĭ-spre-ḑece, carele se chiamă géměnŭ, nu erà cu eĭ, cândŭ venì Iisus. Decĭ ḑisseră luĭ ceĭ-l-alţĭ Discipulĭ: Noĭ vĕḑurămŭ pre Domnulŭ! Iară ellŭ le-a ḑisŭ lorŭ: De nu voiŭ vedé în mânile luĭ semnele cuielorŭ, şi de nu voiŭ pune degetulŭ meŭ în loculŭ cuielorŭ, şi de nu'mĭ voiŭ pune mân'a mea în cóst'a luĭ, nu voiŭ crede. Şi dupŏ optŭ ḑille, fiindŭ Discipuliĭ iarăşĭ în lă-ântru, şi Toma cu dînşiĭ, venì Iisus, fiindŭ uşile încuiate, şi stete în medĭŭlocŭlŭ lorŭ, şi le ḑise: Pace vouĕ! Dupŏ aceea ḑisse Tomei: Aduţĭ degetulŭ têŭ în cóce, şi veḑĭ mânile melle, şi aduţĭ mân'a ta, şi uă pune în cóst'a mea, şi nu fi necredinţiosŭ, ci credinţiosŭ. Respuns'a Toma, şi ĭa ḑisŭ luĭ: Domnulŭ meŭ şi Domneḑeulŭ meŭ! Ḑis'a Iisus luĭ: Dacă mĕ vĕḑĭuşĭ, Tomo! creḑĭuşĭ, fericiţĭ cariĭ nu vĕḑiură şi totŭ creḑĭură! Încă şi alte semne multe făcù Iisus în presenţĭ'a Discipulilorŭ sĕĭ, care nu s'aŭ scrisŭ tóte în cartea acést'a. Iară acestea s'aŭ scrisŭ, pentru ca sĕ credeţĭ, că Iisus este Christosŭ Fiiulŭ luĭ Domneḑeŭ, şi creḑêndŭ, viiaţĭă sê aveţĭ întru numele luĭ.

DOMINICA A 3-a DUPŎ PASCI

A

MIROFORELORŬ.

EPISTOLA. Fapte Cap. 6. v. 1—7.

In dillele acellea Discipulii îmmulținduse totŭ maĭ tare, Iudeiĭ Elinĭ cârtiră în contra Iudeilorŭ Ebrei, că adică vĕduvele acellora se trecu cu vederea întru adjutoriulŭ cellŭ de tóte dillele. Și ceĭ Doĭ-spre-dece chiămândŭ pre mulțimea Discipulilorŭ, le disseră: „Nu se cuvine, ca lă„sândŭ noĭ predicarea cuvêntaluĭ luĭ Domnedeŭ, să ser„vimŭ meselorŭ. Allegețĭ direptŭ aceea dintre voĭ, Fra„țilorŭ! sépte barbațĭ béne mărturisițĭ, plinĭ de Spiritŭ „Sântŭ și de înțelleptiune, pre cariĭ sê'i rênduim la affacerea „acést'a. Iar în câtŭ pentru noĭ, noĭ ne vomŭ consecra cu „totulŭ întru rugătciune și întru serviciulŭ cuvêntuluĭ.“ Și propunerea acést'a plăcû la tótă mulțimea, și alleseră pre Stefanŭ, bărbatŭ plenŭ de credință și de Spiritŭ Sântŭ, și pre Filippŭ, și pre Prochorŭ, și pre Nicanorŭ, și pre Timonŭ, și pre Parmena, și pre Nicolaŭ Proselitulŭ din Antiochia. Pre cari îĭ presentarĕ înaintea Apostolilorŭ: și aceștia rogându se, îșĭ puseră mâuile preste dînșiĭ. Și cuvêntulŭ luĭ Domnedeŭ crescea, și nu-

merulŭ Discipulilorŭ se îmmulţìà în Ierusalimŭ fórte ba chiarŭ şi d'in preoţĭ eraŭ uă mare mulţime, cariĭ se supuneaŭ, acceptândŭ credinţi'a.

EVANGELIULŬ. (Deminéţĭa a 3-a a Învieriĭ. (La Liturgiă Marcu Cap. 15. (v. 43—8. Cap. 16.

În témpulŭ acella, Iosefŭ d'in Arimatea, bărbatŭ nobilŭ şi senatorŭ, carele şi ellŭ aşceptà împĕrăţ'a luĭ Domnedeŭ, veni, şi îndrăsnindŭ, intrâ la Pilatŭ, şi cerù corpulŭ luĭ Iisus. Iar Pilatŭ se mirâ, că Iisus murì aşĭa de currêndŭ. Şi chiămândŭ pre Centurione, îlŭ întrebâ pre ellŭ, décă Iisus muri de multŭ. Şi înţellegêndŭ întêmplarea dela Centurione, dăruì corpulŭ luĭ Iosefŭ. Şi acest'a cumpărândŭ giulgiŭ, şi dându'lŭ josŭ de pre cruce, 'l'a îmfăşĭuratŭ cu giulgiulŭ, şi 'lŭ-a pusŭ în mormêntŭ, carele erà săpatŭ într'uă stâncă, şi pre uşĭa mormêntuluĭ resturnâ uă pétră. Iară Mari'a Magdalen'a, şi Mari'a mam'a luĭ Iosefŭ se uitaŭ unde-lŭ vorŭ pune. Şi trecêndŭ Sâmbăt'a, Mari'a Magdalen'a şi Mari'a mam'a luĭ Iacov, şi Salome, cumpărară miresme, ca sê mérgă sĕ ungă pre Iisus. Şi plecândŭ elle fórte de deminéţĭă, întrun'a de Sâmbete, ve-

niră la mormêntŭ, resărindŭ sórele. Şi ḑiceaŭ un'a cŏtră alt'a; Cine va resturnà noué pétr'a acést'a de pre uşĭa mormêntuluĭ? Şi căutândŭ, vĕḑĭură pétr'a resturnată, care erà mare fórte. Şi intrândŭ elle în mormêntŭ, vĕḑĭură pre unŭ tênĕrŭ şeḑêndŭ de-a dirépt'a, îmbrăcatŭ în vestĭmêntŭ albŭ, şi ellŭ se spăĭmăntară. Iară ellŭ le ḑise lorŭ: Nu vĕ spăĭmêntaţĭ! pre Iisus Nazarinénulŭ cellŭ rĕstignitŭ căutaţĭ? s'a sculatŭ, nu este aicĭ, éccă şi loculŭ unde l'aŭ fostŭ pusŭ pre ellŭ. Ci mergeţĭ de spuneţĭ Discipulilorŭ luĭ, şi maĭ vîrtosŭ luĭ Petru, că v'a merge maĭ nainte de voĭ în Galileia, acolo 'lŭ veţĭ vedé pre ellŭ, precum v'a ḑisŭ vóuĕ. Şi elle îndată eşindŭ, fugiră de la mormêntŭ, că eraŭ cuprinse de cutremurŭ şi de spaĭmă, şi nimĕnuĭ nimic'a nu spusseră, aşĭa de tare se temeaŭ.

DOMINICA A 4-a DUPŎ PASCI A PARALITICULUI.

EPISTOLA. Fapt. C. 9. v. 32—42.

In ḑillele acellea fost'a, că Petru cercetândŭ pre toţĭ, veni şi la Sânţiĭ ce locuiaŭ în Lidda. Şi aflâ ac-

colo pre unŭ omŭ óre-care-le anume Enea, de optŭ anĭ jăcêndŭ într'unŭ patŭ-cellŭ, fiindŭ paraliticŭ. Şi Petru ĭĭ ḑisse luĭ: Enea! vindecăte pre tine Iisus Christos; scóllăte, şi ţĭ asterne tu însuţĭ! şi îndată s'a sculatŭ. Şi pre ellŭ toţĭ câţĭ locuiaŭ în Lidda şi în Assarona îllŭ vĕḑiură, cariĭ se şi întorseră la Domnulŭ. Iar în Ioppe, între discipulĭ erà şi o femeĭă anume Tabita, care traducêndu-se, se ḑice căprióră: acést'a erà plină de fapte bune şi de eleemosine ce făcea. Şi a fostŭ că ea în ḑillele acellea infirmânduse, muri, pe care după ce uă aŭ scăldatŭ, uă puseră într'uă sallă de susŭ. Şi fiindŭ Lidda apprópe de Ioppe, şi Discipuliĭ auḑindŭ, că Petru este accolo, aŭ trămisŭ pre doĭ bărbaţĭ la dînsulŭ, rugândulŭ, să nu pregete a venĭ pŏnă la eĭ. Şi Petru scullânduse, a mersŭ la dînşiĭ; pre carele îndată ce veni, îllŭ dusseră în sall'a de susŭ. Aicĭ presentându-se înaintea luĭ tóte vêduvele, plângeaŭ şi'ĭ arătaŭ vestimentele, şi îmbrăcămintele câte făcea Căprióra până ce era cu dînsele. Şi scoţindŭ Petru pre toţĭ affară, şi îngenunchindŭ, se rugâ; şi întorcându-se câtră corpŭ, ḑisse: Tabito, scóllă! Iar ea 'şĭ deschisse ochiĭ seĭ; şi vêḑindŭ pre Petru, şeḑiŭ. Şi dându-ĭ eĭ mâna, uă redecâ pre ea; şi chimândŭ pre Sânţĭ şi pre vêduve; uă aŭ datŭ pre dîns'a viiă. Şi fapta acésta s'a auḑitŭ pr'in tótă Ioppe, şi mulţĭ creḑiurĕ în Domnulŭ.

———

EVANGELIULŬ. (Deminéțĭ'a a 4-a a Învieriĭ.
(La Liturgiă. Ioann Cap. 5. v. 1—15.

În témpulŭ acella s'a suitŭ Iisus în Ierusalimŭ. Și în Ierusalimŭ lôngă pórt'a oiĭ, este unŭ lacŭ de scăldatŭ, carele ebreesce se chiamă Betesda, cincĭ portice avêndŭ. Întru acellea jăceaŭ mulțime multă de infirmĭ: orbĭ, schiopĭ, uscațĭ, așceptândŭ mișcarea apeĭ. Pentru că unŭ ângerŭ alŭ Domnului la témpurĭ destinate se pogorea în lacŭ, și turbură ap'a, și carele intrà ântâiŭ dupŏ turburarea apeĭ, se făcea sănĕtosŭ verĭ de ce infirmitate ar fi fostŭ ținutŭ. Decĭ erà accolo unŭ omŭ, ce avea treĭ-decĭ și optŭ de annĭ în infirmitatea sea. Pre acest'a vĕdêndulŭ Iisus jăcêndŭ, și cunoscêndŭ, că éccă multŭ témpŭ avea ellŭ în infirmitatea sea, îĭ disse luĭ: Voescĭ sê fiĭ sănĕtosŭ? Respuns'a luĭ infirmulŭ: Dómne! omŭ nuamŭ, carele, după ce se turbură ap'a, sê mĕ bage în lacŭ: decĭ pônĕ cândŭ mergŭ eŭ, întră altulŭ înaintea mea. Dis'a Iisus luĭ: scólă-te, ia'țĭ patulŭ tĕŭ și mergĭ! Și îndată se făcù sănĕtosŭ omulŭ, și-șĭ luâ patutŭ sêŭ și ămblâ, și erà într'acea di Sâmbătă. Decĭ Judeiĭ diceaŭ celluĭ vindecatŭ: Sâmbătă este, nu-țĭ este ție permisŭ ațĭ luà patulŭ. Iară ellŭ re-

spunse lorŭ: Cellŭ ce mĕ făcù sănĕtosŭ, acell'a 'mĭ ḑisse: Ia-ţĭ patulŭ tĕŭ şi âmblă! Şi-lŭ întrebară pre ellŭ, carele este omulŭ acell'a, ce ţĭ-a ḑisŭ, Iaţĭ patulŭ tĕŭ şi âmblă? Iară cellŭ vindecatŭ nu sciea cine este; că Iisus eşisse d'in mulţimea poporuluĭ ce erà într'acellŭ locŭ. Dupŏ aceea-lŭ afflâ pre ellŭ Iisus în beserică, şi-ĭ ḑisse luĭ: éccă te fácuşĭ sănĕtosŭ; veḑĭ, de acum sê nu maĭ pĕccătuescĭ, ca sê nu-ţĭ fiă ţie ceva maĭ rêŭ. Mers'a dar omulŭ acella, şi a spusŭ Iudeilorŭ, că Iisus este, carele-lŭ făcù pre dînsulŭ sănĕtosŭ.

DOMINICA A 5-a DUPŎ PASCI

A

SAMARITANEI.

EPISTOLA. Fapte. C. 11. v. 19—30.

In ḑilllele acellea, Apostoliĭ cariĭ se rêsipisserĕ de persecuţiunea ce se întêmplase pentru Stefanŭ, trecure până la Finicia, la Cipru, şi la Antiochia, nimenuĭ altuia predicândŭ cuvêntulŭ, fŏră numaĭ Iudeilorŭ. Şi eraŭ

uniĭ d'intre eĭ bărbați Ciprienĭ și Cirinenĭ, carii întrândŭ în Antiochia, grăiaŭ și câtră Elinĭ, annunțindŭ pre Domnulŭ Iisus. Și erà mâna Domnuluĭ cu dînșiĭ, fiindŭ că mare numĕrŭ credĭù și se întórse la Domnulŭ. Și faĭm'a acésta despre dînșiĭ adjungêndŭ și în urechile bescricii ceĭ d'in Ierusalimŭ; acestia trămiseră pre Barnaba sĕ mérgă până la Antiohia. Carele adjugèndŭ acollo și vĕḑendŭ grați'a luĭ Dumneḑeŭ, s'a bucuratŭ. Și îndemnà pre toțĭ, ca întru constanți'a ânimeĭ să remână întru Domnulŭ. Pentru că ellŭ era omŭ fórte bunŭ, și plenŭ de Spiritŭ Sântŭ și de credințĭă: și multŭ populŭ se maĭ adause la Domnulŭ. Dup'aceea Barnaba s'a dusŭ la Tarsŭ, ca sê caute pre Saulŭ. Și aflândulŭ, l'a dusŭ în Antiochia; și se adunarĕ unŭ annŭ de plinŭ în acéstă besericâ, și învĕțĭarĕ populŭ multŭ, în câtŭ Discipuliĭ începură d'aicĭ d'in Antiochia a se numi maĭ ântâiŭ Christianĭ. Iară într'acelle ḑille nisce Profețĭ se pogorîrĕ d'in Ĭerusalimŭ în Antiochia. Și scullându-se unulŭ d'intr'înșiĭ anume Agabŭ, îndemnatŭ de spiritulŭ, preḑisse, că fómete mare are să fiă în tóta lumea; care în ḑillele luĭ Claudiu Cesarulŭ se și întĕmplâ. Iară discipuliĭ se determinarĕ fiă care după puterea sea, sĕ trămită adjutorŭ fraților ce locuiau în Iudeĭa. Care aŭ și făcutŭ, trămițêndŭ la ceĭ maĭ bêtrânĭ, pr'in mâna luĭ Barnaba și a luĭ Saulŭ.

EVANGELIUL (Demânéţĭa a 7-a a învierił, Aria 4.
(La Liturgiă, Joann C. 4. v. 5—42.

In tempulŭ acell'a venit'a Iisus într'uă cetate a Samarieĭ, cu numele Sicharŭ, care e apprópe de possessiunea, pre care Iacobŭ uă dedesse fiiuluĭ sĕŭ Iosifŭ; şi erà accolo puţĭulŭ luĭ Iacobŭ. Iară Iisus fiéndŭ ostenitŭ de călletoriă, şedù accolo lôngă puţĭŭ; şi erà ca la a şésea óră d'in ḑi. Attuncĭ venì uă muiere d'in Samaria sê scóţĭă apă. Ḑis'a eĭ Iisus: Dâ-mĭ apă sê beaŭ! Că Discipuliĭ luĭ se dussesseră în cetate, sê cumpere de mâncare. Decĭ a ḑisŭ luĭ muierea Samaritană: Cum tu, Judeŭ fiéndŭ, cerĭ dela méne sê beĭ, muiere Samaritană fiéndŭ eŭ? (că Iudeiĭ n'aŭ nécĭ unŭ ammesticŭ cu Samaritaniĭ). Respuns'a eĭ Iisus, şi-ĭa ḑissŭ: De aĭ cunósce tu darulŭ luĭ Domneḑeŭ, şi cine este acell'a, carele 'ţĭ ḑice ţie: „Dă-mĭ apă sê béŭ," tu singură aĭ cere de la d'însulŭ, şi ellŭ ţĭ-arŭ da ţie apă viuă. Grăit'a luĭ muierea: Dómne! nécĭ vasŭ aĭ cu ce sê scoţĭ apă, şi puţĭulŭ este adûncŭ; dar acea apă viuă de unde uă aĭ? Aŭ dóră tu maĭ mare escĭ de câtŭ Iacobŭ Părĕntele nostru, carele ne a datŭ nóuĕ puţĭulŭ acest'a! d'in carele şi ellŭ a bĕutŭ, şi feţioriĭ luĭ, şi turmele luĭ? Respun-

2.

s'a Iisus, şi 'ĭ a ḑisŭ eĭ: Totŭ cellŭ ce v'a bea d'in ap'a acést'a, v'a însetà iarăşĭ; dară cellŭ ce v'a bea d'in ap'a ce-ĭ voiŭ dà eŭ, aceea v'a devenì într'însulŭ isvorŭ de apă curgătóre pônĕ în viaţi'a eternă. Ḑis'a côtre d'însulŭ muierea: Dómne! dâ-mĭ d'in această apă, ca nécĭ sê maĭ înseteḑiŭ, nécĭ sê maĭ vénŭ aicĭ sê maĭ scotŭ. Grăit'a eĭ Iisus: Mergĭ şi chiamă pre bărbatulŭ têŭ, şi vénă cu ellŭ aicĭ. Respuns'a muierea: N'am bârbatŭ. Grăit'a eĭ Iisus: Béne aĭ ḑisŭ, că n'aĭ bărbatŭ: că cincĭ bărbaţĭ aĭ avutŭ; şi pre carele-lŭ aĭ acum, nu-ţĭ este ţie bărbatŭ; acést'a adevĕratŭ aĭ ḑisŭ. Grăit'a luĭ muierea: Dómne! vĕdŭ că Profetŭ escĭ tu. Părénţiĭ nostri s'aŭ închinatŭ în muntele acest'a, şi voĭ ḑiceţĭ, că în Ierusalimŭ este loculŭ, unde se cade a se închinà. Ḑis'a eĭ Iisus: Muiere! crede mie, că v'a venì témpulŭ, cândŭ voĭ nĕcĭ în muntele acest'a nu vĕ veţĭ maĭ închinà Tatuluĭ, nécĭ în Ierusalimŭ. Voĭ adoraţĭ ceea ce nu cunósceţĭ, iară noĭ adorâmŭ ceea ce cunóscemŭ, că măntuirea d'intre Iudeĭ véne. Ci v'a venì témpulŭ, şi chiarŭ acum este, cândŭ adoratoriĭ ceĭ adevêraţĭ se vorŭ închinà Tatuluĭ cu spiritulŭ şi cu adevêrulŭ; că Tatulŭ acestŭ-feliŭ cautã sê fiă, ceĭ ce i se închină luĭ. Spiritŭ este Domneḑeŭ; şi ceĭ ce-lŭ adóră pre

ellŭ, se cade sê-lŭ adóre cu spiritulŭ şi cu adevêrulŭ. Ḑis'a luĭ muierea: Scimŭ că are se vie Mesia, carele se chiamă Christos, cândŭ v'a venì acell'a, ne v'a spune nóue tóte. Ḑis'a eĭ Iisus: Tocmaĭ eŭ, cellŭ ce grăescŭ cu tene, sum acell'a. Şi într'aceea veniră Discipuliĭ luĭ, şi se mirară, că cu o muiere grăiesce; dar nimenea nu'ĭ ḑisse; Ce întrebĭ? séŭ Ce vorbescĭ cu d'însa? Iară muierea îşĭ lăssâ ciutur'a sea. şi merse în cetate, şi spusse ómeniloru, ḑicêndŭ: Veniţĭ de vedeţĭ pre unŭ omŭ, carele mĭ-a spusŭ mie tóte câte amŭ făcutŭ: nu cumva acest'a este Christos? Decĭ eşiră din cetate, şi veniră côtre d'însulŭ. Iară între acestea-lŭ rugară pre d'însulŭ Discipuliĭ, grăindŭ: Rabbi, mănâncă! Iară ellŭ le ḑisse lorŭ: Eŭ uă mâncare amŭ a mâncà, pre care voĭ nu uă sciţĭ. Iară Discipuliĭ grăiaŭ între sene: Nu cumva 'i a addusŭ luĭ cineva ceva de mâncare? Ḑis'a lorŭ Iisus: Mâncarea mea este; ca sê facŭ voia celluĭ ce m'a trămisŭ, şi sê-ĭ împlinescŭ lucrulŭ luĭ. Aŭ nu voĭ ḑiceţĭ, că încă patru lunĭ maĭ sunt pônĕ la secerişĭŭ? Ci eŭ vĕ ḑicŭ vouĕ, rĕdicaţĭ ochiĭ vostriĭ, şi vedeţĭ, că holdele sunt albe, şi apprópe de seceratŭ. Şi cellŭ ce v'a secerà, pentru acést'a plată v'a luà, şi v'a adunà fruptulŭ spre viiaţĭ'a eternă; ca şi cellŭ

ce sémînă, d'in preună sê se bucure ca şi cellŭ ce seceră. Că întru acést'a, proverbulŭ este adevĕratŭ: „Că altulŭ este cellŭ ce sémĕnă, şi al„tulŭ care seceră." Eŭ v'amŭ trămisŭ pre voĭ sê secerațĭ ceea, la ce voĭ nu v'ațĭ ostenitŭ; alțiĭ s'aŭ ostenitŭ, şi voĭ ațĭ intratŭ întru ostenéll'a lorŭ. Iară din cetatea aceea mulțĭ Samaritanĭ credĭură într'însulŭ, pentru cuvêntulŭ muiereĭ, careĭ încredințĭâ: „Că ellŭ mĭ-a spusŭ mie tóte câte amŭ făcutŭ." Decĭ dacă veniră la dînsulŭ Samaritaniĭ, îllŭ rugară pre ellŭ, ca sê remână la dînşiĭ; şi ellŭ a remasŭ accolo dóue dille. Şi dup'aceea cu multŭ maĭ mulțĭ credĭură, dupŏ ce-ĭ ascultară cuvêntulŭ. Iară muĭeriĭ disseră: „Că de acum nu pentru vorb'a ta credemŭ într'însulŭ, ci pentru că înşi-ne l'amŭ audităŭ, şi şcimŭ, că acest'a este cu adevĕratŭ Mântuitoriulŭ lumeĭ, Christos.

DOMINICA A 6-a DUPŎ PASCI

A ORBÛLUI.

EPISTOLA, Fapte Cap. 16 v. 16—34.

In dillele acellea a fostŭ, cândŭ mergeamŭ noĭ Apostoliĭ la rugătĭune, ne întĕmpinâ pre noĭ o servitóre ce

avea spiritŭ pitonicŭ, și care cu vrăjĭ divinândŭ, da profitŭ mare stĕpânilorŭ eĭ. Aceea urmândŭ luĭ Pavelŭ și dupŏ noĭ, strigă ḑicêndŭ: Aceștĭ ómenĭ sunt servitoriĭ Domneḑeuluĭ celluĭ prea inaltŭ, cariĭ vĕ spunŭ vouĕ callea mântuireĭ. Și acést'a făcea ea în multe ḑille. Iar Pavelŭ supĕrânduse pentru acést'a, se întórse, și ḑisse spirituluĭ: Eŭ ție, întru Numele luĭ Isus Christos îțĭ ordinŭ, sĕ eșĭ d'intr'însa! și ellŭ eși din ea îndată. Iar stĕpâniĭ eĭ vĕḑêndŭ că s'a dusŭ speranțĭa profituluĭ lorŭ, prénḑêndŭ pre Pavelŭ și pre Silla, îĭ dusseră în forulŭ publicŭ la ceĭ maĭ marĭ. Și presentându'ĭ pre eĭ înaintea diregătorilorŭ primarĭ aĭ capitaleĭ, le aŭ ḑissŭ: Acești ómenĭ, Iudeĭ fiindŭ, turbură tótă cetatea nóstră, și invațĭă datinĭ, care nu se cade nóue, ca Ramanĭ, a le accepta, nécĭ a le face. Ancă și populŭ mulțime se rĕdicâ assupra lorŭ. Și Diregătoriĭ rumpêndu-le lorŭ vestĭmêntele, ordinară sê-ĭ bată cu toĭege, și multe loviturĭ dându-le lorŭ, iaŭ pusŭ la închisóre, demândândŭ carcerariuluĭ, ca bene sê-ĭ păzéscă pre eĭ. Carele luândŭ ordinea aceea, i-a pusŭ pre eĭ în carcerea cea maĭ d'in ântru, și piciórele lorŭ li lea băgatŭ în grosŭ. Iar pe la meḑĭulŭ nopțeĭ, Pavelŭ și Silla rugându-se, cântaŭ imne de laudă luĭ Domneḑeŭ: și ceĭ legațĭ 'ĭ auḑĭeaŭ pre dînșiĭ. Și d'uă dată se făcû cutremurŭ mare de pământŭ, în câtŭ tóte temeliele carcereĭ s'aŭ clătitŭ; și numaĭ de câtŭ s'aŭ deschisŭ tóte ușile, și legăturile tutulorŭ s'aŭ deslegatŭ. Iară

décă s'aŭ deşceptatŭ carcerariulŭ, şi vĕḑêndŭ deschise uşile carcereĭ, scoţêndŭ sabia, vrea sĕ se omóre, cugetândŭ, că ceĭ legaţĭ aŭ scăpatŭ. Iar Pavelŭ strigâ cu voce mare, ḑicêndŭ: Nemica rêŭ ţie sĕ n ı 'ţĭ facĭ, că toţĭ sunt aicĭ. Atuncĭ carcerariulŭ cerêndŭ lumînare, sări curêndŭ înăntru, şi tremurândŭ, căḑiù înaintea luĭ Pavelŭ şi a luĭ Silla. Si scoţênduĭ pre eĭ affară, le ḑisse: Domnilorŭ! ce mi se cade să facŭ, ca sĕ mĕ mântuescŭ? Iară eĭ îĭ ḑisseră! Crede întru Domnulŭ Iisus Christos, şi te veĭ măntui, tu şi tótă famili'a ta. Si'ĭ grăiră luĭ cuvêntulŭ Domnuluĭ, şi tutulorŭ cellorŭ d'in cas'a luĭ. Si ellŭ luânduĭ pre d'inşiĭ înr'acea oră a nopţiĭ la sène, le spăllâ lorŭ vĕnătârile; şi îndată se bătteză, ellŭ şi toţĭ aĭ luĭ. Apoĭ ducênduĭ pre eĭ în cas'a sea, le puse mas'a, şi ellŭ cu tótă cas'a sea s'a bacuratŭ, câcĭ aŭ creḑĭutŭ întru Domneḑeŭ.

EVANGELIULŬ (Demănéţĭa a 8-a Invieriĭ, Aria 5. (La Lĭturgiă, Iónn. C. 9. v. 1—38.

In témpulŭ acell'a trecêndŭ Iisus, vĕḑiû pre unŭ omŭ orbŭ din naşcere. Şi Discipuliĭ luĭ îllŭ întrebară pre ellŭ, ḑicêndŭ: Invĕţĭătoriule! cine a pĕccătuitŭ, acest'a séŭ părénţiĭ luĭ, de s'a născutŭ orbŭ? Rĕrspuns'a Iisus: Nécĭ acest'a n'a pĕccătuitŭ, nécĭ părénţiĭ luĭ; ci ca să se arăte lucrurile luĭ Domneḑeŭ întru ellŭ. Mie mi se cade să lucrezŭ lucrurile celluĭ ce m'a trămisŭ pre

mène, pônă este ḑiuă: că vène nóptea, cândŭ nèminea nu póte sê lucreze. Pônă ce sum în lume, eŭ sum lumin'a lumeĭ. Acestea ḑicêndŭ, scuĭpâ josŭ, şi făcû tînă d'in scuĭpatŭ,şi cu tîn'a acést'a unse ochiĭ orbuluĭ. Şi îĭ ḑisse luĭ: Mergĭ de te spallă în laculŭ Siloamŭ, (ce însemnéză trămisŭ). Decĭ s'a dusŭ orbulŭ şi s'a spăllatŭ, şi a venitŭ vĕḑêndŭ. Auḑindŭ veciniĭ, şi ceĭ ce maĭ înainte îllŭ vĕḑiusseră pre ellŭ că era orbŭ, ḑiceaŭ: Aŭ nu este acest'a, cellŭ ce şedea şi cerea? Uniĭ ḑiceaŭ: că acest'a este; iar alţiĭ ḑiceaŭ: că sémĕnă cu d'însulŭ; iar ellŭ ḑisse; Eŭ sum acell'a. Decĭ îĭ ḑisseră luĭ: cumŭ ţi s'aŭ deschisŭ ţie ochiĭ? Rĕspuns'a acell'a, şi a ḑissŭ: Omulŭ ce se numeşce Iisus, a făcutŭ tînă, şi a unsŭ ochiĭ meĭ, şi mĭ-a ḑissŭ: Mergĭ la laculŭ Siloamŭ, şi te spallă: şi mergêndŭ şi spăllându-me, amŭ vĕḑiutŭ. Şi iaŭ ḑisŭ luĭ: unde este acell'a? ḑiss'a ellŭ lorŭ: Nu şciŭ! Şi-lŭ dusseră la Fariseĭ, pre cell'a ce óre cândŭ a fostŭ orbŭ. Şi erà Sâmbătă cândŭ făcû Iisus tîn'a, şi-ĭ deschisse ochiĭ luĭ. Decĭ iarăşĭ îllŭ maĭ întrebară pre ellŭ Fariseiĭ: Cumŭ a vĕḑiutŭ? iar ellŭ le ḑisse: tînă-mĭ pusse pre ochiĭ meĭ, şi mĕ spăllaiŭ, şi éccă vĕḑiŭ. Decĭ óre cariĭ din Fariseĭ ḑiceaŭ: Acellŭ omŭ nu este de la Domneḑeŭ, că nu ţine Sâmbăt'a. Alţiĭ ḑiceaŭ: că póte omŭ

pĕccătosŭ să facă semne ca acestea? şi împărechere se născù între eĭ. Ḑiss'aŭ orbuluĭ iarăşĭ: Tu ce ḑicĭ pentru acell'a carele ţĭ-a deschisŭ ochiĭ têĭ? iar ellŭ a ḑisŭ: că este Profetŭ. Şi tocmaĭ acum nu creḑiură Iudeiĭ despre dînsulŭ că ellŭ ar fi fostŭ orbŭ, şi că şĭ'a câştigatŭ vederea, pônă ce nu chiămară pre părénţiĭ acestuia, ce acum vĕdea. Şi venindŭ aceştia, îĭ întrebară ḑicêndŭ: Acest'a este fiiulŭ vostru, de carele voĭ ḑicéţĭ, că s'a născutŭ orbŭ? cum dar acum vede? Rĕspuns'aŭ lorŭ părénţiĭ luĭ, şi le-aŭ ḑissŭ: Noĭ şcimŭ, că acesta este fiiulŭ nostru, şi cum că ellŭ s'a născutŭ orbŭ; iar acum cum vede, nu şcimŭ; séŭ cine ia deschisŭ luĭ ochiĭ, iarăşĭ nu şcimŭ; ellŭ însuşĭ destulă etate are, pre d'însulŭ îllŭ întrebaţĭ, ellŭ singurŭ v'a spune pentru sine-şĭ. Acestea le-aŭ ḑisŭ părénţiĭ luĭ, d'in cuasă, că se temeaŭ de Iudeĭ, pentru că acestia acumŭ decisseră între sine, că de v'a mărturisi cine-va pre Iisus a fi Christos, acell'a să se lapede din Sinagog'a. Pentru aceea ḑisseră părénţiĭ luĭ: etate are, pre d'însulŭ îllŭ întrebaţĭ. Decĭ eĭ chiămară adóua óră pre omulŭ carele fussesse orbŭ, şi 'ĭ ḑisseră: Dă glori'a luĭ Domneḑeŭ! Noĭ şcimŭ că omulŭ acesta omŭ pĕccătosŭ este. Iar acell'a rĕspunse şi ḑisse: De este pĕccătosŭ, nu şciŭ; una şciŭ, că eŭ orbŭ fi-

ėndŭ, acum vĕḑiŭ. Şi eĭ iarăşĭ ĭĭ ḑisseră luĭ: ce-ţĭ făcû ţie? cumŭ îţĭ deschisse ochiĭ? rĕspuns'a lorŭ acest'a: Eŭ v'amŭ spusŭ vóuă acumŭ, şi m'aţĭ auḑitŭ, ce iarăşĭ maĭ voiţĭ să auḑiţĭ? aŭ dóră şi voĭ voiţĭ sê vĕ faceţî Discipulĭ aĭ luĭ? Atuncĭ eĭ îlŭ injurară pre ellŭ, şi 'ĭ ḑisseră luĭ: Fiĭ tu Discipulŭ allŭ acelluia; iar noĭ aĭ luĭ Moĭse Discipulĭ suntemŭ. Noĭ şcimŭ că Domneḑeŭ cu Moĭse a grăitŭ; iar pre acest'a nu-lŭ şcimŭ de unde este. Rĕspuns'a omulŭ, şi a ḑissŭ lorŭ: mare mirare este că voĭ nu şciţĭ, de unde este ecest'a, de şi ellŭ este, carele mĭ-a deschisŭ ochiĭ meĭ. Şi noĭ şcimŭ, că Domneḑeŭ pre pĕccătoşĭ nu-ĭ ascultă; ci numaĭ de este cine-va, carele onoréză pre Domneḑeŭ, şi-ĭ face voia luĭ, ellŭ pre acell'a-lŭ ascultă. De cândŭ este lumea nu s'a auḑitŭ, cumŭ că sê fiă deschisŭ cine-va ochiĭ vre unuĭ orbŭ d'in naşcere. De n'arŭ fi acest'a de la Domneḑeŭ, n'ar puté face nėmica din acestea. Rĕspuns'aŭ acestia, şi iaŭ ḑissŭ luĭ: Tu cu totulŭ întru pĕccate te-aĭ născutŭ, şi tu sê ne înveţĭ pre noĭ? şi l'aŭ datŭ affară din Sinagoga. Iisus auḑi că l'a scosŭ pre ellŭ affară; şi întĕlnindulŭ, îĭ ḑisse luĭ: Creḑĭ tu în fiiulŭ luĭ Domneḑeŭ? Rĕspuns'a acell'a, şi a ḑissŭ: Şi cine este acell'a, Dómne! ca să creḑiŭ într'însulŭ? attuncĭ Iisus îĭ ḑisse: Tu l'aĭ vĕḑiutŭ pre ellŭ, şi

carele grăĭeșce cu tène, acell'a este. Ellŭ atuncĭ
disse: „Credĭŭ, Dómne!“ și s'a închinatŭ luĭ.

JOĬ A ȘÉSEA SĔPTĔMÂNĂ.

Înălțĭarea Domnuluĭ nostru Iis. Christos.

EPISTOLA, Fapte C. I. v. 1—12

CUVÊNTULŬ cellŭ d'ântâiŭ illŭ făcuiŭ, o Teofile! pentru tóte celle ce începû Iisus, a face și a învĕțĭă. Pônă în diua, întru care s'a înălțatŭ, dăndŭ ordinĭ pr'in Spiritulŭ Sântŭ, Apostolilorŭ, pre cariĭ ia allesŭ. Căror'a s'a și pusŭ înainte pre sineșĭ in patru-decĭ de dille după patim'a sea, pr'in multe semne, viŭ arătândusse lorŭ, și grăindule celle pentru împĕrăția luĭ Domnedeŭ. Și cu dînșiĭ petrecêndŭ, le commendâ lorŭ, de la Ierusalimŭ sĕ nu se depărtéze, ci să așcepte promissiunea Tatuluĭ, pre care uă ațĭ auditŭ de la méne, (le-a dissŭ lorŭ). Câcĭ Iónne a băttezatŭ cu apă, iar voĭ vĕ vețĭ bătteză cu Spiritŭ Sântŭ, nu multŭ dupŏ dillele acestea. Iar eĭ adunându-se, îllŭ întrebară pre d'însulŭ, dicêndŭ: Dómne! aŭ într'acestŭ annŭ veĭ sĕ așsedĭ Impĕrăția luĭ Istrailŭ? Iar ellŭ disse cŏtrâ d'înșiĭ: Nu este allŭ vostru sê șcițĭ anniĭ séŭ témpurile, pre care Tatulŭ le-a ținutŭ întru a sa stĕpĕnire. Ci voĭ vețĭ luà putere de la Spiritulŭ Sântŭ, carele v'a veni preste voĭ; și vețĭ fi mie mărturiĭ în Ierusalimŭ, și în tótă Iudea, și

Samaria, pônă la marginea pămêntuluĭ. Şi acestea ḑicêndŭ privindŭ eĭ la D'însulŭ, s'a înălţĭatŭ; şi unŭ nuorŭ îlŭ luâ pre ellŭ de la ochiĭ lorŭ. Şi căutândŭ eĭ cândŭ mergea ellŭ spre ceriŭ, éccă douĭ bărbaţĭ învestĭménte albe stĕteră înaintea lorŭ, şi cariĭ le ḑisseră: Bărbaţĭ Galileenĭ! ce maĭ staţĭ, căutândŭ spre ceriŭ? Acestŭ Iisus, carele de la voĭ s'a înălţĭatŭ la ceriŭ, totŭ aşĭa v'a reveni, precumŭ l'aţĭ vĕḑĭutŭ pre Ellŭ mergêndŭ la ceriŭ. Atuncĭ se întórseră Apostoliĭ în Ierusalimŭ, de la muntele ce se chĭamă allŭ Olivetuluĭ, care este apprópe de Ierusalimŭ, numaĭ callea Sâmbeteĭ avêndŭ.

EVANGELIULŬ { Demănéţĭă a 3-a a Inviereĭ
La Liturgiă, Luca C. 24. v. 36—53.

In témpulŭ acell'a, scullându-se Iisus d'in morţĭ, stătû în méjloculŭ Discipulilorŭ seĭ, şi le ḑisse lorŭ: Pace vóuĕ! Iar eĭ înspăĭmăntânduse şi înfricoşinduse, li se părú că vĕdŭ unŭ Spiritŭ. Şi Iisus le ḑisse lorŭ: Ce sunteţĭ turburaţĭ? şi pentru ce se suiă astŭ-feliŭ de cugetârĭ în ânimile vóstre? vedeţĭ mânele şi picĭórele melle, că însumĭ eŭ sum: pipăiţi-mĕ şi vedeţĭ, că spiritulŭ carne şi ósse n'are, precumŭ mĕ vedeţĭ pre mene avêndŭ Şi acestea ḑicêndŭ, le arĕtâ lorŭ mânele şi picĭórele. Dar eĭ de şi plinĭ de bucuriă, şi mirându-se, încă totŭ nu creḑiură. Atuncĭ ellŭ le ḑisse lorŭ:

Aveţĭ ceva de mâncare aicĭ? iar eĭ îĭ dederă luĭ uă bucată de peşce friptŭ, şi d'intr'unŭ fagurŭ de miere. Şi ellŭ luândŭ a mâncatŭ înaintea lorŭ, apoĭ le-a ḑissŭ: Acestea sunt cuvintele care le-amŭ grăitŭ eŭ côtră voĭ, încă fiĕndŭ cu voĭ, că adică caută a se împlini tóte celle pentru mĕne scrisse în legea luĭ Moise, şi în Profeţĭ, şi în Psalmĭ. Atuncĭ le deschisse ellŭ mĕntea, ca sĕ înţellégĕ scripturile. Appoĭ le ḑisse lorŭ: Aşa este scrisŭ, şi aşa se cădea să pătiméscă Christos, şi a treia ḑi sĕ învieḑĭĕ d'in morţĭ; şi întru numele luĭ sĕ se predice penitenţĭa şi iertarea pĕccatelorŭ între tóte popórele, începêndŭ de la Ierusalimŭ. Iar voĭ sunteţĭ martorĭ despre tóte acestea. Şi éccă, eŭ trămiţŭ vouĕ darulŭ cellŭ promissŭ de Tatulŭ meŭ; iar voĭ maĭ şedeţĭ în cetatea Ierusalimuluĭ, pônă ce vĕ veţĭ îmbrăca cu putere de susŭ. Şi dupŏ acestea, scoţindu'ĭ pre eĭ affară d'in cetate, pônă la Bitania; şi rĕdicânduşĭ mânile sélle, îĭ bine-cuventâ pre dînşiĭ. Şi a fostŭ, cândŭ îĭ bine-cuventâ pre eĭ, se despărţi de dînşiĭ, şi se înălţĭâ la ciriŭ. Iar eĭ închinându-se luĭ, cu bucuriă mare, se întórseră în Ierusalimŭ. Şi eĭ eraŭ neîncetatŭ în Biserică, lăudândŭ şi bine-cuvĕntândŭ pre Domneḑeŭ. Amin.

DOMINICA A 7-a DUPŎ PASCI A

SÂNŢILORŬ PĂRENŢI.

EPISTOLA, Fapte Cap. 20. v. 16—36.

In ḑillele acellea a deliberatŭ Pavelŭ, că navigândŭ, sĕ trécă Efesulŭ, ca sĕ nu i se facă luĭ sĕ se oprĕscă în Asia; că se grăbea de s'arŭ puté, ca în ḑiua serbătóreĭ Cincĭ-ḑecimeĭ sĕ fiă în Ierusalimŭ. Şi ellŭ d'in Miletŭ trămiţĕndŭ în Efesŭ, chiămâ pre Presbiteriĭ bisericiĭ. Şi dupŏ ce veniră la ellŭ, le ḑisse lorŭ: Voĭ şciţĭ, d'in ḑiua cea d'ăntâiŭ, întru care amŭ întratŭ în Asia, cumŭ m'amŭ purtatŭ cu voĭ în totŭ témpulŭ: amŭ servitŭ Domnuluĭ cu tótă umilinţĭa, şi cu multe lacrîmĭ şi cercârĭ, care mi s'aŭ întêmplatŭ mie pr'in fraudulositâţile Iudeilorŭ; cum eŭ némica n'amŭ cruţĭatŭ d'in tóte celle ce vĕ sunt vóue de folosŭ, ca pre tóte acellea sĕ vi le annunţiŭ vóue, şi sê vĕ învĕţĭŭ pre voĭ, în publicŭ şi pr'in case. Predicândŭ şi Iudeilorŭ ca şi Elenilorŭ, întórcerea cŏtră Domneḑeŭ, şi credinţĭa întru Domnulŭ nostru Iisus Christos. Si acumŭ éccă, că eŭ legatŭ fiéndŭ cu spiritulŭ sântŭ, mergŭ în Ierusalimŭ, nesciéndŭ celle ce mi se vorŭ îmtêmplà mie acollo; fôră numaĭ, că Spiritulŭ Sântŭ pr'in tóte cetâţile, pre unde trecŭ eŭ, îmĭ măr-

turiseşce, ḑicêndŭ: Că în Ierusalimŭ legăturĭ şi afflicţiunĭ mĕ aşcéptă, ci eŭ nécĭ de un'a d'in acestea nu mĕ temŭ, nécĭ chiarŭ viiaţĭ'a nu mĭ o socotescŭ de maĭ mare preţiŭ, tôră numaĭ ca cu bucuriă sê împlinescŭ allergarea mea, şi serviciulŭ cuvêntuluĭ, care l'amŭ luatŭ de la Domnulŭ Iisus, a mărturisi Evangelia graţieĭ luĭ Domneḑeŭ. Si acumŭ, éccă, eŭ şciŭ, că d'intre voĭ toţĭ, pre la cariĭ amŭ trecutŭ, şi amŭ predicatŭ Impĕrăţia luĭ Domneḑeŭ, nécĭ unulŭ nu veţĭ maĭ vedé façĭa mea, Pentru aceea vĕ mărturissescŭ vóue în ḑiu'a de astăḑĭ, că eŭ curatŭ şi innocente sum de sângele vostru, allŭ tutulorŭ. Pentru că nu m'amŭ feritŭ, ca sĕ nu vĕ annunţiŭ vóuĕ tótă vóia luĭ Domneḑeŭ. Dirept'aceea, luaţĭ aménte de voĭ înşi-vĕ, şĭ de tótă turma, întru care Spiritulŭ Sântŭ v'a pusŭ pre voĭ Episcopĭ, ca sĕ păstoriţĭ Biseric'a luĭ Domneḑeŭ, pe care uă a căştigatŭ cu sângele sêŭ. Că eŭ sciŭ, că dupŏ ducerea mea, lupĭ răpitorĭ vorŭ intrà între voĭ, cariĭ de locŭ nu vorŭ cruţĭa turm'a; ba chiarŭ şi d'intre voĭ se vorŭ scullà bărbaţĭ, cariĭ vorŭ grăiĭ învĕţĭăturĭ stricate,ca pre Discipulĭ sĕ-ĭ attragă dupŏ d'înşiĭ. Pentru aceea privighiaţĭ, adducêndu-vĕ aménte, că treĭ annĭ, nóptea şi ḑiu'a n'amŭ încetatŭ cu lacrîmĭ admonindŭ pre fieşce carele d'intre voĭ. Si acumŭ, Fraţilorŭ! pre voĭ vĕ recommêndŭ luĭ Domneḑeŭ, şi cuvêntuluĭ graţieĭ luĭ; carele póte sĕ vĕ edifice pre voĭ, şi sĕ vĕ dea vóuĕ parte de moştenire cu toţĭ ceĭ sânţiţĭ. Eŭ nécĭ aurulŭ,

nécĭ argèntulŭ, nècĭ vestĭmêntulŭ cuĭ-va n'amŭ poftitŭ. Singurĭ voĭ şciţĭ, că necessitâţilorŭ melle, şi a cellorŭ ce eraŭ cu mène, aŭ servitŭ mânile acestea. Eŭ întru tóte v'amŭ arrătatŭ, că aşĭa lucrândŭ, se cade sĕ adjutaţĭ cellorŭ neputinţioşĭ, adducêndu-ve aménte de cuvêntulŭ Domnuluĭ Iisus, carele însuşĭ a ḑissŭ: Maĭ fericitŭ este a da de câtŭ a luà. Si acestea ḑicêndŭ, îşĭ plecâ genunchiĭ, şi împreună cu eĭ cu toţĭ se rugâ.

EVANGELIULŬ (Demănéţĭa a 10 a Invieriĭ. Ariă 6. (La Liturgiă Iónne Cap. 17 v. 1 – 13.

In témpulŭ acell'a, redicândŭ Iisus ochiĭ sêĭ la ceriŭ, a ḑissŭ: Părénte! a venitŭ ór'a, glorifică pre fiiulŭ têŭ, ca şi fiĭulŭ têŭ sĕ te glorifice pre téne. Precumŭ i-aĭ datŭ luĭ potestate preste totŭ corpulŭ, ca ellŭ la toţĭ aceĭa, ce i-aĭ datŭ luĭ, sĕ le dea lorŭ viiaţĭă eternă. Şi acést'a este viiaţĭ'a eternă, ca eĭ sĕ te cunóscă pre Téne, că tu însuţĭ eşcĭ adevĕratulŭ Domneḑeŭ, şi pre Iisus Christos, pre carele l'aĭ trămısŭ. Eŭ te-amŭ glorificatŭ pre Téne pre pămêntŭ; lucrulŭ l'amŭ împlinitŭ, pre carele mi-l'aĭ datŭ mie ca sĕ-lŭ facŭ. Decĭ acumŭ, Părénte! glorifică-mĕ şi Tu, la Téne însuţĭ, cu acea gloriă, care uă amŭ avutŭ la Téne, maĭ înante de a fi lumea. Manifestat'amŭ numele Têŭ ómenilorŭ, pre ca-

rĭi mĭ-aĭ datŭ mie d'in lume. Eĭ aĭ Têĭ eraŭ, şi Tu mi-iaĭ datŭ mie, şi eĭ cuvêntulŭ Têŭ l'aŭ păzitŭ. Eĭ acumŭ aŭ cunoscutŭ, că tóte câte mĭ-aĭ datŭ mie, de la Tėne sunt. Pentru că eŭ cuvėntele, pre care mi le-aĭ datŭ mie, le-amŭ datŭ lorŭ; şi eĭ le-aŭ acceptatŭ, şi cu adevĕratŭ aŭ cunoscutŭ, că eŭ de la Tėne amŭ eşitŭ, şi aŭ credĭutŭ, că Tu m'aĭ trămisŭ. Eŭ pentru aceştia mĕ rogŭ, nu pentru lume mĕ rogŭ, ci numaĭ pentru aceştia, pre cariĭ mĭ-aĭ datŭ mie, câcĭ aĭ Têĭ sunt. Şi tóte alle melle alle Telle sunt, şi alle Telle alle melle; şi m'amŭ glorificatŭ într'-însele. Şi acumŭ eŭ nu maĭ sum în lume, ci aceştia maĭ sunt în lume, câcĭ eŭ la Tėne vėnŭ. Părėnte Sânte! păzeşte-ĭ pre d'înşiĭ întru numele Têŭ, pre cariĭ mĭ aĭ datŭ mie, ca eĭ sĕ fiă un'a, precumŭ şi noĭ un'a suntemŭ. Pônă cândŭ eramŭ cu eĭ în lume, eŭ îĭ conservamŭ pre eĭ întru numele Têŭ. Pre cariĭ mĭ-aĭ datŭ, i-amŭ păzitŭ, şi nėminea d'intr'înşiĭ n'a peritŭ, fôră numaĭ fiiulŭ periţiuneĭ, pentru ca sĕ se împlinéscă scriptura. Iar acumŭ la Tėne vėnŭ, şi acestea grăescŭ, fiėndŭ âncă în lume, ca eĭ buccuri'a mea întru eĭ deplėnŭ sĕ uă aĭbă.

DOMINICA CINÇI-ĐEÇIMEI DUPŎ PASCI
A
DESCENSIUNEI SPIRITULUI SANTŬ.
(A ROSALIILORŬ).

EPISTOLA. Fapte Cap. 2 v. 1—11.

Şi décă adjunse ḑiua serbătórei Cincĭ-ḑecimeĭ, toţĭ discipuliĭ ceĭ de unŭ cugetŭ eraŭ adunaţĭ la unŭ locŭ. Şi d'uădată se făcù d'in ceriŭ sunetŭ ca de uă suflare de vêntŭ, ce vĕne cu repeḑiţiune, carele împlù tótă cas'a, unde şedeaŭ. Şi li se arătarĕ lorŭ nisce limbĭ, una de alt'a despărţite, ca de focŭ, şi se aşşeḑiară un'a câte una pre fiă carele d'in eĭ. Şi toţĭ se împlură de Spiritŭ Sântŭ, şi începurĕ a cuvênta în diverse limbĭ, precumŭ le da lorŭ spiritulŭ sântŭ sê grăéscă. Şi eraŭ atuncĭ în Ierusalimŭ cu locuinţĭa Iudeĭ, bărbaţĭ cuvioşĭ, d'intre tóte

naţiunile ce sunt sub Cerĭŭ. Şi făcênduse sunetulŭ acella, îndată se adunâ mulţime mare, şi se spăĭmentarĕ, căcĭ fiăsce-carele audĭea pre eĭ grăindŭ în limb'a sea. Şi toţĭ sta uĭmiţĭ şi se miraŭ, dicêndŭ unulŭ côtre altulŭ: Aŭ aceştia ce grăescŭ, nu sunt toţĭ Galileenĭ? Şi cumŭ de noĭ audimŭ fiăsce-carele limba nóstră, întru care neamŭ născutŭ? Parteniĭ, şi Mediniĭ, şi Elamiteniĭ, şi cariĭ locuĭescŭ în Mesopotamia, în Iudeia şi Cappadocia, în Pontŭ şi în Asia, în Frigia şi în Pamfilia, în Egiptŭ şi în părţile Libieĭ celle de lôngă Cirene, şi Advenţiciĭ de la Roma, Iudeiĭ şi Proseliţiĭ, Creteniĭ şi Arabiĭ, noĭ toţĭ îĭ audimŭ pre eĭ grăindŭ în limbele nóstre lucrurile celle măretie ale luĭ Domnedeŭ.

EVANGELIULŬ, { Demăneţĭa Iónne Cap. 20. v. 19—23. Ari'a 7. La Liturgiă, Iónne C. 7. v. 37—53 şi v. 12 d'in C. 8.

IAR în diua cea de pre urmă, şi cea mare a festivitâţiĭ, stătut'a Iisus şi a strigatŭ, dicêndŭ: De însetéză cineva, sê vénă la méne şi sê bea. Cella ce crede întru méne, precumŭ a disŭ scriptura, rîurĭ de apă vorŭ curge d'in pântecele luĭ. (Iar acést'a a disŭ ellŭ pentru spiritulŭ, pre carele aveaŭ sê-lŭ ia ceĭ ce vorŭ crede într'însulŭ, că Spiritulŭ Sântŭ ancă nu era datŭ, fiendŭ că Iisus

âncă nu se glorificasse). Decĭ mulţĭ din poporŭ audindŭ cuvéntele acestea diceaŭ: Cu adevĕratŭ acest'a este Profetulŭ; alţiĭ diceaŭ: Acest'a este Christos. Iar alţiĭ diceaŭ: Aŭ dóră d'in Galileia va să vie Christos? aŭ n'a disŭ Scriptura, că d'in sĕmĕnţi'a luĭ Davidŭ, şi d'in castellulŭ Bitleemŭ, de unde a fostŭ Davidŭ, va sê vie Christos? Şi împărechere se făcù între poporŭ pentru D'însulŭ. Ba uniĭ d'in trînşiĭ vreaŭ sê-lŭ şi prindiă; dar néminea n a pusŭ mânile pre d'însulŭ. Decĭ întorcênduse servitoriĭ côtre Archiereĭ şi côtre Fariseĭ, aceştia leaŭ disŭ: Pentru ce nu l'aţĭ adusŭ pre ellŭ? Respuns'aŭ servitoriĭ: Nicĭ uă dată omŭ aşia n'a grăitŭ, ca omulŭ acest'a. Iar Fariseiĭ leaŭ disŭ lorŭ: Aŭ dóră şi voĭ v'aţĭ amăgitŭ? Nu cumva cineva d'in senatorĭ séŭ d'in Fariseĭ a crediutŭ întru d'însulŭ? Căci poporulŭ acesta, carele nemica nu şcie d'in lege! blăsfematŭ este! Iar Nicodémŭ, carele venisse nóptea la Iisus, fiendŭ şi ellŭ unulŭ dintru ei, lea disŭ lorŭ: Aŭ dóră legea nóstră judică (condamnă) pre v'runŭ omŭ, maĭ nainte de alŭ fi ascultatŭ şi pre d'însulŭ? şi fôră a cunósce ce a făcutŭ? Rĕspuns'aŭ eĭ, şi iaŭ disŭ luĭ: Aŭ dóră şi tu d'in Galileia escĭ? cearcă scripturile şi veĭ vedé, că Profetŭ d'in Galileia nu s'a sculatŭ. Şi s'a întorsŭ fieşce-

carele la cas'a sea. Deci Iisus iarăşi a grăiitŭ lorŭ, ḑicêndŭ: Eŭ sum lumin'a lumei; cellŭ ce urméḑiă mie, nu va âmbla întru întunericŭ, ci va avé lumin'a vieţii.

DOMINICA I-iŭ DUPŎ ROSALII

A

TUTULORŬ SANŢILORŬ.

EPIST. EBREĬ, Cap. 11. v. 33. — v. 2 d'in Cap. 12.

Fraţilorŭ! Sânţii toţi pr'in credinţiâ aŭ cuceritŭ înpĕraţii aŭ împlinitŭ direptatea, aŭ dobînditŭ effectele promissiunilorŭ, aŭ astupatŭ gurile leilorŭ, aŭ stinsŭ puterea focului, aŭ scăpatŭ de ascuţitulŭ sabieĭ, s'aŭ vindecatŭ de infirmitâţĭ, s'aŭ făcutŭ tarĭ în resbelle, taberile inimicilorŭ leaŭ întorsŭ în fugă; muĭerile pr'in reînviiare şĭaŭ luatŭ pre fiiĭ seĭ ceĭ morţĭ; şi uniĭ aŭ maĭ preferitŭ a fi crudelŭ tormentaţĭ, neprimindŭ liberarea, pentru ca să dobîndéscă una maĭ bună, învierea: iar alţiĭ aŭ sufferitŭ insultârĭ şi băttâĭ cu bice, încă şi legăturĭ cu catene, şi întemniţiârĭ; uniĭ s'aŭ ucisŭ cu pietre, şi s'aŭ ferăstruitŭ, alţiĭ batjocoriţĭ aŭ fostŭ în totŭ chipulŭ, şi străpunşĭ, şi cu ucidere de sabiă omoriţĭ,

în cojóce aŭ ămblatŭ, şi în peĭ de capre; lipsiţĭ fiéndŭ de tóte, necăjiţĭ, persecutaţĭ, rĕŭ superăţĭ, aceia, de cariĭ, lumea nu merita, petreceaŭ rătăcindŭ pr'in deşerturĭ, şi pr'in munţĭ ascundêndu-se, şi pr'in caverne, şi pr'in crepăturile pămêntuluĭ. Şi toţĭ aceştia, cu tóte că eĭ aŭ fostŭ béne mărturisiţĭ pr'in a lorŭ credinţĭă, dar totŭ n'aŭ luatŭ recompens'a cea lorŭ promissă; Domneḑeŭ ceva maĭ bunŭ pentru noĭ prevĕḑindŭ, ca eĭ să nu ia fóră de noĭ perfecţiunea. Direptŭ aceea, şi noĭ avêndŭ atâta norŭ de mărturiĭ împregiurulŭ nostru, sê lăpĕdămŭ tótă sarcina şi pĕccatulŭ, cellŭ ce cu încetulŭ ne încungiură, şi pr'in răbdare sê allergâmŭ în lupt'a, care este deschisă înaintea nóstră; căutândŭ la Iisus, ca la începĕtoriulŭ şi plinitoriulŭ credinţĭeĭ.

EVANGELIULŬ, { Demănéţia I. a Învieriĭ. Aria a 8. La Liturgiă, Mateĭ Cap. 10. v. 32. 33, şi 37—38 şi Cap. 19, v. 27—30. }

Ḑis'a Domnulŭ Discipulilorŭ sêĭ, totŭ cellŭ ce me va mărturisi pre méne înaintea ómenilorŭ, şi eŭ îlŭ voiŭ mărturisi pre d'însulŭ înaintea Tatuluĭ meŭ, carele este în ceriurĭ. Iar cellŭ ce se va lăpĕda de méne înaintea ómenilorŭ, lăpĕda-me voiŭ şi eŭ de d'însulŭ înaintea Tatuluĭ meŭ, carele este în ceriurĭ. Cellŭ ce iubesce pre tatŭ-sêŭ

séŭ pre mamăsea maĭ multŭ de câtŭ pre mene, nu este vrednicŭ de mene; şi cellŭ ce iubesce pre fiiulŭ sêŭ, verĭ pre fiiă-sea maĭ multŭ de câtŭ pre mene, nu este vrednicŭ de mene. Şi cellŭ ce nu va lua crucea sea, şi sê venă dupŏ mene, nu este vrednicŭ de mene. Atuncĭ respunḑîndŭ Petru, a ḑisŭ luĭ: Eccă noĭ amŭ lăssatŭ tóte, şi amŭ urmatŭ ţie: óre ce recompensă vomŭ avé? Iar Iisus a ḑisŭ lorŭ: Amin grăescŭ vóue, că voĭ ceĭ ce mĭaţĭ urmatŭ mie, întru a dóua nascere, cândŭ fiiulŭ omuluĭ va şedé pre scaunulŭ glorieĭ sélle, veţĭ şedé şi voĭ pre douĕ-spreḑece scaune, judecândŭ pre celle douĕ-spreḑece seminţie alle luĭ Israel. Şi totŭ carelle pentru numele meŭ a lăssatŭ case, séŭ fraţĭ, séŭ surorĭ, séŭ tată, séŭ mamă, séŭ muĭere, séŭ feciorĭ, séŭ holde, atuncĭ însutitŭ va lua, şi viiaţĭă eternă va moşteni. Şi mulţĭ d'in ceia, cariĭ aicĭ aŭ fostŭ ceĭ d'ăntâiŭ, accollo vorŭ fi maĭ pre urmă: şi cariĭ aicĭ aŭ fostŭ maĭ pre urmă, accolo vorŭ fi ceĭ ăntâiŭ.

DOMINICA A 2-a DUPŎ ROSALII.

EPISTOLA, Romanĭ; Cap. 2 v. 10.—16.

Fraţilorŭ! gloriă, onóre şi pace totŭ celluĭ ce face bénele; Iudeuluĭ maĭ ântâiŭ, apoĭ Ellenuluĭ. Că nu este considerare de persónă la Domneḑeŭ. Căcĭ câţĭ fôră de a cunósce legea aŭ pĕccătuitŭ, aceia fôră a fi judicaţĭ de lege, vorŭ peri; şi câţĭ cunoscêndŭ legea aŭ pĕccătuitŭ, aceia pr'in lege se vorŭ şi judica. Că nu ascultătoriĭ legeĭ sunt direpţĭ înaintea luĭ Dumneḑeŭ, ci implinitoriĭ legeĭ se vorŭ justific'a. Câcĭ cândŭ păgâniĭ, ceĭ ce n'aŭ lege, eĭ d'in fire facŭ celle ce sunt alle legeĭ, aceia ne avêndŭ lege, eĭ singurĭ îşĭ sunt loruşĭ lege: cariĭ arată, că fapta legeĭ este scrisă întru ânimile lorŭ, impreună mărturisindule lorŭ conscienţĭa sea, şi cugetele lorŭ între sine accusânduse séŭ escusânduse. Tóte acestea vorŭ fi în ḑiua aceea, cândŭ Domneḑeŭ va judica faptele celle maĭ ascunse alle ómenilorŭ, p'in Iisus Christos, dupŏ Evangelia mea.

EVANGELIUL, {Demănéţĭa a 2-a a Învieriĭ. Aria I. / La Liturgiă Mateĭ C. 4 v 18—23.}

În témpulŭ acell'a âmblândŭ Iisus pre lôngă marea Galileiĭ, veḑŭ pre duoĭ fraţĭ, pre Simon ce se

numesce Petru, și pre Andreiŭ fratele luĭ, aruncândușĭ mréja în mare, că eraŭ pescarĭ. Și le ḑisse lorŭ: Veniţĭ dupŏ mene, și vê voiŭ face pre voĭ vĕnătorĭ de ómenĭ. Iar eĭ îndată lăsânduşĭ mrejile, aŭ mersŭ dupŏ d'însulŭ. Și de accolo mergêndŭ maĭ înainte, vĕḑiù pre alţĭ duoĭ fraţĭ, pre Iacobŭ allŭ luĭ Zebedeŭ, și pre Ioann fratele luĭ, într'o naviculă, cu Zebedeŭ tatulŭ lorŭ, cărpindu'șĭ mrejile lorŭ, și'ĭ chiămâ și pre d'înșiĭ. Iar eĭ îndată lăssându'șĭ navicula și pre Zebedeŭ tatulŭ lorŭ, aŭ mersŭ dupŏ d'însulŭ. Și străbătù Iisus tótă Galilea, învăţĭândŭ întru sinagogele lorŭ, și predicândŭ Evangelia împărăţieĭ luĭ D-ḑeŭ, și vindecândŭ tótă lăngórea și tótă neputenţĭa întru poporŭ.

DOMINICA A 3-a DUPŎ ROSALII.

EPISTOL'A, Romanĭ Cap. 5. v. 1—10.

Fraţilorŭ! justificaţĭ fiéndŭ pr'in credinţĭă, pace se avemŭ cu Domneḑeŭ, pr'in Domnulŭ nostru Iisus Christos; pr'in care și appropiarea amŭ aflatŭ pr'in credinţĭă la graţia acésta, întru care stămŭ tarĭ, și ne lăudâmŭ întru speranţia glorieĭ luĭ Domneḑeŭ. Și nu numaĭ acést'a,

ci noi ne lăudâmŭ și chiarŭ și în necazurĭ, șciendŭ, că necazulŭ răbdare produce; iar răbdarea esperienția, esperiențĭa speranțiă, iar speranțĭa nu rușinéză, pentru că amórea luĭ D-ḑeŭ s'a vĕrsatŭ intru ânimile nóstre pr'in Spiritulŭ Sântŭ, cellŭ ce s'a datŭ nouă. Câcĭ Christos, fiéndŭ noĭ încă neputinciоșĭ, în tempulŭ cuvienciosŭ a muritŭ pentru noĭ ceĭ necredincioșĭ? Că abia se întêmpla ca sê móră cine-va pentru cellŭ dreptŭ; dar înse pentru unŭ bene-făcătorŭ póte, și îndrăsneșce cineva a muri. Dar D-ḑeŭ pr'in acésta 'șĭ confirmâ amórea sa spre noĭ, că Christos murì pentru noĭ, cândŭ eramŭ noĭ încă pĕccătoșĭ. Cu câtŭ maĭ vîrtosŭ dar acumŭ, îndreptațĭ fiéndŭ noĭ cu sângele luĭ, ne vomŭ mântuii pr'intr'însulŭ de mănia luĭ Domneḑeŭ. Câcĭ dacă noĭ attuncĭ, cândŭ eramŭ inimicĭ, ne-amŭ împăcatŭ cu Domneḑeŭ pr'in mórtea fiiuluĭ luĭ, cu multŭ maĭ vîrtosŭ acumŭ fiéndŭ noĭ reconciliațĭ cu d'însulŭ, ne vomŭ mântui pr'in viațĭa fiiului seŭ.

EVANGELIULŬ, {Demănéțĭa 3-a a Invieriĭ. Aria 2. La Liturgiă. Mat. Ç. 6, v. 22—32.

Ḑis'a Domnulŭ: Luminătoriulŭ corpuluĭ este ochiulŭ; decĭ de va fi ochiulŭ têŭ curatŭ, totŭ corpulŭ têŭ va fi luminatŭ. Iar de va fi ochiulŭ têŭ stricatŭ, totŭ corpulŭ têŭ va fi întunecatŭ. Decĭ déca lumin'a care este întru tene, este întune-

ricŭ, dar întunericulŭ cu câtŭ maĭ multŭ va fi? Néminea nu póte servi la duoĭ Domnĭ, că séŭ pre unulŭ va urî, și pre cellŭ-al-altŭ va iubi, séŭ de unulŭ se va ţiné, și de cellŭ-al-altŭ nu va îngrigi. Nu puteţĭ șerbi luĭ D.ḑeŭ și luĭ Mamona. Pentru acésta grăescŭ voue: Nu ve îngrigiţĭ de viĭaţĭa vóstră; de ceea ce veţĭ mânca, și ce veţĭ bea; nécĭ de corpulŭ vostru, cu ce vê veţĭ îmbrăca. Aŭ nu este viiaţĭa maĭ mare de câtŭ nutrimentulŭ? și corpulŭ de câtŭ vestĭmêntulŭ? Căutaţĭ la passerile ceriuluĭ, că acellea nécĭ sémănă, nécĭ seceră, nécĭ adună ceva în grânarie, și Tatulŭ nostru cellŭ cerescŭ le nutresce pre d'însele! Aŭ nu sunteţĭ voĭ maĭ de preţĭŭ de câtŭ acesteă? Dar cine d'in voĭ, orĭ câtŭ griginduse, póte să'șĭ adauge statureĭ sélle unŭ cotŭ? și de vestĭmêntŭ ce vê îngrigiţĭ? priviţĭ liliele câmpuluĭ, cumŭ crescŭ, elle nu se ostenescŭ, nécĭ torcŭ; și eŭ grăescŭ voue: că nécĭ Solomonŭ întru tótă gloria sea nu s'a îmbrăcatŭ ca una d'intr'acestea. Decĭ décă D-ḑeŭ pre iérba câmpuluĭ, care astăḑĭ este, și mâne se aruncă în cuptoriŭ, așĭa uă îmbracă; aŭ nu cu multŭ maĭ vîrtosŭ pre voĭ vê va îmbrăca? puçinŭ credinţĭoșilorŭ! Decĭ nu vê îngrigiţĭ, ḑicêndŭ: Ce vomŭ mânca? séŭ ce vomŭ bea? séŭ cu ce ne vomŭ îmbrăca? că tóte acestea păgânniĭ le caută; că

scie Tatulŭ vostru cellŭ cerescŭ că aveţĭ necessitate de tóte acestea. Ci căutaţĭ maĭ ăntâiŭ Împĕrăţiia luĭ D-ḑeŭ şi justiţiia luĭ, şi acestea tóte se vorŭ adauge voue.

DOMINICA A 4-a DUPŎ ROSALIE.

EPISTOLA, Romanĭ Cap. 6. v. 18—23.

Fraţilorŭ! liberânduvĕ de serviciulŭ pĕccatuluĭ, servĭ v'aţĭ făcutŭ justiţieĭ. În modŭ omenescŭ vĕ grăescŭ vouĕ, pentru debilitatea corpuluĭ vostru. Câcĭ precumŭ membrele vóstre leaţĭ fostŭ făcutŭ serve necurăţĭănieĭ şi fără de legiĭ spre nedreptate; aşĭ'a acumŭ sĕ vĕ faceţĭ membrele vóstre serve dreptăţeĭ, spre sânţeniă. Câcĭ cândŭ eraţĭ servĭ pĕccatuluĭ, eraţĭ liberĭ de a face justiţiă. Care dar fruptŭ aţĭ avutŭ attuncĭ d'intr'acelle desordinĭ, de care acumŭ vĕ ruşinaţĭ? câcĭ finele acellora este mórtea. Iar acumŭ, liberăndu-vĕ d'in pĕccatŭ, şi făcêndu-vĕ servĭ luĭ Domneḑeŭ, fruptulŭ vostru pentru aceasta este sânţĭeniă, iar finitulŭ, viiaţĭa eternă. Pentru că salariulŭ pĕccatuluĭ este mórtea: iar graţia luĭ Domneḑeŭ viiaţĭ'a eternă, întru Christos Iisus Domnulŭ nostru.

EVANGELIULŬ, (Demânéța a 4. a Învieriĭ. Aria a 3. (La Liturgă, Mateiŭ C. 8. 5—13.

În témpulŭ acell'a intrândŭ Iisus în Capernaumŭ, s'a appropiatŭ către d'însulŭ unŭ centurione, rugăndulŭ pre ellŭ și ḑicêndŭ: Dómne! șerbulŭ meŭ fiéndŭ paraliticŭ ḑiace în casă, cumplitŭ chinuinduse. Și Iisus ĭa ḑisŭ luĭ: Eŭ venindŭ îllŭ voiŭ tămăduì pre d'însulŭ. Și răspunḑêndŭ centurionele, a ḑisŭ: Dómne! nu sum vrednicŭ ca să intri supt accoperemêntulŭ meŭ, ci ḑi numaĭ unŭ cuventŭ, și șerbulŭ meŭ se va tămăduii. Că de și eŭ însumĭ sum omŭ suppusŭ stăpănireĭ, dar și eŭ amŭ supt sinemĭ militarĭ; și ḑicŭ acestuia, Mergĭ! și merge: și celluia-l-altŭ: Vénă! și véne: și șerbitoruluĭ meŭ: Fă acésta! și face. Iar Iisus auḑindŭ acést'a, s'a miratŭ, și a ḑisŭ cellorŭ ce veneaŭ dupŏ d'însulŭ: Amin! grăescŭ vouĕ, nicĭ întru Israel n'amŭ afflatŭ atâta credénțiă. Și grăescŭ vóuĕ, că mulțĭ de la rĕsăriturĭ și de la appusurĭ vorŭ veni și vorŭ ospeta cu Abraamŭ și cu Isaacŭ și cu Iacobŭ întru Impĕrățiïa ceriurilorŭ. Iar fiiĭ împĕrățieĭ vorŭ fi lăpĕdațĭ întru întunericulŭ cellŭ maĭ d'in affară: accollo va fi plăngerea și stridóre de dĕnțĭ. Și a ḑisŭ Iisus centurioneluĭ: Mergĭ, și cumŭ aĭ creḑĭutŭ, fiĕ ție. Și s'a tĕmĕduitŭ șerbulŭ luĭ întru acea oră.

DOMINICA A 5-a DUPO ROSLIE.

EPISTOL'A, Romanĭ, C. 10, v. 1—10.

Fraţilorŭ! dorinţĭa cea ferbénte a ânimeĭ melle, şi rugăţiunea ce uă facŭ eŭ côtre Domneḑeŭ, este; ca Israiliţiĭ sê se mântuiască. Că eŭ potŭ mărturisì pentru d'însiĭ, că eĭ aŭ multŭ zelŭ pentru Domneḑeŭ, ci acest'a nu este dupŏ adeverat'a cunoscinţĭă. Că nevrêndŭ eĭ sê cunóscă direptatea luĭ Domneḑeŭ, şi căutândŭ sê'şĭ stabileze direptatea lorŭ, direptăţiĭ luĭ Domneḑeŭ nu se suppunŭ. Că finitulŭ legiĭ este Christos, spre justificarea a totŭ celluĭ ce crede în ellŭ. Adeveratŭ că Moise scrie de direptatea care este d'in lege, ḑicêndŭ, că omulŭ carele ţène acellea, viŭ va fi într'însele. Dar înse direptatea cea d'in credinţĭă, ḑice aşĭa: Sê nu ḑicĭ întru ânima ta Cine se va suiĭ în ceriŭ, ca adică, sê pogóre pre Christos? Séŭ cine se va pogorî întru adâncŭ, ca adică sê redice pre Christos d'in morţĭ? Dar ce ḑice Scriptura? Apprópe este de tène cuvêntulŭ, ellŭ e în gur'a ta şi în ânima ta Acest'a este cuvêntulŭ credénţiĭ pre care-lŭ predicâmŭ noĭ. Că de veĭ mărturisi cu gur'a ta, că Iisus este Domnulŭ, şi de veĭ crede întru ânima ta, că Domnḑeŭ l'a rĕdicatŭ pre ellŭ d'in morţĭ, te veĭ mântuiĭ. Căcĭ cu ânim'a se crede spre direptate, iar credinţĭa se cuvine a uă mărturissi cu gur'a, pentru mântuire.

EVANGELIULŬ, (Demănéţĭa a 5. Invieriĭ, Aria a 4. (La Liturgiă Mateiŭ C. 8, v. 28—34.

In témpulŭ acell'a trecêndŭ Iisus de ceea parte de Mare, în laturea Gergesenilorŭ, l'aŭ întêmpinatŭ pre d'însulŭ duoĭ demoniaçĭ, cariĭ eşindŭ d'in mormênturĭ, veneaŭ spre ellŭ, fiendŭ fórte furioşĭ, în câtŭ nu îndrăsnea nimenea sê trécă pre callea aceea. Şi éccă; începură a strigà, grăindŭ: Ce avemŭ noĭ cu téne? Iisuse fiiulŭ luĭ Domneḍeŭ! aĭ venitŭ aicĭ ca sê ne tormentezĭ pre noĭ maĭ nainte de témpŭ? Şi erà nu departe de d'înşiĭ uă turmă mare de porcĭ păscêndŭ. Iar demoniĭ îllŭ rugaŭ pre ellŭ, ḍicêndŭ: De ne scoţĭ pre noĭ d'aicĭ, dâne voiă sê întrâmŭ în turm'a de porcĭ. Şi ellŭ le ḍisse lorŭ: Mergeţĭ! iar eĭ eşindŭ, întrară în turm'a cea de porcĭ Şi îndată se pornì cu repeḍiţiune tótă turm'a de porcĭ, arruncânduse în mare, şi periră în apă. Iar păstoriĭ fugiră, şi venéndŭ în cetate, spuseră tóte, şi celle întêmplate cu demoniaciĭ Şi éccă tótă cetatea eşì întru întêmpinarea luĭ Iisus: şi vĕḍêndulŭ îllŭ rugară pre ellŭ, ca sê se depărteză d'in ţinuturile lorŭ.

DOMINICA A 9-a DUPŎ ROSALIE.

EPISTOLA, Romanĭ, Cap. 12 v. 6—14.

Fraţilorŭ! avêndŭ noĭ darurĭ differite, dupŏ graţi'a care fu dată nóuĕ; cellŭ cu profeţiiă, sê uă împlinéscă dupŏ mĕsura credinţieĭ cu care o a priimitŭ; cellŭ cu serviţiŭ bisericescŭ, sê rĕmână în acellŭ serviţiŭ, cellŭ ce are darulŭ de a învĕţi'a (sê rĕmâne) la învĕţiătură; cellŭ însărcinatŭ ca sê îndemne, sê rĕmână întru indemnare; cellŭ ce împarte elemosina; se o dea cu onestate; cellŭ ce conduce pre altulŭ, sê uă facă cu diligenţi'a; cellŭ ce implinesce opere de misericordiă, sê le facă cu bucuriă. Amórea fiă-vĕ sinceră, urândŭ reulŭ, şi tare lipindu-vĕ de lucrulŭ bunŭ. Cu amórea frăţéscă unulŭ pre altulŭ iubindŭ, cu respectŭ unulŭ pre altulŭ întêmpinândŭ; în detoriele vóstre fiţĭ în zelŭ şi nelenevoşĭ cu spiritulŭ ardêndŭ socotindŭ, că Domnuluĭ serviţĭ. Întru speranţiă bucurându-vĕ; întru necazŭ răbdândŭ, întru rugăţiune stăruindŭ. În adjutoriŭ la necessităţile Sânţilorŭ părtaşĭ făcêndu-vĕ, la ospitalitatea de străinĭ întrecându vĕ. Bine; cuvĕntaţĭ pre ceĭ ce vĕ persecută pre voĭ; bine-cuvêntaţi-ĭ, şi nu-ĭ blăsfemaţĭ.

EVANGELIULŬ, (Demănéț a a 6 a Învieriĭ, Aria a 5.
(La Liturgiă, Mateŭ C. 6, v. 1–8.

În témpulŭ acell'a întrândŭ Iisus în naviculă, trecù laculŭ, și venì în cetatea sea. Și éccă-ĭ addusseră luĭ unŭ paraliticŭ, culcatŭ într'unŭ patŭ. Și vĕḑêndŭ Iisus credénția lorŭ, ḑise celluĭ paraliticŭ; Nute-teme, fiiule! ĭertatuți-s'aŭ ție peccatele télle! Și éccă óre cariĭ d'in Cărturarĭ ḑisseră întru sène: Acest'a blasfemă! Și Iisus cunoscêndŭ cugetele lorŭ, le ḑisse: Pentru ce voĭ cugetațĭ relle întru ânimele vóstre? că ce este maĭ lesne, a ḑice: Iărtatuți-s'aŭ ție peccatele télle? séŭ a ḑice: Scóllă și âmblă! ci ca să scițĭ, că Fiiulŭ omuluĭ putere are pre pămêntŭ a ĭerta peccatele: attuncĭ ḑisse paraliticuluĭ: Scóllăte, rĕdică'țĭ patulŭ têŭ, și mergĭ la cas'a ta! Și ellŭ scullânduse, s'a dusŭ la cas'a sa. Iar popórele vĕḑêndŭ acést'a, se miraŭ, și glorificaŭ pre Domneḑeŭ, carele dede putere ca acést'a ómenilorŭ.

DOMINICA A 7-a DUPO ROSALIE

EPISTOLA, Romanĭ, Cap. 15. v. 1—7.

Fraţilorŭ! datorĭ suntemŭ noĭ aceştĭ tarĭ sê purtâmŭ debilitâţile cellorŭ neputinţioşĭ, şi sê nu căutâmŭ noue înşine a plăcé, fiesce-carele d'in noĭ sê facă spre plăcerea vecinuluĭ, întru ceea ce este bene, spre a luĭ edificare. Căcĭ şi Christos n'a căutatŭ de locŭ luişĭ singurŭ aşĭ face spre plăcere; ci a făcutŭ precumŭ este scrisŭ despre d'însulŭ, înjuriele cellorŭ ce te înjurară pre tene, cădĭură preste mene. Căcĭ câte s'aŭ scrisŭ maĭ 'nainte, spre învăţiătur'a nóstră s'aŭ scrisŭ; ca pr'in patienţia şi consolarea ce ne daŭ nóue scripturile, speranţiă sê avemŭ. Iar Domnedeulŭ patienteĭ şi allŭ consolaţiuneĭ sê vĕ dea vóue graţia, ca voĭ toţĭ numaĭ un'a şi aceeaşĭ sê cugetaţĭ, conformŭ cu Christos Iisus. Pentru ca toţĭ într'uă unanimitate şi cu o gură sê glorificâmŭ pre Domnedeŭ şi Tatulŭ Domnuluĭ nostru Iisus Christos. Decĭ dar susceptaţivĕ uniĭ pre alţiĭ cu bunătate, precumŭ şi Christos v'a susceptatŭ pre voĭ, spre gloria luĭ Domnedeŭ.

EVANGELIULŬ, (Demănéția a 7, a Învierii Aria a 6. (La Liturgiă, Mateiŭ, C. 9 v. 27—35.

In témpulŭ acell'a trecêndŭ Iisus, a mersŭ dupŏ d'însulŭ duoĭ orbĭ strigândŭ și grăindŭ: Fiiule allŭ luĭ Davidŭ aĭbĭ misericordiă de noĭ! Iar dupô ce a adjunsŭ a casă, orbiĭ veniră la d'însulŭ, și Iisus le grăì lorŭ: Credețĭ că eŭ potŭ sê facŭ acést'a? Grăitaŭ luĭ: Așĭa Dómne! Atuncĭ s'a attinsŭ de ochiĭ lorŭ, grăindŭ: Fiă vóuĕ dupŏ credénțĭa vóstră! și ochiĭ lorŭ s'aŭ deschisŭ. Și Iisus cu asprime le-a amenințiatŭ lorŭ, grăindŭ: Vedețĭ ca de êcést'a nimenea sê nu scie! Iar eĭ eșindŭ l'aŭ publicatŭ pre d'însulŭ preste totŭ pămêntulŭ acell'a. Și acestia eșindŭ, éccă aŭ addusŭ la d'însulŭ pre unŭ omŭ mutŭ, ce avea demonŭ. Si scoțînduse demonulŭ, mutulŭ grăì; și poporulŭ s'a miratŭ ḑicêndŭ: că nécĭ uă dinióră nu s'a veḑĭutŭ așĭa întru Israilŭ. Iar Fariseiĭ ḑiceaŭ: Cu domnulŭ demonilorŭ scóte demoniĭ. Și străbătea Iisus pr'in tóte cetâțile și orașĭele, învățĭândŭ în adunârile lorŭ, și predicândŭ Evangelia Împĕrățieĭ luĭ Domneḑeŭ; și vindecândŭ tótă infirmitatea și tótă neputénțĭa întru poporŭ.

DOMINICA A 8-a DUPO ROSALIE.

EPISTOLA, I Corinteni Cap. 1, v. 10—17.

Fraţilorŭ! rogu-ve pre voĭ, pentru numele Domnuluĭ nostru Iisus Christos, ca toţĭ sê grăiţĭ totŭ aceeaşĭ, şi sê nu fiă între voĭ împărecherĭ, ci sê fiţĭ întemeiaţĭ într'unŭ cugetŭ şi într'uă înţellegere. Pentru că, Fraţiĭ meĭ! mi s'a făcutŭ arătare pentru voĭ de la domesticiĭ Chloeĭ, că certurĭ sunt între voĭ. Şi vĕ spunŭ acést'a, că fiesce-carele d'in voĭ ḑice: Eŭ sum disciplulŭ luĭ Paulŭ, cella-l-altŭ, Eŭ allŭ luĭ Apollone, cella-l-altŭ, Eŭ allŭ luĭ Cefa, şi cella-l altŭ; Eŭ allŭ luĭ Christos. Cumŭ? aŭ dóră Christos s'a împărţitŭ? aŭ Paulŭ s'a restignitŭ pentru voĭ? séŭ voĭ întru numele luĭ Paulŭ v'aţĭ bătezatŭ? Mulţiumescŭ luĭ Domneḑeŭ, că nécĭ pre unulŭ d'in voĭ n'amŭ băţezatŭ, fôră numaĭ pre Crispŭ şi pre Gaiŭ: ca nu cumv'a sê ḑică cinev'a, că întru numele meŭ v'aţĭ bătezatŭ. Bătezat'amŭ âncă şi cas'a luĭ Stefana; iar maĭ multŭ nu sciŭ pre altŭ cinev'a sê fiŭ bătezatŭ. Căcĭ nu ca sê bătezŭ m'a trămisŭ pre mĕne Iisus Christos: ci ca sê predicŭ Evangelia, şi acést'a nu întru înţelleptiunea cuvêntuluĭ omenescŭ, pentru ca nu cumva puterea Cruceĭ luĭ Christos sê se nimicéscă.

EVANGELIUL, (Demănéţia a 8, a Învierii, Aria a 7: (La Liturgiă, Mateiŭ Cap. 14, v. 14 – 22.

In témpulŭ acell'a a veḑiutŭ Iisus poporŭ multŭ, şi se mişcâ de compătimire pentru d'însulŭ, şi le tămădui pre infirmii lorŭ, Iar făcênduse séră, se appropiară côtre d'însulŭ Discipulii luĭ, ḑicêndŭ: loculŭ este deşertŭ, şi témpulŭ éccă a trecutŭ; dimitte poporulŭ, ca sê se ducă pr'in sate, ca să-şĭ cumpere buccate. Iar Iisus le ḑisse lorŭ: nu este nevoiă ca eĭ sê mérgă, daţile voĭ lorŭ sê mănânce! Iar eĭ iaŭ ḑissŭ luĭ: N'avemŭ aicĭ fôră numaĭ cincĭ pânĭ şi duoĭ pescĭ. Iar ellŭ lea ḑissŭ: adduceţile pre acellea la méne. Şi dupŏ ce a commendatŭ poporuluĭ ca sê şéḑĭă pre iérbă, a luatŭ celle cincĭ pânĭ şi ceĭ duoĭ pescĭ, şi rĕdicânduşĭ ochiĭ sêĭ la Ceriŭ, le a bénecuvêntatŭ; şi frăngêndŭ pânile, lea datŭ Discipulilorŭ, iar Discipuliĭ poporuluĭ. Toţĭ măncară şi se săturară; şi d'in rĕmăşiţiele de fărămăturĭ maĭ rĕdicară doue-spre-ḑece coşĭurĭ pléne. Iar ceĭ ce mâncasseră, eraŭ bărbaţĭ, ca la cincĭ miĭ, affară de muĭerĭ şi de copiĭ. Şi îndată dup'aceea silli Iisus pre Discipuliĭ sêĭ sê între în naviculă, şi sê mérgă maĭ nainte de câtŭ ellŭ de ceea parte, pônă ce ellŭ va da drumulŭ popórelorŭ.

DOMINICA A 9-a DUPÔ ROSALIE.

EPISTOLA, I. Corint. C. 3 v. 9—17.

Fraţiloră! noĭ suntemă cooperatorĭ aĭ luĭ Domneḑeŭ, iar voĭ pămêntă de arătură allă luĭ Domneḑeŭ, şi edificiă allă luĭ Domneḑeŭ. Eŭ, dupô graţia luĭ Domneḑeŭ, care este dată mie, ca ună înţelleptă architectă amă pusă fundamentulă, iar altulă supra-edifică, însă fiesce-carele sê védă cumă supra-edifică. Că altă fundamentă nimenea nu póte pune, affară de cell'a ce este pusă, carele este Iisus Christos. Iar de edifică cinev'a pre acestă fundamentă, aură, argéntă, petre preţióse, lemne, fênă séŭ trestiă; allă fiesce căruia lucru se va manifestà, că ḑioa Domnuluĭ îllă va aretà, pentru că cu focă se va descoperi; şi foculă va lămurì lucrulă fiesce-căruia în ce chipă va fi. Şi décă lucrulă cuiv'a ce l'a edificată deasupra acestuĭ fundamentă, va remăné, acell'a recompensă va lua. Iar d'in contră, allă căruia lucru va arde, acell'a va perde; iar ellă însuşĭ se va mântuì; dar însă numaĭ ca pr'in focă. Aŭ nu sciţĭ voĭ, că voĭ sunteţĭ biserica luĭ Domneḑeŭ, şi că spiritulă luĭ Domneḑeŭ locuesce întru voĭ? De va profanà cinev'a biserica luĭ Domneḑeŭ, strica-lă va pre acell'a Domneḑeŭ; căcĭ templulă luĭ Domneḑeŭ este săntă, şi acell'a sunteţĭ voĭ.

EVANGELIULŬ, (Demănéţ̦a a 9 a Învierii. Aria a 8. (La Liturgiă Mat. C. 14, v. 22—34.

In témpulŭ acell'a sillì Iisus pre Discipulii sêĭ sê intre în naviculă, şi sê mérgă maĭ nainte de ceea parte, pônă ce d'însulŭ va liberà poporulŭ, şi ellŭ dândŭ drumulŭ poporuluĭ, se suì numaĭ ellŭ pre munte sê se róge; şi făcênduse séră, erà acollo numaĭ singurŭ. Iar navicul'a erà în mediulo-culŭ mârii, bătênduse de valurĭ, că vêntulŭ erà contrariŭ. Iar întru a patr'a vigiliă a nopţeĭ, venì Iisus la d'înşiĭ, âmblândŭ pre mare. Şi vĕ-dêndulŭ pre ellŭ Discipulii astfeliŭ âmblândŭ pre désupra mâreĭ, s'aŭ spăĭmăntatŭ, şi diceaŭ: că fantasmă este; şi de fric'a ceĭ cuprinseră, stri-gară. Iar Iisus îndatăşĭ graì lorŭ, dicêndŭ: Li-niştiţivĕ! eŭ sum; nu vĕ temeţĭ! Iar Petru re-spundêndŭ, a disŭ: Dómne! décă escĭ tu, ordó-nă-mĭ sê vinŭ la téne, mergêndŭ pre apă. Iar ellŭ ia disŭ: Vino! Şi dânduse djosŭ Petru d'in navi-culă, âmblà pre apă, ca sê mérgă la Iisus. Iar vêntulŭ bătêndŭ tare, ellŭ s'a înfricoşĭatŭ; şi ince-pêndŭ a se cufundà, a strigatŭ grăindŭ: Dómne, măntuescemă! Şi Iisus tendêndŭ mân'a, îndată l'a apucatŭ pre d'însulŭ, şi ia dissŭ luĭ: Puçinŭ credenţĭosule! pentru ce te-aĭ îndoitŭ? Şi întrândŭ

eĭ în navicellă, a stătutŭ vêntulŭ. Iar ceĭ ce eraŭ în navicellă venindŭ, s'aŭ închinatŭ luĭ dicêndŭ: Cu adevĕratŭ Fiiulŭ luĭ Domnedeŭ escĭ! Şi trecêndŭ lacul ŭ, veniră în pămêntulŭ Genesaretuluĭ.

DOMINICA A 10-a DUPO ROSALIE.

EPISTOLA I. Corintenĭ Capŭ 4, v. 9—16.

Fraţilorŭ! Eŭ aşîa credŭ, că Domnedeŭ pre noĭ Apostoliĭ ne-a espusŭ ca pre ómeniĭ ceĭ maĭ de djosŭ, ca pre nisce condemnaţĭ spre mórte; pentru ca spectaclu sê fimŭ noĭ lumeĭ, şi angerilorŭ şi ómenilorŭ. Noĭ ne judicâmŭ nebunĭ pentru Christos, iar voĭ înţelepţĭ întru Christos: noĭ slabĭ, iar voĭ tarĭ; voĭ onoraţĭ, iar noĭ defăimaţĭ. Pônê în or'a de acumŭ flâmândimŭ, şi însetoşemŭ, şi suntemŭ golĭ şi pălmuiţĭ, şi nu suntemŭ la unŭ locŭ aşşedîaţĭ; şi ostenimŭ fórte lucrândŭ cu mânile nóstre; defăimaţĭ fiindŭ, noĭ grăimŭ de bine; persecutaţĭ fiindŭ, noĭ rădbămŭ cu patienţiă; huliţĭ fiindŭ, noĭ respundemŭ cuvênte bune, ca nisce gunoiŭ ne-amŭ făcutŭ lumei, şi tutulorŭ, ca uă lăpĕdătură pônĕ acumŭ. Nu ruşinânduve pre voĭ, ve scriŭ acestea, ci învĕţiânduve ca pre nisce fiĭ aĭ meĭ iubiţĭ. Că de aţĭ avea şi

ḑece miĭ de pedagogĭ întru Christos, dar pentru aceea totŭ n'aveţĭ maĭ mulţĭ părènţĭ, fiéndŭ că eŭ v'amŭ născutŭ pre voĭ întru Iisus Christos, pr'in Evangeliă. Roguvĕ dar pre voĭ sê fiţĭ mie imitătorĭ, precumŭ şi eŭ imitătoriŭ sum luĭ Iisus Christos.

EVANGELIULŬ, (Demănéţia a 10 a Învierei Aria 1 (La Liturgiă Mat. C. 17, v. 14—22.

In témpulŭ acell'a s'a appropiĭatŭ côtre Iisus unŭ omŭ, îngenunchindŭ înaintea luĭ, şi ḑicêndŭ: Dómne! aĭbĭ misericordiă de fiĭulŭ meŭ, că este lunatecŭ, şi rĕŭ pătimesce; că de multe orĭ cade în focŭ, şi de multe orĭ în apă. Şi l'amŭ presentatŭ pre ellŭ la discipuliĭ têĭ, şi eĭ n'aŭ potutŭ sê-lŭ vindece. Iar Iisus respunḑêndŭ, a ḑisŭ: o soĭŭ necredénţĭosŭ şi îndĕrêtnicŭ! pînô căndŭ voiŭ maĭ fi cu voĭ? pînô cândŭ voiŭ maĭ sufferì pre voĭ? Adduceţilŭ pre ellŭ aicĭ la mène. Şi dupŏ ce l'a addusŭ, a certatŭ Iisus pre demonŭ, şi îndată a eşitŭ d'in trînsulŭ, şi d'in or'a aceea s'a tĕmeduitŭ copillulŭ. Atuncĭ appropiénduse discipuliĭ către Iisus, iaŭ ḑissŭ în secretŭ: Pentru ce noĭ nu l'amŭ potutŭ scóte pre ellŭ? Iar: Iisus le-a ḑisŭ lorŭ: Pentru necredénţĭa vóstră; că adevĕrŭ grăescŭ vouĕ! de veţĭ avé credénţĭă

câtă ună grăunte de muştariŭ, veţĭ ḑice munteluĭ acestuĭa: Mutăte de aicĭ acollo, şi se va mutà, şi némic'a nu va fi vóue cu neputénţiă. Că acestă soiŭ de demonĭ nu esse, fôră numaĭ cu rugăţiune şi cu ajună. Şi întorcênduse eĭ în Galileia, le-a ḑissă loră Iisus: Fiiulă omuluĭ se va da în mânile ómeniloră, cari-lă voră omorî pre ellă, dar ellă atreia ḑi se va scull'a. Şi Discipuliĭ pentru acést'a se întristară fórte.

DOMINICA A II-a DUPŎ ROSALIE.

EPISTOLA, I. Corintenĭ C. 9, v. 2—12.

Fraţiloră! sigillulă Apostolieĭ melle voi sunteţi întru Domnulă. Rĕspunsulă meŭ la ceĭ ce cercetéză de la méne, acest'a este. Aŭ n'avemă noĭ direptă a cere de la voĭ sê măncâmă şi sê bemă? Aŭ n'avemă noĭ voiă şi pre uă soră muĭere a uă lua cu noĭ, cumă facă ceĭ l'alţĭ Apostolĭ şi fraţĭ aĭ Domnuluĭ, şi Cefa? Aŭ numaĭ eŭ singură şi Barnaba, n'avemă putere şi ceva a lucrà? cine servesce în óste v're-uă-dată cu propriele sélle spese? séŭ cine plantéză viĭă, şi d'in fruptulă eĭ nu mănâncă? séŭ cine pasce turm'a, şi d'in laptele eĭ nu mănâncă? Aŭ dóră numaĭ dupô omă grăiescă eŭ acestea? Aŭ

acestea nu le dice şi legea? Că in legea luĭ Moise scrisŭ este: Sê nu legĭ gur'a bouluĭ ce triĭeră. Aŭ dóră de boĭ se îngrigesce Domnedeŭ? Aŭ nu dóră pentru noĭ se dice acést'a? fŏră îndoiéllă pentru noĭ s'aŭ scrisŭ acést'a; ca cellŭ ce ară întru speranţĭă sê are; adică, ca sê şi cullégă; şi cellŭ ce triĭeră, întru speranţĭă sê triĭere, ca de sperantĭa fruptelorŭ sê aibă parte. Déca amŭ semĕnatŭ noĭ vóuĕ celle spirituali, aŭ mare lucru este de vomŭ secer'a noĭ cev'a puçinŭ d'intr'alle vóstre celle materialĭ? Décă alţiĭ iéŭ parte de averea vóstră, de ce nu maĭ vîrtosŭ noĭ? Dar noĭ n'amŭ căutatŭ sê ne folosimŭ de puterea acést'a; ci d'in contră, noĭ tóte incommoditâţile le rǎbdâmŭ, numaĭ ca sê nu facemŭ vre-uă pedică Evangelieĭ luĭ Christos.

EVANGELIULŬ, (Demănéţĭa a 11, a Învieriĭ Aria 2. (La Liturgiă, Mat. C. 18, v. 23—35.

Dis'a Domnulŭ parabol'a acést'a: assemênatus'a Împĕrăţia ceriurilorŭ omuluĭ împĕratŭ, carele a vrutŭ sê facă computŭ servitorilorŭ sêĭ. Şi începêndŭ ellŭ a lua socotéll'a, a addusŭ la d'însulŭ pre unulŭ ce-ĭ erà detoriŭ cu diece miĭ de talenţĭ. Şi neavêndă acest'a sêĭ plătéscă, Domnulŭ sêŭ poruncì, ca pre ellŭ şi pre muĭerea luĭ, şi pre copiĭ, şi tóte câte avea ellŭ, sê i-le vêndă, ca

detoria sê se plătéscă. Decĭ servitorulŭ acell'a că-
ḑêndŭ la piciórele luĭ, se ruga ḑicêndŭ: Dómne!
aĭbĭ răbdare cu mene, şi ţĭ voiŭ plătì totŭ. Şi în-
durânduse Domnulŭ servitoruluĭ acelluĭa, îlŭ eli-
berâ pre ellŭ, şiĭ ĭertâ luĭ şi tótă detoriĭa. Iar
eşindŭ servulŭ acest'a, afflâ pre unulŭ din soçiĭ
sêĭ, carelle-ĭ erà luĭ detoriŭ uă sută de dinarĭ;
şi apucândulŭ pre ellŭ de gûtŭ, illŭ sugruma,
ḑicêndŭ: Plătescemĭ ce-mĭ escĭ detoriŭ! Decĭ
căḑêndŭ soçĭulŭ luĭ acell'a la picióre-ĭ, illŭ roga
pre d'însulŭ ḑicêndŭ: maĭ ascéptămĕ pre mene,
şi-ţĭ voiŭ pletì totŭ. Iar ellŭ nu vrù; ci mer-
gêndŭ, l'a băgatŭ în prinsóre, pânŏ cândŭ va
desface detoriia. Iar soçiĭ luĭ vĕḑêndŭ celle ce
se făcură, se întristară fórte, şi venendŭ, spuse-
ră Domnuluĭ lorŭ tóte celle ce s'aŭ făcutŭ. A-
tuncĭ chiămândulŭ pre acell'a Domnulŭ luĭ, îĭ ḑisse:
Servŭ rêŭ, eŭ tótă detoria ta ţĭo ĭertaiŭ, pentru că
m'aĭ rogatŭ: Dar ţie nu ţi-se cădea să-ţĭ fiă milă
de soçiulŭ têŭ, precumŭ mĭa fostŭ şi mie milă
de tene? Şi mâniânduse Domnulŭ luĭ, îlŭ dede
pre ellŭ muncitorilorŭ, pânŏ ce va plătì tótă de-
toria luĭ. Aşĭa şi tatulŭ meŭ cellŭ cerescŭ va
face vóue, de nu veţĭ ĭerta fiesce-carele d'in â-
nimele vóstre frateluĭ sêŭ detoriele luĭ.

DOMINICA A 12-a DUPŎ ROSALIE.

EPISTOL'A, I. Corintenĭ Cap. 15, v. 1—11.

Frațiloră! eŭ vě amintescŭ vóue Evangelia, care vi-o-amŭ annunțiatŭ vóuě, pre care o ațĭ și acceptatŭ, întru care și stațĭ; pr'in care vê vețĭ și mǎntuì, décǎ o vețĭ ține ast-feliŭ, dupô cumŭ vi o amŭ predicatŭ vóue, căcĭ alt-feliŭ numaĭ în deșertŭ ațĭ fi credĭutŭ. Că eŭ acésta ântăiŭ vi-o amŭ predatŭ vó e, așĭa precumŭ o amŭ și luatŭ, adică: cumŭ că Christos a muritŭ pentru pěccatele nóstre, dupô scripturĭ; și cumŭ cà s'a inmormêntatŭ, si cumŭ că a înviĭatŭ a treĭa ḑi, dupô scripturĭ; și cumŭ că s'a arrětatŭ luĭ Cefa, apoĭ cellorŭ unspre-ḑece. Dupô aceea se arrětâ ellŭ la maĭ mulțĭ ca la cincĭ sute de frațĭ de uă dată, d'intre cariĭ ceĭ maĭ mulțĭ sunt pônă și acumŭ viĭ, iar uniĭ aŭ adormitŭ. Dupô aceea s'a arrătatŭ luĭ Iacobŭ, apoĭ Apostolilorŭ tutulorŭ. Iar maĭ pre urmă de câtŭ la toțĭ, s'a arrătatŭ și mie, ca unuĭ abortivŭ (născutŭ fără témpŭ). Çă eŭ sum cellŭ maĭ micŭ d'intre Apostolĭ, care nu meritezŭ a mě chĭămà Apostolŭ, pentru că amŭ persecutatŭ Biserica luĭ Domneḑeŭ. Iar eŭ d'in grația luĭ Domneḑeŭ sum ceea ce sum; și gratia luĭ, care este întru mĕne, n'a fostŭ în vanŭ, căcĭ eŭ maĭ multŭ de câtŭ eĭ toțĭ m'amŭ ostenitŭ; dar însă nu eŭ, ci grația luĭ Domneḑeŭ, care este

întru méne. Decĭ dar séŭ eŭ sum acell'a, séŭ aceia, carii v'amŭ învĕţiatŭ pre voĭ, éccă noĭ aşia predicâmŭ, şi voĭ aşia atĭ credĭutŭ.

EVANGELIULŬ, (Demănéţia 1, a Învierei, Aria a 3. (La Liturgiă, Mat. C. 19 v. 16—23.

In témpulŭ acell'a s'a appropiatŭ cătră Iisus unŭ tênĕrŭ óre carele, închinănduse luĭ, şi dicêndŭ: Învĕţiătoriule bune, ce béne voiŭ face, ca sê amŭ viĭaţiă eternă? Iar ellŭ îĭ disse luĭ: Pentru ce-mĭ dicĭ bunŭ? nimenea nu este bunŭ, fôră numaĭ unulŭ Domnedeŭ. Iar de voĭescĭ sê intri în viaţiă, osservă preceptele. Dissa acell'a: Care precepte? Iar Iisus ia dissŭ: Sê nu uccidĭ; sê nu comiţĭ adulterĭŭ: sê nu furĭ: sê nu fiĭ mărturiă méncinósă. Onoréză pre tatulŭ têŭ şi pre mam'a ta: şi sê iubescĭ pre vecinulŭ têŭ, ca pre téne îusuţĭ. Dis'a luĭ tênĕrulŭ: Tóte acestea leamŭ păzitŭ d'in téneretĭele melle: ce âncă-mĭ maĭ lipsesce? dis'a luĭ Iisus: De voĭescĭ perfectŭ sê fiĭ, mergĭ de-ţĭ vénde averile télle, şi le dâ săracilorŭ, şi veĭ avé tesaurŭ în ceriŭ, şi vénă, urméză-mĭ mie. Iar tênĕrulŭ audêndŭ cuvêntulŭ acesta, s'a dusŭ întristatŭ, că avea avuţiĭ multe. Attuncĭ disse Iisus Discipulilorŭ sêĭ: Amin gră-

escŭ vóue, că cu anevoiă va întra avutulŭ întru Împĕrățiia Ceriurilorŭ. Și iarăși vĕ mai grăescŭ vóuĕ: că mai lesne este a trece camila pr'in urechea aculuĭ, de câtŭ avutulŭ a intra întru Împĕrățiia luĭ Domnedeŭ. Iar Discipuliĭ luĭ audêndŭ acésta, s'aŭ îngrozitŭ fórte, dicêndŭ: Dar cine póte sê se mântuiască? iar Iisus căutândŭ la eĭ, le disse: La ómenĭ acésta este cu neputénțĭă, dar la Domnedeŭ tóte sunt cu puténțiă.

DOMINICA A 13-a DUPŎ ROSALIE.

EPISTOL'A, I. Corint. Cap. 16, v. 13—24.

Frațilorŭ! priveghiațĭ, stațĭ tarĭ în credénțiă, înbărbătațivĕ, întărițivĕ. Tóte a le vóstre facețile cu caritate. Și vĕ maĭ rogŭ încă, frațilorŭ! voĭ cunósceţĭ familia luĭ Stefana, scițĭ că acest'a este primitia crestinilorŭ în Achaia, și că eĭ spre servițiulŭ Sânțilorŭ s'aŭ consecratŭ pre séne. Roguvĕ dar, ca si voĭ sê respectațĭ pre uniĭ ca aceștia, și pre toțĭ aceia cariĭ asseminea lucréză și se ostenescŭ. Si me bucurŭ de venirea luĭ Stefana, și a luĭ Fortunatŭ, și a luĭ Achaicŭ, căcĭ absenția vóstră aceștia uă aŭ supplinitŭ; fiéndŭ că eĭ aŭ consolatŭ spiriulŭ meŭ și p'allŭ vostru. Sê onorațĭ dar pre uniĭ ca a-

ceştia! Bisericele Asieĭ vĕ salută pre voĭ. Aquila şi Priscilla vĕ salută pre voĭ cu multă affecţiune întru Domnulŭ împreună cu biserica cea d'in casa lorŭ. Salută-vĕ pre voĭ fraţiĭ toţĭ. Salutaţivĕ unulŭ pre altulŭ cu salutare sântă. Salutarea acésta vi o amŭ scrisŭ eŭ vóuĕ cu mân'a mea propriă: Paulŭ. De este v'runulŭ, carele nu iubesce pre Domnulŭ nostru Iisus Christos, acell'a sê fiă anatem'a, Maranata. Darulŭ Domnuluĭ nostru Iisus Christos sê fiă cu voĭ. Caritatea mea este cu voĭ cu toţĭ, întru Christos Iisus, Amin.

EVANGELIULŬ, (Demănéţ'a a 2, a Înviereĭ, Aria 4. (La Liturgiă, Mat. C. 21, v. 33 - 42.

Dis'a Domnulŭ parabol'a acést'a: Unŭ omŭ óre carele era tată de familie, carele plăntâ viă, şi uă îngrădì împregiurŭ cu gardŭ, şi săpâ de puse într'ânsa téscŭ, şi edificâ unŭ turnŭ, şi apoĭ uă dede vierilorŭ' şi se dusse în căllĕtoriă departe. Iar cândŭ s'a appropiatŭ témpulŭ fruptelorŭ, a trămisŭ pre serbitoriĭ sêĭ la vierĭ, ca sê iea fruptulŭ vieĭ. Iar vieriĭ prinḑêndŭ pre serbitoriĭ luĭ, pre unulŭ l'aŭ bătutŭ, pre altulŭ l'aŭ omorîtŭ, iar pre altulŭ cu petri l'aŭ uccisŭ. Ellŭ iarăşĭ a maĭ trămisŭ pre alţĭ serbitorĭ maĭ mulţĭ de câtŭ ceĭ d'ăntâiŭ, şi vieriĭ făcrăŭ şi acestora

aşijderea. Iar maĭ pre urmă trămisse la eĭ pre fiiulŭ sêŭ propriŭ, ḑicêndŭ: Vorŭ avé respectŭ de fiiulŭ meŭ! Iar vieriĭ vĕḑêndŭ pre fiiulŭ, ḑisseră întru sène; Acesta este moştenitoriulŭ, veniţĭ sê-lŭ omorîmŭ pre ellŭ, şi sê stăpânimŭ noĭ proprietatea luĭ! Şi prènḑêndulŭ pre ellŭ, 'lŭ scóseră afară d'in viă şi-lŭ omorîră. Decĭ cândŭ va veni Domnulŭ vieĭ, ce va face vierilorŭ acellora? Ḑisaŭ luĭ: Pre aceştĭ sceleraţĭ aspru îĭ va perde, şi viia uă va da altorŭ vierĭ, cariĭ vorŭ da luĭ fruptele sélle la tèmpulŭ sêŭ. Ḑis'a lorŭ Iisus: Aŭ nècĭ uă dată n'aţĭ cetitŭ în scripturĭ: Pétra pre care edificatoriĭ nècĭ nu o aŭ băgatŭ în sémă, acésta a devenitŭ pétră principalĕ în capulŭ ânghiuluĭ: Domnulŭ o a făcutŭ acésta, şi este lucru admirabile întru ochiĭ noştriĭ.

DOMINICA A 14-a DUPÔ ROSALIE.

EPISTOL'A II. Corint. Cap. 1, v. 21 pĕnă la vers. 4 d'in Cap. 2.

Fraţilorŭ! cellŭ ce ne întăresce pre noĭ cu voĭ împreună întru Christos, şi ne-a unsŭ pre noĭ. acell'a

Domneḑeŭ este; carele ne-a şi sigillatŭ pre noĭ, şi direptŭ arvună ne-a datŭ Spiritulŭ sântŭ întru ânimele nóstre. Si eŭ martorŭ chiămŭ pre Domneḑeŭ assupr'a suffletuluĭ meŭ, că eŭ cruţiânduve pre voĭ, n'amŭ venitŭ pônă acumŭ în Corintŭ. Nu că dóră noĭ amŭ voiì sê avemŭ vre-uă stăpânire assupr'a credénţieĭ vóstre, ci pentru că voiimŭ sê fimŭ împreună părtaşĭ buccurieĭ vóstre, fiéndŭ-că staţĭ tarĭ în credénţiă. Direptŭ aceea eŭ determinaiŭ întru sénemĭ, ca sê numaĭ vénŭ iarăşĭ cu întristare la voĭ; căcĭ décă eŭ vĕ voiŭ întristà pre voĭ, cine va fi cellŭ ce sê me veseléscă pre méne, fiéndŭ-că voĭ, cariĭ sê cuvenea sê uă faceţĭ acést'a, sunteţĭ înşive întristaţi pr'in méne? Si tocmaĭ de aceea v'amŭ scrisŭ vóue astŭ-feliŭ, ca nu, dup'a mea venire, tocmaĭ de la aceia sê amŭ întristare, de la cariĭ mi se cădea mie sê me bucurŭ, assecurânduve pre voĭ pre toţĭ, că bucuria mea este şi ceea a vóstră a tutulorŭ. Adeveratŭ, că eŭ attuncĭ vĕ scrissessemŭ vóue cu multă afflicţiune şi necazŭ allŭ ânimeĭ, şi cu multe lacrîmĭ; nu pentru ca sê ve întristaţĭ, ci ca sê cunósceţĭ peculiarea mea affecţiune şi caritatea ce uă sénţiŭ eŭ pentru voĭ.

EVANGELIULŬ, (Demănéţia a 3 a Învieriĭ, Aria a 5 (La Liturgiă, Mat. Cap 22, v. 2—14.

Ḑis'a Domnulŭ parabol'a acést'a: Assemĕnatus'a

împěrățiĭ'a ceriuluĭ unuĭ Împěratŭ, carele făcù nuntă fiiuluĭ sêŭ. Şi trămisse pre servitoriĭ sêĭ sê poftéscă pre ceĭ chĭămațĭ la nuntă; și aceia nu voiiră sê vénă. Și iarășĭ maĭ trămisse pre alțĭ servitorĭ, ḑicêndule: Spunețĭ cellorŭ învitațĭ: Éccă! amŭ preparatŭ prănḑĭulŭ meŭ, junciĭ meĭ și celle îngrășĭate alle melle s'aŭ junghiatŭ, și tóte sunt gata; venițĭ la nuntă! Iar eĭ acéstă onóre nebăgându-ŭă néci îrtru-ŭă sémă, s'aŭ dusŭ, unulŭ la moșĭ'a sea, altulŭ la negoțitoria sea. Iar ceĭlalțĭ prenḑêndŭ pre servitoriĭ luĭ, dupô ce în totŭ feliulŭ îĭ desonorarĕ, în urmă-ĭ și omorîrĕ. Și auḑindŭ Împěratulŭ acést'a, s'a măniatŭ fórte; și trămițêndŭ oștile sélle, a perdutŭ pre ucigașiĭ aceia, și cetatea lorŭ ŭă a arsŭ. Attuncĭ a ḑissŭ servitorilorŭ sêĭ: Éccă ospețĭulŭ nunțeĭ este gata, iar ceĭ chĭămațĭ n'aŭ fostŭ demnĭ de d'însulŭ. Decĭ mergețĭ la rĕspântîele căillorŭ, și chĭămațĭ la nuntă pre câțĭ îĭ vețĭ afflà. Și eșindŭ servitoriĭ la rĕspântiĭ, aŭ adunatŭ pre toțĭ câțĭ aŭ afflatŭ, și rêĭ și bunĭ: și cas'a de nuntă se împlù de ceĭ chĭămațĭ. Și întrândŭ Împěratulŭ ca sê véḑĭă pre ceĭ ce ședeaŭ, a osservatŭ accollo pre unŭ omŭ, carele nu erà îmbrăcatŭ în vestĭmêntŭ de nuntă. Și ĭa ḑissŭ luĭ: Amice! cumŭ intrașĭ tu aicĭ, ne-avêndŭ vestĭmêntŭ de nuntă? Iar ellŭ

tăcea. Attuncĭ ḑisse Împĕratulŭ servitorilorŭ: Legându-ĭ luĭ mânile şi peţĭórele, luaţi-lŭ pre d'însulŭ şi-lŭ aruncaţĭ întru întunericulŭ cellŭ maĭ d'in affară, accollo va fi plângere şi stridórea dénţilorŭ. Că mulţi sunt chĭămaţĭ, dar puçinĭ alleşĭ.

DOMINICA A 15-a DUPŎ ROSALIE.

EPISTOLA II, Corintenĭ, Cap. 4, v. 6—15.

Fraţilorŭ! totŭ acellŭ Domneḑeŭ, carele a ḑissŭ, ca lumin'a d'intru întunericŭ se lumineze, totŭ acell'a este, carele a făcutŭ sê strălucéscă lumin'a sea întru ânimele nóstre, spre a puté luminà şi noĭ pre alţiĭ, dândule cunoscinţia mărireĭ luĭ Domneḑeŭ, ce se afflă în Iisus Christos. Si noĭ acestŭ tesaurŭ illŭ avemŭ în vase de lutŭ, pentru ca escellenţĭa potereĭ aceştia sê se attribue luĭ Domneḑeŭ, iar nu nóue. D'in tóte părţile pătimimŭ necazurĭ, dar nu ne spăriemŭ; suntemŭ în necessitate, dar nu desperâmŭ, suntemŭ persecutaţĭ, dar nu pĕrăsiţĭ; suntemŭ doborîţĭ, dar nu de totŭ perduţĭ. Noĭ pretutindinea şi în totŭ témpulŭ purtâmŭ patimele morţeĭ Domnuluĭ Iisus pe corpulŭ nostru, pentru ca şi viaţĭa luĭ Iisus sê se arate în corpulŭ nostru. Căcĭ noĭ âncă viĭ fiéndŭ,

pururea ne dâmŭ morţeĭ pentru Iisus, pentru ca şi viaţĭa luĭ Iisus sê se arate în corpulŭ nostru cestŭ muritoriŭ. Pentru aceea dar mórtea luĭ sê lucreze întru noĭ, iar viaţĭa sea întru voĭ. Şi fiéndŭ că noĭ avemŭ totŭ acellaşĭ spiritŭ allŭ credinţĭeĭ, precumŭ este scrisŭ: Credĭut'amŭ, pentru aceea amŭ şi grăitŭ; şi noĭ credemŭ, pentru aceea şi grăimŭ; încredinţĭaţĭ fiéndŭ, că cellŭ ce a rĕdicatŭ pre Domnulŭ Iisus, şi pre noĭ pr'in Iisus ne va rĕdicà, şi ne va pune la D'însulŭ împreună cu voĭ. Că tóte sunt pentru voĭ, ca graţia acést'a îmmulţindu-se fórte, pr'in mulţiumirea multora, sê créscă cu abundanţĭă spre gloria luĭ Domnedeŭ.

EVANGELIULŬ, (Demănéţĭa a 4 a Înviereĭ, Aria a 6. (La Liturgiă, Mat. Cap. 22, v. 35—45.

In tempulŭ acell'a s'a appropiatŭ de Iisus unŭ legiuitoriŭ, carele cercândulŭ pre ellŭ, ia dissŭ: Învăţĭătoriule! care mandatŭ este maĭ mare în lege? iar Iisus ĭa dissŭ: Sê iubescĭ pre Domnulŭ Domnedeulŭ têŭ d'in tótă ânim'a ta, d'in totŭ suffletulŭ têŭ, şi d'in totŭ cugetulŭ têŭ, acest'a este cellŭ d'ĭântâiŭ şi cellŭ maĭ mare mandatŭ. Iar allŭ duo lea este asseminea acestuia: Sê iubescĭ pre apprópele têŭ ca însuţĭ pre téne. De aceste dóue mandate atêrnă tótă legea şi Profeţiĭ.

Şi fiendŭ adunaţĭ Fariseiĭ, îĭ întrebâ pre eĭ Iisus, ḑicêndŭ: Ce vi se pare vóue de Christos? allŭ cuĭ fiiŭ este? ḑis'aŭ luĭ: Allŭ luĭ Davidŭ. Ḑis'a lorŭ: Dar cum Davidŭ cu spiritulŭ îllŭ numesce pre ellŭ Domnulŭ sêŭ? ḑicêndŭ: „Domnulŭ a ḑissŭ „Domnuluĭ meŭ: Şeḑĭ dea dirépt'a mea, pŏnĕ ce „voiŭ pune pre inimiciĭ têĭ aşternutŭ peţĭórelorŭ télle"? Decĭ décă Davidŭ îllŭ numesce pre ellŭ Domnŭ, cumŭ este ellŭ numaĭ fiiŭ allŭ luĭ? şi niminea nu putea sêĭ respunḑiă luĭ v'runŭ cuvêntŭ. Şi d'intr'acea ḑi nécĭ c'a maĭ îndrâsnitŭ cineva sê-lŭ maĭ întrebe pre ellŭ ceva.

DOMINICA A 16-a DUPŎ ROSALIE.

EPISTOLA II, Corinteni Cap. 6 v. 1—10.

Fraţilorŭ! fiendŭ noĭ împreună lucrătorĭ cu Iisus Christos, noĭ ferbente vĕ rugâmŭ, ca voĭ graţi'a luĭ Domneḑeŭ sê nu uă recepeţĭ în deşertŭ. Çă ellŭ ḑice: În témpŭ favorabile te-amŭ ascultatŭ, şi în ḑioa mântuireĭ ţiamŭ adjutatŭ ţie. Éccă acumŭ este témpulŭ cellŭ favorabile, éccă acumŭ este ḑiua mântuireĭ! Sê căutâmŭ dar, ca nécĭ unŭ scandalŭ întru nemica sê nu dâmŭ cuiva, pentru ca diregătoria nóstră sê nu fiă defăĭmată, ci întru tóte occa-

siunile sê ne recommendâmŭ pre noĭ ca servitorĭ aĭ luĭ Domnedeŭ, întru multă patienţĭă; în necazurĭ, în nevoĭ, în strîmtorârĭ de neavere; întru bătâĭ, în prinsorĭ, în turburârĭ, în ostenelle grelle, în priveghĭârĭ, în ajunurĭ, lipsindune nutrimentulŭ; pr'in curăţĭănia vĭeţeĭ, cu înţelepţiune, pr'in cunoscinţĭă, pr'in patienţĭă, pr'in bunătate, pr'in spiritulŭ sântŭ, pr'in caritate sinceră și neprefăcútă, pr'in cuvêntulŭ adevêruluĭ, pr'in vîrtutea luĭ Domnedeŭ, pr'in armele direptâţeĭ, combătândŭ tóte în dirépt'a și în stêng'a; în gloriă și în desonóre, în reputaţiune bună și infamĭă, fiendŭ priviţĭ ca nisce încellătorĭ, de și suntemŭ sincerĭ și veritabli; ca nisce necunoscuţĭ, de și suntemŭ pré bene cunoscuţĭ; ca ceĭ totŭ déun'a în periclŭ ca sê murimŭ, de și éccă că âncă suntemŭ viĭ; ca nisce rêŭ pedepsiţĭ, de și nu de totŭ omorîţĭ; ca nisce fórte întristaţĭ, și cu tóte acestea pururea bucurândune; ca nisce neavuţĭ, de și pre mulţĭ înavuţimŭ; ca nisce ceia, cariĭ n'aŭ nemic'a, de și tóte le avemŭ.

EVANGELIULŬ, (Demănéţĭa a 5 a Invierel, Aria 7. (La Liturgiă, Mat. C. 25 v. 14 30.

Dis'a Domnulŭ parabol'a acést'a: Unŭ omŭ óre carele mergêndŭ departe, a chĭămatŭ pre servitoriĭ sêĭ, și le-a datŭ lorŭ avuţi'a sea. Și unuia îĭ dede cincĭ talenţĭ, iar altuia duoĭ, iar altuia

unulŭ, fiesce căruia dupŏ puterea luĭ; şi se dusse îndată. Decĭ mergêndŭ cellŭ ce luase cincĭ talenţĭ, a lucratŭ cu d'înşiĭ, şi a căstigatŭ alţĭ cincĭ talenţĭ. Asseminea şi cellŭ cu duoĭ, profitâ şi acest'a alţĭ duoĭ. Iar cellŭ ce luase numaĭ unulŭ, ducênduse, săpâ grópă în pămêntŭ, unde ascunse argéntulŭ domnuluĭ sêŭ. Iar dupŏ multŭ témpŭ venì domnulŭ servitorilorŭ acellora, şi făcù socotéllă cu d'înşiĭ Si venindŭ cellŭ ce luasse cincĭ talenţĭ, a addusŭ alţĭ cincĭ talenţĭ, ḑicêndŭ: Dómne! cincĭ talenţĭ mĭ-aĭ datŭ; éccă alţĭ cincĭ talenţĭ amŭ căştigatŭ cu eĭ! Ḑis'a luĭ Domnulŭ sêŭ: Béne! servitoriŭ bunŭ şi credénţĭosŭ! preste puçine aĭ fostŭ credénţĭosŭ, preste multe te voiŭ pune, întră întru buccuria domnuluĭ têŭ! Şi venindŭ şi cellŭ ce luasse duoĭ talenţĭ, a ḑisŭ: Dómne! duoĭ talenţĭ mĭaĭ datŭ mie; éccă alţĭ duoĭ talenţĭ amŭ profitatŭ cu eĭ. Ḑis'a luĭ Domnulŭ sêŭ: Béne! servitoriŭ bunŭ şi credénţĭosŭ! preste puçine aĭ fostŭ credénţĭosŭ, preste multe te voiŭ pune, întră întru buccuria domnuluĭ têŭ! Şi venindŭ şi cellŭ ce luasse numaĭ unŭ talentŭ; a ḑissŭ: Dómne! te-amŭ sciutŭ că escĭ omŭ aspru, secerĭ unde n'aĭ semînatŭ, şi adunĭ unde n'aĭ rĕssipitŭ; şi temêndume, m'amŭ ḑusŭ de amŭ ascunsŭ talentulŭ têŭ în pămêntŭ. Éccă! aĭ allŭ têŭ!

Și respundêndŭ domnulŭ sêŭ, îĭ disse luĭ: Servitoriŭ rêŭ și leneșiŭ! tu sciușĭ că eŭ secerŭ, unde n'amŭ semĕnatŭ, și adunŭ unde n'amŭ rissipitŭ! Se cuvenea ție dar sê fiĭ datŭ argéntulŭ meŭ scămbătorilorŭ, ca venindŭ eŭ, sê fiŭ luatŭ allŭ meŭ cu folosŭ. Luațĭ dar de la ellŭ talentulŭ, și-lŭ dațĭ celluĭ ce are dece talenți! Că totŭ celluĭ ce are, i se va maĭ da, și-ĭ va abunda, iar de la cellŭ ce n'are, și ceea ce i se pare că are, se va lua de la d'însulŭ. Iar pre servitorĭulŭ cellŭ inutile aruncațilŭ întru întunericulŭ cellŭ maĭ d'in affară: acollo va fi plăngere și scăršnirea dénțilorŭ.

DOMINICA A 17-a DUPŎ ROSALIE.

EPISTOLA II, Corint. C. 6 v. 16 pŏnă la v. 1, C. 7.

Frațilorŭ! voĭ sunteți biserica luĭ Domnedeŭ celluĭ viŭ, precumŭ a dissŭ Domnedeŭ: Că eŭ voiŭ locuii în medĭulocullŭ lorŭ, și voiŭ âmblà cu eĭ; și voiŭ fi Domnedeulŭ lorŭ, și eĭ vorŭ fi poporulŭ meŭ! Pentru aceea eșițĭ d'in medĭuloculŭ lorŭ, și vĕ separațĭ, dice Domnulŭ; și de v'ruă necurățiă sê nu vĕ attingețĭ, și eŭ voiŭ priimi pre voĭ; și voiŭ fi vóue Tată, și voĭ vețĭ fi mie

fiĭ şi fete, ḑice Domnulŭ cellŭ atotŭ-puténte.! Decĭ dar acestŭ feliŭ de promissiunĭ avêndŭ noĭ, Iubiţilorŭ! sê ne ţinemŭ curaţĭ de tótă întinăţiunea corpuluĭ şi a spirituluĭ, perfecţionêndŭ faptele de sânţĭeniă, întru fric'a luĭ D-ḑeŭ.

EVANGELIULŬ, (Demânţĭa a 6, a Învierеĭ. Aria a 8. (La Liturgiă, Mat. Cap. 15, v. 21—28.

In témpulŭ acell'a trecù Iisus în pârţile Tiruluĭ şi alle Sidonuluĭ. Şi éccă uă muĭere Cananiană, eşindŭ d'in confiniele acellea, strigà côtră d'însulŭ, ḑicêndŭ: Dómne, fiiulŭ luĭ Davidŭ! îndurăte de méne, fiĭa mea rêŭ se turmentă de Diavolulŭ. Iar ellŭ nu-ĭ respunse eĭ némică. Şi appropiénḑuse discipuliĭ luĭ, îllŭ rugaŭ pre ellŭ, ḑicêndŭ: Împlinesceĭ cererea, şi-ĭ dâ drumulŭ, că strigă în urm'a nóstră Ĭar ellŭ respunḑêndŭ, a ḑissŭ: Nu sum trămisŭ, fôră numaĭ côtră oile celle perdute alle caseĭ luĭ Israelŭ. Ĭar ea appropiénduse, s'a închinatŭ luĭ, ḑicêndŭ: Dómne adjută-mĭ! Ĭar ellŭ respunḑêndŭ, ĭa ḑissŭ: Nu este direptŭ a luà pânea fiilorŭ, şi a uă aruncà cânilorŭ. Ĭar ea ḑisse: Adeveratŭ este, Dómne! dar însă şi câniĭ mănâncă d'in sfărămĕturile, ce cadŭ d'in més'a domnilorŭ sêĭ. Atuncĭ respunḑêndŭ Iisus, îĭ ḑise eĭ: O muĭere! mare

este credénția ta. fiă ție pre cumŭ voĭescĭ! Și fiia eĭ se tĕmĕduì d'intr'acea óră.

DOMINICA A 18-a DUPO ROSALIE.

EPISTOLA II. Corint. Cap. 9 v. 6—11

Fraților! cellŭ ce sémînă puçinŭ, puçinŭ va și secerà; iar cellŭ ce sémînă cu abundanțĭă, întru abundanțĭă va și secerà. Fiesce carele sê dea pre cumŭ se îndură cu ânim'a, nu cu părere de rêŭ, nécĭ de sillă; că pre dătătoriulŭ de bonă voĭă iubesce Domnedeŭ. Și poténte este Domnedeŭ sê facă, ca întru voĭ sê abunde totŭ feliulŭ de grațiă, ca voĭ pentru subsistențĭa vóstră pururea întru tóte, tótă îndestularea avêndŭ, sê avețĭ de ajunsŭ spre a puté face totŭ lucrulŭ bunŭ; precumŭ este scrisŭ: (Cellŭ dreptŭ) împărțit'a, dat'a săracilorŭ; direptatea luĭ remâne în eternŭ. Căcĭ cellŭ ce dâ sĕmênătoriuluĭ sĕmênțĭă și pâne spre măncare, va da și vóue, si va îmmulțì sĕmînăturile vóstre, și va crésce fruptele justițieĭ vóstre; pentru ca voĭ în tóte sê vê înavuțițĭ cu abundanțĭă, spre a puté face tótă bunĭtatea, care pre noĭ ne va îndemnà a da mulțĭumire luĭ Domnedeŭ·

EVANGELIULŬ, (Demănéția a 7, a Învierei, Aria 1. (La Liturgiă, Luca, C. 5 v. 1—11.

In témpulŭ acell'a sta Iisus lôngă laculŭ Genesaretuluĭ. Şi veḑiŭ dóue navicule stândŭ lôngă ţermurĭ; iar pescariĭ eşindŭ d'in tr'însele, îşĭ spăllaŭ mrejile. Şi intrândŭ în navicul'a, care erà a luĭ Simonŭ, îllŭ rugà pre ellŭ s'o depărteze puçinŭ de la pămêntŭ; unde şeḑêndŭ, învăţià pre poporŭ d'in naviculă. Iar dupô ce încetâ ellŭ a grăiì, ḑisse côtră Simonŭ: Intră maĭ la adûncŭ, şi aruncaţĭ mrejile vóstre spre vênare! Şi respunḑêndŭ Simonŭ, iĭ ḑisse luĭ: Învăţĭătoriule! tótă nóptea neamŭ ostenitŭ, şi némic'a n'amŭ prénsŭ; dar dupô cuvêntulŭ têŭ voiŭ arrucà mrej'a. Şi acést'a făcêndŭ, a prénsŭ uă aşĭa mulţime mare de pescĭ, în câtŭ se rumpea mrej'a lorŭ. Şi făcură semnŭ soçilorŭ lorŭ, cariĭ eraŭ într'altă naviculă, ca sê vénă, şi sê le adjute; şi ceia veniră, şi astŭ-feliŭ împlură amêndóue naviculele, în câtŭ se affundaŭ. Iar Simonŭ Petru vĕḑêndŭ acést'a, căḑiŭ la picióreie luĭ Iisus, ḑicêndŭ: Dómne! eşĭ de la méne, că omŭ pĕccătosŭ sum! Că spaimă-lŭ coprénsesse pre ellŭ, şi pre toţĭ ceĭ ce eraŭ cu d'însulŭ, pentru prénderea pescilorŭ, pre care uă făcusseră. Asseminea şi pre Iacobŭ,

și pre Ioannŭ, fiiĭ luĭ Zebedeŭ, cariĭ eraŭ consoçiĭ luĭ Simonŭ. Attuncĭ ḑisse Iisus côtră Simonŭ: Nu te teme, tu de acumŭ înainte veĭ vĕnà ómenĭ! Şi scoţînduşĭ naviculele lorŭ la pămêntŭ, lăssară tóte, și merseră dupô d'însulŭ.

DOMINICA A 19-a DUPO ROSALIE.

EPIST. II. Corint. C. 11, v. 31, pônă la v. 9. din C. 12.

Fraţilorŭ! Domneḑeŭ, carele este Tatulŭ Domnuluĭ nostru Iisus Christos, și cellŭ ce este bene-cuvêntatŭ în eternŭ, sciă că nu ménţiŭ. Fiéndŭ eŭ în Damascŭ, Gubernatorele Provincieĭ, cellŭ renduitŭ de Areta Împĕratulŭ, pusse pază în cetatea Damasculuĭ, voiindŭ sê me préndă: și pre uă feréstră întru uă coşniţîă lăssândume preste murŭ, așîa scăpaiŭ d'in mânile luĭ. Însă a me lăudà nu mise cuvéne; că voiŭ veni întru arătârile și descoperirile Domnuluĭ. Sciŭ pre unŭ omŭ întru Christos, carele maĭ înainte cu patru-spre-ḑece annĭ se răpì pônĕ la allŭ treilea ceriŭ, (dar décă acest'a a fostŭ în corpŭ, nu sciŭ; séŭ a fostŭ affară de corpŭ, nu sciŭ; Domneḑeŭ scie!). De câtŭ eŭ cunoscŭ pre acestŭ omŭ (séŭ în corpŭ, nu sciŭ; séŭ affară de corpŭ, nu sciŭ; Domneḑeŭ scie!), și sciŭ, că ellŭ s'a răpitŭ în Paradisŭ, și

acollo a audită cuvénte secrete, pre care nu este permisu omuluĭ sê le esprime. Pentru unulu ca acell'a (că aşĭ fi fostă eu) potă sê me laudă; iar pentru méne însumĭ nu potă sê me laudă, fôră numaĭ întru neputénţĭele melle. Că de aşĭ şi vré eŭ sê me laudă, nu aşĭŭ fi fôră de ménte, că adevêrulŭ aşiŭ grăiì; dar eŭ me absţină, ca sê nu cugete cineva de méne maĭ multă de câtă vede în méne, séŭ aude vorbinduse despre méne. Precumŭ şi, ca - pentru escellenţĭa descopeririloră ce mis'aŭ arătată, sê nu me înalţĭŭ - datumi-s'a mie îmbolditoriŭ corpuluĭ, unŭ ângerŭ allŭ Sataneĭ, ca sê me pălmuiască, pentru ca sê nu me înalţiŭ. Pentru acést'a de treĭ orĭ amŭ rugatŭ pre Domnulŭ, ca sê facă, ca acest'a sê se depărteze de la méne. Dar Domnulŭ mĭ-a dissŭ: Destulu-ţĭ este ţie graţi'a mea, căcĭ puterea mea maĭ cu sémă întru neputénţĭă sê îndeplinesce. Decĭ dar maĭ vîrtosŭ şi cu plăcere me voĭŭ lăudà întru neputénţĭele melle, pentru ca puterea luĭ Christos maĭ multŭ sê locuiască întru méne.

EVANGELIULŬ, (Demănéţĭa a 8, a Învierei, Aria 2. (La Liturgiă, Luca C. 6 v. 31 — 36.

Dis'a Domnulŭ: Precumŭ voiţĭ ca sê vĕ facă vóue ómeniĭ, faceţĭ şi voĭ lorŭ asseminea. Şi de iubiţĭ numaĭ pre ceĭ ce vĕ iubescŭ pre voĭ, ce mulţĭumire puteţĭ asceptà? că şi pĕccătoiĭ iu-

bescŭ pre ceĭ ce-ĭ iubescŭ pre d'înșiĭ. Și de faceţĭ bene numaĭ cellorŭ ce vĕ facŭ vóue bene, ce graţiă voiţĭ sê vi se facă? că și pĕccătoșiĭ totŭ aceeașĭ facŭ. Și de daţĭ împrumutŭ numaĭ cellor'a de la cariĭ speraţĭ a lua înapoĭ, ce graţiă va fi vóue? că și pĕccătoșiĭ pĕccătoșilorŭ daŭ împrumutŭ, ca sê ia în tocmaĭ. Ci voĭ iubiţĭ pre inimiciĭ voștri, și faceţĭ bene tutulorŭ; și daţĭ împrumutŭ, nemica sperândŭ sê maĭ reluaţĭ, și recompens'a vóstră va fi multă, și veţĭ fi fiĭ aĭ celluĭ Pré-înaltŭ: pentru că ellŭ este bunŭ chiarŭ și spre ceĭ ingraţĭ și rêĭ. Deci fiţĭ misericordĭ, precumŭ și Tatulŭ vostru este misericorde.

DOMINICA A 20-a DUPŎ ROSALIE.

EPISTOLA Galatenĭ, Cap. 1 v. 11—19.

Fraţilorŭ! eŭ vĕ notificŭ vóue, că Evangelia, pe care vi-uă amŭ predicatŭ vóue, nu este lucru omenescŭ; că nécĭ eŭ nu uă amŭ luatŭ pre d'îns'a, nécĭ nu uă amŭ învăţiatŭ de la v'runŭ omŭ; ci pr'in revelaţiunea luĭ Iisus Christos. Că aţĭ audịtŭ vorbinduse, cum a fostŭ conduita mea óre cândŭ întru credênţia Iudaică, că preste mĕsură persecutamŭ Biserica luĭ Domneḑeŭ, și căutamŭ sê uă stricŭ pre ea. Și făceamŭ progressŭ în Iudaismŭ

mai multŭ de câtŭ mulţĭ d'in ceĭ de aceeaşĭ etate cu mène d'in naţiunea mea, fiendŭ fórte zelosŭ părentescilorŭ mel-le datinĭ. Iar cândŭ bène voiì Domneḑeŭ, (cellŭ ce tocmaĭ d'in pântecele mameĭ melle m'a allesŭ şi m'a chĭă-matŭ pr'in graţia sea), ca sêmĭ descopere pre Fiiulŭ sêŭ, pentru ca sê-lŭ annunţiŭ pre Ellŭ întru gènte, eŭ acést'a îndată uă făcuiŭ, fôră a me allipì de corpŭ şi de sânge; nècĭ m'amŭ întorsŭ în Ierusalimŭ côtră ceĭ'a ce eraŭ Apostolĭ maĭ nainte de mène, ci m'amŭ dusŭ în Arabia, şi iarăşĭ m'amŭ întorsŭ la Damascŭ. Apoĭ tocmaĭ dupô treĭ annĭ, amŭ mersŭ la Ierusalimŭ ca sê vĕḑiŭ pre Petru; si remăseiŭ la ellŭ cincĭ-spre-ḑece ḑille. Iar pre altulŭ d'in Apostolĭ n'amŭ vĕḑiutŭ, fôră numaĭ pre Iacobŭ fratele Domnuluĭ.

EVANGELIULŬ, (Demănèţĭa a 9, a Înviereĭ Aria 3. (La Liturgiĕ, Luca C. 7, v. 11—16.

În témpulŭ acell'a, mergea Iisus într'uă cetate ce se chĭămà Nainŭ; şi împreună cu d'însulŭ mergeaŭ Discipuliĭ luĭ, şi populŭ multŭ. Iar dècă s'a appropiatŭ côtre pórt'a cetâţeĭ, éccă scoteaŭ pre unŭ mortŭ, carele era uniculŭ fiiŭ allŭ ma-meĭ sélle, şi aceea era vêduvă, şi cu d'însa e-şĭea populŭ multŭ d'in cetate. Şi vĕdêndu-uă Domnulŭ, i se făcù milă de d'îns'a, şi-ĭ ḑisse: Nu

plânge! Şi appropienduse, se attinse de patŭ, iar ceĭ ce îllŭ duceaŭ, aŭ stătutŭ. Ellŭ attuncĭ îĭ ḑisse luĭ: Têneruleǃ ţie-ţĭ ḑicŭ, scóllă! şi mortulŭ redicânduse, şeḑiù direptŭ, şi începù a grăiĭ; şi Iisus îllŭ dede pre ellŭ mameĭ luĭ. Şi frică coprinse pre toţĭ ceĭ de faţĭă, cariĭ glorificaŭ pre Domneḑeŭ, grăiindŭ: Profetŭ mare s'a sculatŭ întru noĭ, şi că Domneḑeŭ a cercetatŭ pre poporulŭ sêŭ.

DOMINICA A 21-a DUPŎ ROSALIE.

EPISTOLA, Galatenĭ Cap. 2, v 16—20.

Fraţilorŭ! sciéndŭ noĭ béne că omulŭ nu se justifică pr'in faptele legiĭ, ci pr'in credénţia luĭ Iisus Christos, de aceea şi noĭ amŭ creḑiutŭ întru Christos Iisus, pentru ca sê ne justificâmŭ pr'in credénţia ce uă vomŭ avé într'însulŭ, iar nu pr'in faptele legeĭ; că néminea nu se va justifica numaĭ pr'in faptele legeĭ. Acumŭ décă noĭ ceştia, cariĭ căutâmŭ sê ne justificâmŭ pr'in Christos, chĭarŭ şĭ noĭ înşine neamŭ afflà pĕccătoşĭ, aŭ attuncĭ n'arŭ fi însuşĭ Christos servitoriŭ pĕccatuluĭ? departe acésta a uă şi cuget'a! Că décă celle ce eŭ le-amŭ stricatŭ, pre acelleaşĭ iarăşĭ le reedificŭ, pr'in acést'a prevaricatoriŭ pre mene însumĭ me adeverezŭ. Că eŭ pr'in însa-şĭ

legea alteĭ legĭ amŭ muritŭ, ca sê viâzŭ luĭ Domneḑeŭ. Cu Christos împreună m'amŭ crucifiptŭ; şi eŭ viâzŭ, (séŭ maĭ bene, ḑicûndŭ), nu eŭ, ci Christos viază întru mene; şi dacă maĭ viâzŭ âncă în acestŭ corpŭ mortale, întru credenţia fiiuluĭ luĭ Domneḑeŭ viâzŭ, carele m'a iubitŭ, şi morţiĭ s'a datŭ pre sene pentru mene.

NB. Acestŭ Apostolŭ se citesce şi în Dominica după Inălţiarea Sânteĭ Crucĭ.

EVANGELIULŬ, (Demănéţia a 10, a Înviereĭ, Aria 4. (La Liturgiă, Luca C. 8 v 5—15.

Dis'a Domnulŭ parabol'a acést'a: Eşit'a semĕnătoriulŭ sê semene semênţia sea; şi semĕnândŭ ellŭ, una căḑiù lôngă calle, şi se călcâ, şi passerile ceriuluĭ uă mâncară. Şi alt'a căḑiù pre pétră, şi décă resărì, se uscâ, pentru că n'avea umeḑéllă. Şi alta căḑiù în meḑiuloculŭ spinilorŭ, şi crescêndŭ spiniĭ, uă înnecară pre ea. Şi alta căḑiù pre pămêntŭ bunŭ, şi resărindŭ, făcù fruptŭ însutitŭ. Acestea grăiindŭ, strigà: cellŭ ce are urechĭ de auḑitŭ, sê auḑiă. Şi-lŭ întrebară pre ellŭ discipuliĭ luĭ, ḑicêndŭ: Ce este parabol'a acést'a? Iar ellŭ ḑisse: Vóue numaĭ vĕ este datŭ a cunósce misteriele împĕrăţieĭ luĭ

Domneḑeŭ; iar cellora-l-alţĭ lis'aŭ spusŭ acestea în parabole, ca vĕḑêndŭ eĭ, totŭ sê nu védĭă, şi auḑindŭ, totŭ sê nu înţellégă. Iar parabol'a acést'a este aşĭa: Semênţĭ'a este cuvêntulŭ luĭ Domneḑeŭ. Iar cea căḑiută lôngă calle, sunt ceĭ ce-lŭ audŭ pre ellŭ, dar vene diabolulŭ, şi ĭea cuvêntulŭ d'in ânim'a lorŭ, temênduse, ca nu cumva creḑêndŭ, sê se mântuĭască. Iar cea de pe pétră sunt, cariĭ cândŭ audŭ cuvêntulŭ, îllŭ primescŭ cu bucuriă; dar eĭ n'aŭ rădăcină, eĭ dar credŭ numaĭ pônă la unŭ tempŭ, şi în casŭ de tentaţiune, se lapĕdă. Iar ceea ce căḑiŭ între spinĭ, sunt aceia, cariĭ auḑirĕ cuvêntulŭ, dar ămblândŭ dupô grigĭ şi avuţie, şi dulceţile vieţiĭ acestia, se înnécă, şi aşĭa eĭ nu producŭ necĭ unŭ fruptŭ. Dar cea căḑĭută pre pămêntŭ bunŭ, suut aceia, cariĭ cu ânimă bonă şi curată auḑindŭ cuvêntulŭ, îllŭ ténŭ, şi facŭ frupte întru răbdare. Acestea ḑicêndŭ, strigâ: Cellŭ ce are urechĭ de auḑitŭ, sê auḑĭă.

DOMINICA A 22-a DUPÔ ROSALIE

EPISTOLA Galatenĭ, Capŭ 6 v. 11—18.

Fraţilorŭ! vedeţĭ ce epistolă mare v'amŭ scrisŭ vóue

cu mâna mea propriă. Toţĭ aceia, câţĭ îşĭ punŭ laudele lorŭ în cerimoniele celle carnalĭ, aceia vĕ sillescŭ pre voĭ sê vĕ tăĭaţĭ împregĭurŭ, numaĭ ca eĭ sê nu pătiméscă persecutare pentru crucea luĭ Christos. Că nécĭ eĭ singurĭ, cariĭ se taiă împregĭurŭ, nu păzescŭ legea; ci eĭ voĭescŭ, ca voĭ sê vĕ tăiaţĭ împregĭurŭ, pentru ca în corpulŭ vostru sê se laude. Iar pre méne sê mĕ feréscă Domneḑeŭ a mĕ lăudà într'alt'a, fôră numaĭ în crucea Domnuluĭ nostru Iisus Christos, pr'in care, pentru mène lumea s'a răstignitŭ, şi a muritŭ, precumŭ şi eŭ lumeĭ. Că întru Christos Iisus nècĭ tăĭarea împregiurŭ are vre uă valóre, nécĭ netăĭarea împregĭurŭ, ci numaĭ a fi făptură nóuă. Şi la toţĭ, câţĭ vorŭ âmblà dupŏ regul'a acést'a, pace fiă preste eĭ şi misericordiă, şi preste Israelulŭ luĭ Domneḑeŭ. Iar maĭ multŭ mie néminea sê nu-mĭ facă supĕrare; că eŭ semnele Domnuluĭ Iisus le portŭ pre corpulŭ meŭ. Graţi'a Domnuluĭ nostru Iisus Christos sê fiă cu spiritulŭ vostru, Fraţiloră! Amin.

NB. Acestŭ Apostolŭ se citesce şi în Dominica cea înantea Inălţiăreĭ Sânteĭ Crucĭ.

EVANGELIULŬ, (Deměnéţĭa a 11 a Înviereĭ, Aria 5. (La Liturgiă, Luca C. 16, v. 19—31.

Ḑis'a Domnulŭ parabol'a acést'a: Era unŭ

omŭ fórte avutŭ, carele se îmbrăcà în purpură și în Bissŭ, vesellinduse în tóte ḑillele luminatŭ Și era și unŭ cerșitoriŭ annume Lazarŭ, carele jăcea înaintea ușeĭ luĭ, plénŭ de bube; și poftea sê se sature d'in sfărămăturile ce cădeaŭ d'in més'a acestuĭ avutŭ; și néminea nuĭ da luĭ; și numaĭ cânii venindŭ, îĭ lingeaŭ bubele luĭ, Și se întêmplâ de murì săraculŭ, și ângeriĭ-lŭ dusseră în sînulŭ luĭ Abraam; și murì și avutulŭ, și fù înmormêntatŭ. Și în torturile Iaduluĭ fiéndŭ, rădicându-șĭ ochiĭ sêĭ, vedîù pre Abraamŭ de departe, și pre Lazarŭ în sînulŭ luĭ. Și strigândŭ, ḑisse: Părénte Abraame! îndurăte de méne, și trămitte pre Lazarŭ să-șĭ întingă vêrfulŭ degetuluĭ luĭ în apă, și sê-mĭ recoréscă limba mea; că rêŭ me tormentezŭ în flacăr'a acést'a. Iar Abraamŭ îĭ ḑisse: Fiiule! adduțĭ a ménte, că tu aĭ luatŭ celle bune alle télle în viațĭ'a ta, asseminea și Lazarŭ celle relle; iar acumŭ acest'a se consoléză, dar tu te tormentezĭ. Și affară de acést'a, între noĭ și între voĭ s'a întăritŭ abissŭ mare, ca ceĭ ce vorŭ vrea sê trécă de aicĭ côtre voĭ, sê nu pótă, nécĭ de acollo sê vénă la noĭ. Attuncĭ ḑisse ellŭ: Rogu-te dar, o Părénte! ca sê-lŭ trămițĭ pre d'însulŭ în cas'a tatuluĭ meŭ, că maĭ amŭ acollo încă cincĭ frațĭ, și sê le mărturiséscă lorŭ acést'a,

ca sê nu vénă şi eĭ la acestŭ locŭ de torturĭ. Căruia-ĭ disse Abraamŭ: Eĭ aŭ pre Moise şi pre Profeţĭ, sê-ĭ asculte pre d'înşiĭ. Iar avutulŭ disse: Nu, Părénte Abraame! ci de va merge cinev'a d'in morţĭ la d'înşiĭ, se vorŭ îndireptà! Dar Abraamŭ îĭ disse: Décă nu vorŭ ascultà eĭ pre Moise şi pre Profeţĭ, chiarŭ d'în morţĭ de arŭ învia cinev'a, eĭ totŭ nu vorŭ crede.

DOMINICA A 23 DUPŎ ROSALIE.

EPISTOLA Efesenĭ Capŭ 2, v. 4—14.

Fraţilorŭ! Domnedeŭ avutŭ fiéndŭ întru misericordiă, pentru cea multă a sea caritate, cu care nea iubitŭ pre noĭ; fiéndŭ noĭ morţĭ pr'in pĕccatele nóstre, pre toţĭ nea înviatŭ cu Christos, (pr'in graţia căruia sunteţĭ mântuiţĭ). Şi împreună cu d'însulŭ ne-a scullatŭ, şi ne-a asşediatŭ întru celle cerescĭ, întru Christos Iisus; pentru ca în témpurile vénitóre, avuţia cea nemĕsurată a graţieĭ sélle sê uă arate, pr'in bunătatea sea cea mărturisită spre noĭ, întru Christos Iisus. Că voĭ d'in graţiă sunteţĭ mântuiţĭ, pr'in virtutea credénţeĭ; şi acést'a nu véne de la voĭ, ci darulŭ luĭ Domnedeŭ este; dar néce d'in óre care-va fapte, ca sê nu se laude cineva. Că noĭ aĭ luĭ făptură suntemŭ,

creaţĭ întru Christos Iisus, spre fapte bune, pre care Domnedeŭ maĭ înainte lea preparatŭ, ca sê âmblâmŭ întru elle.

EVANGELIULŬ, (Demănéţĭa 1 a Învierei, Aria a 6.
(La Liturgiă, Luca C. 8 v. 26—39.

În témpulŭ acell'a, navigâ Iisus în laturea Gadarenilorŭ, care este de ceea parte de Galilea. Şi eşindŭ ellŭ la uscatŭ, îllŭ întĕmpinâ pre ellŭ unŭ omŭ óre-carele d'in cetate, carele avea demonŭ de mulţĭ annĭ, şi cu vestĭmêntŭ nu se îmbrăcà, néci în casă nu petrecea, ci pr'in mormênturĭ. Acest'a dar îndată ce vĕdĭù pre Iisus, cădĭù la péţiórele luĭ, şi cu voce mare strigâ, dicêndŭ: Ce este între méne şi între téne? Iisuse fiiulŭ luĭ Domnedeŭ celluĭ prea înaltŭ! rogute, nu me torment'a! (Că Iisus commendasse spiritulu necuratŭ sê ése d'in omulŭ acell'a, pre carele lŭ apucasse de mulţĭ annĭ, şi béne că ellŭ se ţénea legatŭ cu catene şi cu cătuşĭ de ferŭ, dar sfărămândŭ legăturile, se portà de demonulŭ pr'in deşerturĭ). Şi-lŭ întrebâ pre ellŭ Iisus, grăindŭ: cumŭ îţĭ este numele? iar ellŭ disse: Legione! pentru că maĭ mulţĭ demonĭ întrasseră într'însulŭ. Şi aceia rugaŭ pre Iisus, ca sê nu

le commande lorŭ sê mérgă întru adûncŭ. Şi fiendŭ ocollo uă turmă mare de porcĭ, ce se pă-scea pre munte, eĭ îllŭ rugară pre d'însulŭ, ca sê le dea voĭă sê intre într'înşiĭ; şi le dede voĭă. Şi demoniĭ eşindŭ d'in acellŭ omŭ, întrară în porcĭ; şi turm'a se pornì cu repeḑiţiune de pre ţermurĭ în lacŭ, şi se înnecară. Iar păstoriĭ vĕ-ḑêndŭ ceea ce se făcusse, fugiră, şi spusseră în cetate şi pr'in sate Şi mulţĭ ómenĭ eşiră sê vé-ḑă ceea ce s'a făcutŭ: şi veniră la Iisus, şi a-flară pre omulŭ, d'intru carele eşiră demoniĭ, îm-brăcatŭ, şi întregŭ la mente, şeḑêndŭ lôngă pé-ţiórele luĭ Iisus; şi eĭ pentru acést'a se temeaŭ. Şi dupô ce, cariĭ vĕḑiuseră acést'a le spuseră lorŭ,în ce chipŭ s'a mântuitŭ demoniaculŭ; atuncĭ tótă populaţiunea ţinutuluĭ Gadarenilorŭ îllŭ rugară pre Iisus, sê se ducă de la d'înşiĭ, că eraŭ co-prinşĭ de mare frică: şi aşĭa ellŭ întrândŭ în barcă, s'a întorsŭ. Iar bărbatulŭ, d'intru carele eşisseră demoniĭ, îllŭ rugà pre ellŭ, ca sê-ĭ per-mittă, sê âmble cu d'însulŭ; dar Iisus îlŭ dimisse de la d'însulŭ, grăindŭ: Întórcete la cas'a ta, şi spune lucrurile celle marĭ, câte ţĭa făcutŭ ţie Dom-neḑeŭ. Şi ellŭ se dusse pr'in tótă cetatea, pu-blicândŭ tóte bunătâţile câte-ĭ făcù luĭ Iisus.

DOMINICA A 24 DUPÔ ROSALIE

EPISTOLA, Efesenĭ Çapŭ 2, v. 14—22.

Fraţilorŭ! Christos este pacea nóstră, carele d'in duoĭ populĭ a făcutŭ numaĭ unulŭ, carele cu corpulŭ sêŭ, părietele cellŭ d'in medĭulocŭ, ce separà, l'a sfărămatŭ, stricândŭ causa certeĭ lorŭ, care era legea cea plénă de precepte şi de datinĭ; pentru ca d'in aceştĭ duoĭ populĭ, întru séne, sê formeze numaĭ unulŭ noŭ, făcêndŭ pace între d'inşiĭ; şi pre amênduoĭ uninduĭ într'unŭ corpŭ, sêĭ împace cu Domnedeŭ, pr'in crucea sea, omorîndŭ inimiciţia lorŭ întru séne însuşĭ. Şi aşĭa venindŭ ellŭ, a evangelizatŭ pace, precumŭ vóue cellorŭ ce eraţĭ departe de Domnedeŭ, aşĭa şi celloru de apprópe. Căcĭ pr'in tr'însulŭ avemŭ noĭ amenduoĭ, appropiare, totŭ într'unŭ spiritŭ, côtră Tatulŭ. Pentru aceea dar, de acumŭ înainte voĭ numaĭ sunteţĭ străiinĭ, nécĭ veneticĭ, ci concetăţenĭ, ca şi Sânţiĭ, şi domesticiĭ caseĭ luĭ Domnedeŭ; căcĭ voĭ sunteţĭ unŭ edificiŭ aşşedĭatŭ pre fundamentulŭ Apostolilorŭ şi alŭ Profeţilorŭ, uniţĭ întru Iisus Christos; carele însuşĭ este pétr'a principalĕ d'in capulŭ ânghĭuluĭ, preste carele totŭ edificiulŭ fiéndŭ pusŭ şi béne aşşedĭatŭ, sê înalţĭă, şi cresce într'unŭ templu sântŭ în Domnulŭ; întru carele, şi voĭ, o Géntelorŭ! intraţĭ în structura acestuĭ edificiŭ, spre a puté devenì lŏcaşiŭ allŭ luĭ Domnedeŭ, pr'in Spiritulŭ Sântŭ.

EVANGELIULŬ, (Demănéția a 2, a Învierei, Aria 7. (La Liturgiă, Luca C. 8, v, 41—56.

În témpulŭ acell'a, venì la Iisus unŭ omŭ, allŭ căruia nume era Jairŭ, acest'a era maĭ marele Sinagogăĭ; carele cădêndŭ la pețĭórele luĭ Iisus, îllŭ rugà pre ellŭ, ca sê intre în cas'a luĭ. Că avea ună unică fiiă, ca de duoĭ-spre-ḑece annĭ, şi aceea murea. Iar cândŭ mergea Iisus, îllŭ împresuraŭ popórele. Şi uă muĭere ce era în scurgerea sângeluĭ de duoĭ-spre-ḑece annĭ, şi care cheltuise la doctorĭ tótă avuția sea, şi nécĭ de la unulŭ nu putù sê se vindece; appropiénduse pre dinapoĭ, s'a attinsŭ de póll'a vestĭmêntuluĭ luĭ; şi îndatăşĭ stâtù scurgerea sângeluĭ eĭ. Attuncĭ Iisus ḑisse: Cine s'a attinsŭ de méne? şi toțĭ lăpĕḑânduse, ḑisse Petru, şi ceĭ ce eraŭ cu d'însulŭ: Învăţiătoriule! popórele te îmbulzescŭ şi te strîmtoréză, şi tu întrebĭ: Cine este cellŭ ce s'a attinsŭ de méne? Iar Iisus ḑisse: S'a attinsŭ de méne óre-cine; că eŭ cunoscuiŭ virtutea care eşì d'in méne. Iar muĭerea vĕḑêndŭ că fapt'a nu remasse ascunsă, venì tremurândŭ, şi cădêndŭ înaintea luĭ, dechĭarâ înaintea a totŭ poporulŭ, pentru care causă s'a attinsŭ ea de d'însulŭ, şi cumŭ ea îndată s'a şi tĕmĕduitŭ. Iar

Iisus îĭ ḑisse eĭ: Fiĭ liniștită fiia mea, credenția ta te-a măntuitŭ; mergĭ în pace! Și ăncă gră-indŭ ellŭ, venì óre cine d'in aĭ caseĭ Maĭ-mare-luĭ Sinagogăĭ, ḑicênduĭ acestuia: Că a muritŭ fiia sea, sê nu maĭ supere pre Învățĭătoriulŭ. Iar Iisus auḑindŭ acést'a, respunse părenteluĭ fiieĭ, ḑicêndŭ: Nu te teme, crede numaĭ, și ea se va tĕmĕduì. Iar venindŭ ellŭ la casă, nu lăssâ pre néminea sê intre, fĕră numaĭ pre Petrŭ, și pre Iacobŭ, și pre Ioannŭ, și pre tatulŭ fețiórcĭ și pre mam'a eĭ. Și plângeaŭ toțĭ, și lamentaŭ pentru d'îns'a. Iar ellŭ le-a ḑissŭ: Nu plângețĭ, ea n'a muritŭ, ci numaĭ dórme. Și eĭ rîdeaŭ de d'însulŭ, sciéndŭ béne că ea e mórtă. Attuncĭ Iisus apucându-uă de mână, îĭ strigâ, grăidŭ: Fețióră, scóllă-te! Și spiritulŭ eĭ întorcênduse într'îns'a, ea înviâ îndată. Și ellŭ ordinâ, ca sê-ĭ dea eĭ sê mănânce. Și părénțiĭ eĭ se spăimĕntară fórte; iar Iisus le commendâ lorŭ, ca nimĕnuĭ sê nu spună ceea ce s'a făcutŭ.

DOMINICA A 25 DUPÔ ROSALIE.

EPISTOLA, Efesenĭ Cap. 4, v. 1—7.

Frațilorŭ! rogu-vĕ pre voĭ, eŭ cellŭ prénsŭ și legatŭ

pentru Domnulŭ, ca cu demnitate, dupŏ chĭămarea vocaţiuneĭ vóstre sê âmblaţĭ; cu tótă umilinţĭa şi blândeţĭele, cu îndelungă rĕbdarea, sufferindŭ unulŭ altuia cu caritate; sillinduvĕ sê conservaţĭ unirea spirituluĭ pr'in legătura pâceĭ. Voĭ toţĭ sunteţĭ numaĭ unŭ corpŭ şi unŭ spiritŭ, precumŭ şi chĭămaţĭ sunteţĭ toţĭ într'uă speranţĭă a vocaţiuneĭ vóstre. Fiêndŭ că numaĭ unŭ Domnŭ este, numaĭ uă credênţĭă, numaĭ unŭ bĕttezŭ; numaĭ unŭ Domneḑeŭ, Tatulŭ tutulorŭ, carele este preste tóte, şi pr'in tóte, şi intru noĭ toţĭ. Iar graţia s'a datŭ unuia fiăsce câruia d'in noĭ, dupŏ mĕsur'a daruluĭ luĭ Christos.

EVANGELIULŬ, (Demănéţĭa a 3, a Învierel, Aria 8. (La Liturgiă Luca C. 10 v. 25—37.

In tempulŭ acell'a, venì unŭ Legislatorŭ la Iisus, cercândulŭ pre ellŭ, şi ḑicêndŭ: Învăţĭătoriule, ce voiŭ face sê căstigŭ viĭaţĭa eternă? Iar ellŭ îĭ ḑisse: În lege ce este scrisŭ? cumŭ citescĭ? Iar ellŭ respunḑêndŭ, îĭ ḑisse: Sê iubescĭ pre Domnulŭ Domneḑeulŭ têŭ d'in tótă ânim'a ta, şi d'in totŭ suffletulŭ têŭ, şi d'in tótă virtutea ta, şi d'in totŭ cugetulŭ têŭ; şi pre apprópele têŭ ca pre tene însuţĭ. Ellŭ attuncĭ îĭ ḑisse luĭ; Fórte bene aĭ respunsŭ; fâ acést'a, şi veĭ fi viŭ! Iar ellŭ vrêndŭ sê se arate că este direptŭ,

ḑisse côtră Iisus: Şi cine este apprópele meŭ? Iar Iisus replicândŭ, îĭ ḑisse: Unŭ omŭ ce s pogorà d'in Ierusalimŭ în Ierihonŭ, căḑiù între latronĭ, cariĭ desbrăcândulŭ pre ellŭ, şi vulnerândulŭ, s'aŭ dusŭ, lăssândulŭ maĭ mortŭ. Şi d'in întĕmplare venea unŭ Preotŭ pre callea aceea, şi vĕḑêndulŭ pre d'însulŭ, trecù pre allăturea. Asseminea venì şi unŭ Levitŭ pre acellŭ locŭ, şi vĕḑêndulŭ pre ellŭ, trecù pre allăturea. Iar unŭ Samariteanŭ mergândŭ pre acea calle, venì la d'însulŭ, şi vĕḑêndulŭ, i se făcù milă de ellŭ. Şi appropiinduse, îĭ legâ vulnerile luĭ, turnândŭ preste elle oleŭ şi vinŭ; şi punêndulŭ pre căllăria luĭ, îllŭ dusse la uă casă de óspeţĭ, şi purtà grigĭă de d'însulŭ. Şi a dóua ḑi eşindŭ, şi scoţindŭ duoĭ denarĭ, dede ospĕtariuluĭ, şi-ĭ ḑisse: Pórtă grigĭă de d'însulŭ; şi orĭ ce veĭ maĭ cheltuì, eŭ cândŭ mĕ voiŭ întórce, îţĭ voiŭ da ţie. Decĭ carele d'intr'aceĭ treĭ ţi se pare a fi apprópele celluĭ ce căḑiusse în tălharĭ? Iar Legiuitoriulŭ ḑisse: cellŭ ce făcù misericordiă cu d'însulŭ. Iar Iisus îĭ ḑisse luĭ: Mergĭ de fâ şi tu asseminea!

DOMINICA A 26 DUPÔ ROSALIE.

EPISTOLA Efesenĭ Cap. 5, v. 9—19.

Fraţiloră! ca fiiĭ lumineĭ sê âmblaţĭ; că fruptulă spirituluĭ este totă feliulă de bunătate, de direptate şi de adevĕră; cercândă ce este béne şi plăcută Domnuluĭ. Şi de locă sê nu vĕ amesticaţĭ cu faptele celle ne fruptuóse alle întunereculuĭ, ci d'in contră, maĭ vêrtosă pre acellea sê le şi defăĭmaţĭ. Că celle ce uniĭ ca aceştia le facă întru ascunsă, este ruşine a le şi grăiì. Iar tóte câte merită defăĭmare, acellea sunt manifestate de lumină; căcĭ numaĭ lumin'a este care descopere tóte. Pentru aceea şi ḑice: Descéptăte cell'a ce dormĭ, şi te scóllă d'intre ceĭ morţĭ, şi Christos te va lumin'a. Vedeţĭ direptă aceea, Fraţiloră! cumă sê âmblaţĭ cu circumspecţiune, nu ca nisce ne înţelepţĭ, ci ca ceĭ prudenţĭ; rĕscumpărândă témpulă, că ḑillele sunt relle. Direptă aceea nu fi'ĭ ne pricepuţĭ, ci căutaţĭ sê cunósceţĭ béne care este voia Domnuluĭ. Şi nu vĕ îmbătaţĭ de vină, întru carele este dissoluţiunea, ci vĕ împleţĭ de spirită. Şi intonaţĭ între voĭ psalmĭ, laude, şi căntârĭ spiritualĭ, lăudândă şi căntândă d'in adûncullă ânimeloră vóstre, spre mărirea Domnuluĭ.

EVANGELIULŬ, {Demănéţĭa a 4, a Învierei, Aria 1. La Liturgiă, Luc. C. 12, v. 16—21.

Dis'a Domnulŭ parabol'a acést'a: Era unŭ omŭ avutŭ, căruia-ĭ produse ţérrin'a fórte. Şi ellŭ cugetà întru sène, ḑicêndŭ: C: sâ facŭ? că n'amŭ atâta locŭ, unde sê maĭ potŭ pune tóte recoltele melle. Dup'aceea ḑisse: Acést'a voiŭ face, strica-voiŭ grănarele melle, și maĭ marĭ le voiŭ edificà, și voiŭ strînge acollo tóte semĕnăturile melle și bunătâţile melle. Şi voiŭ ḑice suffletuluĭ meŭ: Sufflete! aĭ multe bunătâţĭ strînse pentru mulţĭ annĭ; reposezete, mănâncă, bea, și te veselesce! Iar Domneḑeŭ îĭ ḑisse: Nebune ce eștĭ! tocmaĭ într'acéstă nópte vorŭ sê céră suffletulŭ têŭ de la tène; dar celle ce aĭ strînsŭ, alle cuĭ vorŭ fi? — Așĭa se întêmplă celluĭ ce strînge averĭ numaĭ pentru sène însușĭ, și nu se înavuţesce în Domneḑeŭ!

DOMINICA A 27 DUPÔ ROSALIE.

EPISTOLA, Efesenĭ Cap. 6 v. 10—17.

Fraţilorŭ! întăriţivĕ întru Domnulŭ și întru puterea

tăriei luĭ. Îmbrăcaţivĕ întru tóte armaturele luĭ Domnedeŭ, ca sê puteţĭ resiste contr'a curseloră şi insidieloră Diavoluluĭ. Căcĭ noĭ n'avemŭ sê ne luptâmŭ cu ómenĭ de carne şi de sânge, ci în contr'a Principiloră şi Domnitoriloră şi Gubernatoriloră lumeĭ, adică aĭ întunereculuĭ acestuĭ seculŭ, contr'a spiriteloră celloră relle, ce sunt respăndite întru regiunile cerescĭ. Pentru aceea, luaţĭ tóte armele luĭ Domnedeŭ, ca cu tóte întâriţĭ fiéndŭ, în diua cea rea sê puteţĭ resiste, şi tóte bene terminândule, sê staţĭ firmĭ. Presentaţivĕ direptŭ aceea la luptă, avêndŭ mediulócele vóstre încinse cu adevĕrulŭ, şi învestiţĭ fiéndŭ cu zeua direptâţeĭ, sê aveţĭ de încălţĭămentea peţiórelorŭ vóstre prepararea pentru Evangelia pâceĭ; preste tóte acestea luândŭ scutulŭ credénţieĭ, cu care veţĭ poté stinge tóte săgeţile celle aprinse alle spirituluĭ celluĭ rêŭ. Şi maĭ luaţĭ âncă şi coifulŭ măntuireĭ, şi gladiulŭ spirituluĭ, care este cuvêntulŭ luĭ Domnedeŭ.

EVANGELIULŬ, (Demănéţĭa a 5, a Învierei, Aria 2. (La Liturgiă Luca C. 13 v. 10 - 17.

In témpulŭ acell'a învăţĭa Iisus întru un'a d'in Sinagogurĭ, Sâmbăt'a. Şi éccă acollo uă muĭere, care avea unŭ spiritŭ de infirmitate de optŭ-spre-dece annĭ, acest'a uă făcù ast-feliŭ de gârbovă, în câtŭ nécĭ de cumŭ nu putea sê se îndirepte în susŭ.

Iar Iisus vĕḑêndu-uă pre d'însa, uă strigâ, şi-ĭ ḑisse: Muĭere! te-aĭ vindecatŭ de infirmitatea ta! Şi punênduşĭ mânile pre d'însa; ea îndată s'a îndireptatŭ, şi glorificà pre Domneḑeŭ. Iar prepositulŭ Sinagogăĭ mănniânduse, pentru că Iisus vindecase Sâmbăt'a, respunḑêndŭ, ḑisse poporuluĭ: Şése ḑille sunt destinate a lucrà; deci într'acestea veniţĭ, şi vĕ vindecaţĭ, dar nu în ḑi de Sâmbătă! Iar Domnulŭ îĭ respunse luĭ, şi-ĭ ḑisse: Ipocrite! aŭ nu fiesce carele d'in voĭ Sâmbăt'a îşĭ deslégă boulŭ, sêŭ séŭ asinulŭ de la ĭesle, şi-lŭ duce de-lŭ adapă? dar acést'a, fiiă a luĭ Abraamŭ fiéndŭ, pre care uă legasse Satana de optŭ-spre-ḑece annĭ, aŭ nu se cădea a se deslegà d'in legătur'a acést'a în ḑiua Sâmbeteĭ? şi acestea ḑicêndŭ ellŭ, toţĭ adversariĭ luĭ remasseră ruşinaţĭ; dar poporulŭ întregŭ se bucurà de atâtea fapte glorióse, câte se făceaŭ de d'însulŭ.

DOMINICA A 28 DUPÔ ROSALIE.

EPISTOLA, Colosseni Cap. 1 v. 12—18.

Fraţilorŭ! sê mulţiumimŭ luĭ Domneḑeŭ şi Tatuluĭ celluĭ ce pre noĭ, pr'in lumin'a sea, nea făcutŭ demnĭ

sê luâmŭ parte la sórtea și ereditatea sânților. Carele nea mântuitŭ pre noĭ d'in potestatea întunereculuĭ, și nea mutatŭ întru împĕrăți'a fiiuluĭ sêŭ celluĭ iubitŭ; întru carele pr'in sângele luĭ noĭ avemŭ răscumpĕrare, adică iertarea pĕccatelorŭ; carele este chipulŭ luĭ Domnedeŭ celluĭ ne vĕḍiutŭ, și maĭ nainte născutŭ de câtŭ tótă creatur'a. Căcĭ pr'intr'ânsulŭ s'aŭ creatŭ tóte, și celle d'in ceriŭ și celle de pre pămêntŭ, celle vĕḍiute și celle nevĕḍiute; verĭ tronurile verĭ domniele, verĭ principatele, verĭ stăpânirile, tóte pr'ntr'însulŭ și pentru d'însulŭ s'aŭ creatŭ. Și ellŭ este maĭ 'nainte de câtŭ tóte, și tóte subsistă pr'intr'însulŭ. Și ellŭ este și capulŭ corpuluĭ bissericeĭ; carele este începutulŭ, și cellŭ ântâiŭ născutŭ d'in morțĭ, pentru ca ellŭ sê ține primatulŭ, fiéndŭ cellŭ d'ântâiŭ întru tóte.

EVANGELIULŬ, (Demănéțïa a 6, a Învierei, Aria 3. (La Liturgiă, Luca C. 14 v. 16—24.

Ḍis'a Domnulŭ parabol'a acést'a: Era unŭ omŭ, carele făcù uă cină mare, la care chïămâ pre mulțĭ. Și ellŭ în or'a cineĭ trămisse pre servitorïulŭ sêŭ, sê ḍică cellorŭ invitațĭ: Veniţĭ, că tóte sunt parate. Și toțĭ în unanimitate începură a se escusà! Cellŭ d'ăntâiŭ îĭ ḍisse: Țérrenă mĭ-amŭ cumpĕratŭ, și amŭ nevoiă sê esŭ ca sê uă vĕḍiŭ;

rogu-te sê mě escusĭ. Şi altulŭ ḑisse: Cincĭ părechĭ de boĭ amŭ cumpěratŭ, cautâ sê mergŭ ca sêĭ cercŭ; rogu-te sê mě escusĭ. Şi allŭ treilea ḑisse: Muĭere mĭ-amŭ luatŭ, şi pentru acést'a nu potŭ venì. Şi întorcênduse servitorĭulŭ, reportâ tóte acestea Domnuluĭ sêŭ. Attuncĭ mâniânduse stăpânulŭ caseĭ, ḑisse servitoriuluĭ sêŭ: Eşĭ currêndŭ la rěspântiele şi la câille cetâţeĭ, şi strînge aicĭ pre cerşitorĭ şi pre neputénţĭoşĭ, pre schiopĭ şi pre orbĭ. În urm'a aceştia ḑisse servitorĭulŭ: Dómne! s'aŭ făcutŭ tóte dupŏ cumŭ aĭ ordinatŭ, şi âncă maĭ este locŭ. Şi Domnulŭ ḑisse servitorĭuluĭ: Eşĭ la drumurĭ şi la gardurĭ, şi pre ceĭ ce-ĭ veĭ afflà p'acollo, îĭ îndémnă sê între, ca sê se împle cas'a mea. Căcĭ vě încredinţĭezŭ, că nécĭ unulŭ d'in bărbaţiĭ aceia ce eraŭ chĭămaţĭ, nu va gustà cin'a mea Că mulţĭ sunt chĭămaţĭ, iar puçinĭ alleşĭ.

DOMINICA A 29 DUPÔ ROSALIE.

EPISTOLA, Colosseni Cap. 3 v. 4—11.

Fraţilorŭ! cândŭ Christos, carele e viaţĭa nóstră, va ve-nì şi se va arătà, attuncĭ şi voĭ cu d'însulŭ împreună

ve veţĭ arătà întru gloriă. Direptŭ aceea, omorîţĭ întru voĭ tóte câte le aveţ pământescĭ, fornicaţiunea, necurăţi'a, patim'a, poft'a cea rea, şi avariţia, care este asseminea cu închinarea la Idolĭ. Acestea sunt viţiele, pentru care vène mãni'a luĭ Domneḑeŭ preste fiiĭ ne-ascultătorĭ şi rebellĭ; întru care şi voĭ óre cândŭ aţĭ âmblatŭ, cândŭ veţĭuiaţĭ întru acellea. Iar acumŭ şi voĭ lăpĕdaţile pre acellea pre tóte, mãni'a, iuţéll'a, rĕutatea, malediţiunea, şi totŭ cuvêntulŭ de ruşine d'in gur'a vóstră. Nu grăiţĭ mênţiună unulŭ côtre altulŭ, desbrăcându-vĕ de omulŭ cellŭ vechiŭ dinpreună cu faptele luĭ, şi sê vĕ îmbrăcaţĭ întru cellŭ noŭ, carele se înnoesce spre cunoscinţ'a luĭ Domneḑeŭ, fiéndŭ formatŭ dupô chipulŭ celluĭ ce l'a creatŭ pre d'însulŭ. Unde nu este differénţĭă între Ellinĭ şi Iudeĭ, între tăiare împregiurŭ şi ne-tăĭare împregiurŭ, între Barbarŭ şi Scitŭ, între sclavŭ şi liberŭ; ci Christos este totŭ şi întru toţĭ.

EVANGELIULŬ, (Demănéţĭa a 7 a Înviereĭ, Aria 3.
(La Liturgiă Luca C. 17 v. 12—19.

In témpulŭ acell'a intrândŭ Iisus într'unŭ satŭ, l'aŭ întêmpinatŭ pre ellŭ ḑece bărbaţĭ leproşĭ, cariĭ steteaŭ de departe. Şi aceia începură a

strigà, ḑicêndŭ: Iisuse, Învățiătoriulŭ nostru! aĭbĭ misericordiă de noĭ! Și vĕḑêndu-ĭ Iisus, le ḑisse: Mergețĭ și vĕ arrĕtațĭ sacerdoțilorŭ! Și a fostŭ, că pe cândŭ mergeaŭ eĭ, se curățiră. Ĭar unulŭ d'intre d'înșiĭ, vĕḑêndŭ că se vindecară, s'a întorsŭ înapoĭ, glorificândŭ cu voce mare, și lăudândŭ pre Domneḑeŭ. Și venendŭ, căḑiù cu façi'a la pețiórele luĭ, mulțiuminduĭ; și acell'a era Samariteanŭ. Attuncĭ Iisus ḑisse: Aŭ nu toțĭ ḑece s'aŭ curățitŭ? dar ceĭ-l-alțĭ nóue unde sunt? Nu s'aŭ afflatŭ alțiĭ, ca sê se întórcă și sê adducă gloriă luĭ Domneḑeŭ, fôră numaĭ acest'a, carele âncă este și străinŭ? Attuncĭ îĭ ḑisse luĭ: Scóllăte, și mergĭ! credenț'a ta tea măntuitŭ.

DOMINICA A 30-a DUPO ROSALIE.

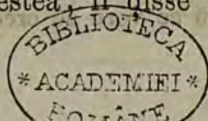
EPISTOLA, Çollossenĭ Çap. 3 v. 12—16.

Frațilorŭ! voĭ ca nisce alleșĭ aĭ luĭ Domneḑeŭ, sânțĭ și iubițĭ aĭ luĭ, îmbrăcațivĕ întru misericordia cea sinceră a ânimeĭ, întru bunătate, întru umilintiă, întru blăndețiă, întru îndelung'a răbdare; sufferindŭ unulŭ altuia. Si de are cineva contr'a frateluĭ sêŭ vre uă plângere, ...rtațĭ unulŭ altuia, asseminea, precumŭ și Christos v'a

ĭertatŭ vóuĕ. Iar preste tóte acestea îmbrăcaţivĕ întru amóre, carea este legătur'a perfecţiuneĭ. Si întru ânimele vóstre sê domnéscă pacea luĭ Domneḑeŭ, la care şi chĭămaţĭ sunteţĭ, fiéndŭ membriĭ unuĭ singurŭ corpŭ; şi fiţĭ mulţiumitori! Cuvêntulŭ luĭ Christos sê locuĭască cu abundanţĭă întru voĭ, împlênduvĕ de totŭ feliulŭ de înţelepţiune. Învăţĭaţivĕ şi îndemnaţivĕ unulŭ pre altulŭ, cu salmĭ şi cu laude, şi cu căntârĭ spiritualĭ, căntândŭ d'intru adûnculŭ ânimeĭ vóstre cu mulţiumire, laudele Domnuluĭ.

EVANGELIULŬ, (Demănéţĭa a 8 a Învierеĭ, Aria 4. (La Liturgiă, Luca C. 18 v. 18—27.

In témpulŭ acell'a, unŭ tênĕrŭ óre-carele maĭ de frunte, s'a appropiatŭ côtră Iisus, întrebândulŭ pre ellŭ, şi ḑicêndŭ: Învăţĭătoriule bune! ce voiŭ face, ca sê căştigŭ viaţia eternă? Iar Iisus îĭ ḑisse luĭ: Pentru ce-mĭ ḑicĭ mie bunŭ? căcĭ néminea nu este bunŭ, fôră numaĭ şingurŭ Domneḑeŭ. Mandatele le sciĭ: sê nu comiţĭ adulteriŭ, sê nu ucciḑĭ, sê nu furĭ; sê nu fiĭ mărturiă ménţinósă; onoréză pre tatulŭ têŭ, şi pre mam'a ta. Iar ellŭ ḑisse: P'acestea pe tóte leamŭ osservatŭ d'in téneretĭele melle. Iar Iisus auḑindŭ acestea, îĭ ḑisse luĭ: âncă un'a îţĭ

lipsesce: vende-ţĭ tóte câte aĭ, și le împarte săracilorŭ, şi tu veĭ avé tesaurŭ în ceriŭ; apoĭ vénă şi-mĭ urméză mie. Iar ellŭ auḑindŭ acestea, s'a întristatŭ, că erà avutŭ fórte. Şi vĕḑêndulŭ Iisus că s'a întristatŭ, a ḑissŭ: Câtŭ de cu greŭ vorŭ întrà întru împĕrăţia luĭ Domneḑeŭ, ceĭ ce aŭ avuţiĭ. Că maĭ lesne este sê trécă cămilla pr'in urechile aculuĭ, de câtŭ avutulŭ sê intre întru împĕrăţia luĭ Domneḑeŭ! Iar ceĭ ce auḑiră acestea, ḑisseră: Şi cine póte sĕ se măntuiască? iar ellŭ le-a ḑissŭ: Celle ce nu sunt cu putenţĭă la ómenĭ, sunt cu putenţĭă la Domneḑeŭ!

DOMINICA A 31-a DUPÔ ROSALIE

EPISTOLA I Timoteŭ, Cap. 1 v. 15—17.

Fiiule Timoteŭ! Acestŭ cuvêntŭ este adevĕratŭ, şi merită a fi acceptatŭ cu tótă credénţĭa, că adică Christos Iisus a venitŭ în lume sê măntuiască pre ceĭ pĕccătoşĭ, d'intre cariĭ cellŭ d'ăntâiŭ sum eŭ. Ci tocmaĭ pentru acést'a mi s'a făcutŭ misericordiă, pentru ca eŭ sê fiŭ cellŭ d'ântâiŭ, întru carele Iisus Christos sê-şĭ arate; tótă a sea îndelungă răbdarea, spre a servi de modellŭ şi de essemplu cellorŭ ce vorŭ sê crédă întru d'însulŭ,

pentru a căştigà viiaţia eternă. Iar împĕratuluĭ seclilorŭ, celluĭ ne-muritoriŭ, celluĭ ne-vĕḑiutŭ, unuia pré înţelleptuluĭ Domneḑeŭ, onóre şi gloriă, în veciĭ vecilorŭ! Amin.

EVANGELIULŬ, (Demănéţla a 9 a Învierel, Aria 5. (La Liturgiă, Luca C. 18 v. 35—43.

In témpulŭ acell'a, a fostŭ, cândŭ s'a appropiiatŭ Iisus de Ierihonŭ, unŭ orbŭ şedea lôngă calle şi cerea. Şi auḑindŭ ellŭ mulţimea de poporŭ trecêndŭ, a întrebatŭ: Ce este acést'a? Şi-ĭ ḑisseră luĭ, că Iisus Nazareteanulŭ trece. Ellŭ attuncĭ îndată începù a strigà, ḑicêndŭ: Iisuse, Fiiulŭ luĭ Davidŭ! aĭbĭ misericordiă de méne! Iar ceĭ ce mergeaŭ înainte, îllŭ certaŭ pre ellŭ, sê tacă; iar ellŭ cu multŭ maĭ vîrtosŭ strigà: Fiiulŭ luĭ Davidŭ! aĭbĭ misericordiă de méne! Şi stândŭ Iisus, ordinâ sê-lŭ adducă la séne. Iar appropiéndu-se ellŭ de d'însulŭ, îllŭ întrebâ, ḑicêndŭ: Ce voĭescĭ sê-ţĭ facŭ? iar ellŭ îĭ ḑisse: Dómne! ca sê vĕḑiŭ! Attuncĭ Iisus îĭ ḑisse: Veḑĭ! credénţĭ'a ta te a măntuitŭ! Şi ellŭ îndată vĕḑiù, şi merse dupŏ d'însulŭ, glorificândŭ pre Domneḑeŭ. Şi totŭ poporulŭ vĕḑêndŭ acést'a, dede laudă luĭ Domneḑeŭ.

DOMINIÇA A 32 DUPÔ ROSALIE.

EPISTOLA I, Timoteŭ Cap. 4 v. 9—15.

Fiiule Timoteŭ! Acestŭ cuvêntŭ este adevĕratŭ, şi merită a fi acceptatŭ cu tótă credénţĭa. Că spre acést'a sufferimŭ tóte ostenellile, şi suntemŭ ocărîţĭ, câcĭ sperâmŭ întru Domneḑeulŭ cellŭ viŭ, carele este mântuitorĭulŭ tutulorŭ ómenilorŭ, şi maĭ vîrtosŭ allŭ cellorŭ credénţĭoşĭ. Annunţĭă-le acestea, şi le învaţĭă! Niminea, sê nu te defaĭme pentru tenereţĭele télle; ci te fă esemplu şi modellŭ cellorŭ credénţĭoşĭ, în cuvêntŭ, în conversaţiune, în caritate, în spiritŭ, în credenţĭă, în castitate! Pônă ce voiŭ veni, urmézâ cu lectur'a, cu îndemnarea şi cu învăţĭătur'a. Nu fi ne băgătorĭŭ de sémă de darulŭ ce este întru téne, carele ţi s'a datŭ ţie pr'in uă profeţĭă, cu punerea mânilorŭ preoţilorŭ. La acestea sê cugeţĭ, întru acestea sê te occupĭ ne'ncetatŭ, pentru ca progressulŭ têŭ sê fie vĕḑĭutŭ de toţĭ.

EVANGELIUL, (Demănéţĭa a 10 a Învieriĭ Aria 7.
(La Liturgiă Luca C. 19. v. 1—10.

În témpulŭ acell'a intrândŭ Iisus în Ierichon, trecea pr'in Cetate. Şi éccă unŭ omŭ anume Zacheŭ, carele era maĭ marele vameşilorŭ, şi fórte avutŭ,

căută sê védă pre Iisus, că cine este; și nu putea de poporŭ, că era micŭ de statŭ. Și allergêndŭ înainte, s'a suitŭ într'unŭ dudŭ, ca sê-lŭ védă pre ellŭ, că pre acollo era să trécă. Și Iisus décă a adjunsŭ la loculŭ acell'a, rĕdicânduşĭ ochiĭ în susŭ, l'a vĕḑiutŭ pre d'însulŭ, şi a ḑissŭ côtre ellŭ: Zachee, grăbesce de te pogóră! câ astăḑĭ în cas'a ta mi se cade sê fiŭ! Și dânduse djosŭ currêndŭ, îllŭ priimì pre d'însulŭ cu bucuriă, dar toţĭ câţĭ vĕḑiură acést'a, murmurară, ḑicêndŭ: Éccă la omŭ pĕccătosŭ a intratŭ! Iar Zacheŭ presentânduse înaintea Domnuluĭ, a ḑissŭ: Dómne! éccă jumĕtate d'in avuţia mea uă daŭ săracilorŭ; şi de amŭ nedreptăţitŭ pre cineva cu ceva, întorcŭ împătritŭ. Attuncĭ Iisus ḑisse côtre d'însulŭ: Astăḑĭ s'a făcutŭ mĕntuire caseĭ acestia, pentru câ şi acest'a fiiŭ allŭ luĭ Abraamŭ este. Câ a venitŭ Fiiulŭ omuluĭ sê caute şi sê mĕntuiască ceea ce erà perdutŭ.

TIPICŬ.

Pentru ca sê se sciă, cândŭ se va întĕmplà sê fiă *întórcere*, adică Carnavallŭ séŭ Căşlegĭ maĭ multe, ca sê nu se încépă Dominic'a Publicanuluĭ şi a Fariseuluĭ în Dominic'a acést'a a 33, attuncĭ se face întórcere de Evangelie într'acestŭ chipŭ:

Cércă cu d'amănuntulŭ, cândŭ se începe Triodulŭ, adică, în câte dille alle lunei, și de acollo te întórce înapoĭ pr'in Dominicĭ; adică începêndŭ cu Dominic'a luĭ Zacheŭ, și celle-l-alte care sunt dupô d'însa, pônĕ la Dominica cea de lîngă cea dupê Băteḍiŭ, (décă face necessitate de atâtea); și de acilea iar ține rîndulŭ înainte.

Apostolulŭ este allŭ Dominiceĭ, neschimbatŭ.

DOMINICA A 33-a DUPŎ ROSALIE.

(A Fariseuluĭ și a Publicanuluĭ).

EPISTOLA II Timoteŭ Cap. 3 v. 10—15.

Fiiule Timoteŭ! tu béne cunoscĭ doctrin'a mea, modulŭ vieţieĭ melle, intenţiunea mea, credénţĭa mea, longanimitatea mea, amórea mea, patienţia mea, persecuţiunile melle, pătimirile melle, care mi s'aŭ făcutŭ mie în Antiochia, în Iconia, în Listra; tu sciĭ, ḍicŭ, ce feliŭ de persecuţiunĭ amŭ sufferitŭ, și cumŭ Domnulŭ d'in tóte m'a măntuitŭ. Și toţĭ cariĭ voescŭ dupŏ Christos Iisus cu pietate a vieţĭui, persecutaţĭ vorŭ fi. Iar ómeniĭ ceĭ rêĭ și seducatorĭ, se vorŭ întări d'in ce în ce spre maĭ rêŭ, cariĭ seducŭ, și cĭ singurĭ se încéllă. Iar tu remânĭ firmŭ întru celle ce aĭ învăţĭatŭ, și de care

teaĭ încredénțiată, sciendă de la cine le-aĭ învățiată. Considerândă, că tu d'in prunciă cunoscĭ sacrele scripturĭ, care potă sê te ințelleptéscă spre măntuire, pr'in credènțĭa cea întru Christos Iisus

EVANGELIULŬ, (Demănéțĭa a 11 a Învierei Aria 8.
(La Liturgiă Luca C. 18 v. 10—14.

Dis'a Domnulă parabol'a acést'a: Duoĭ ómenĭ s'aŭ suită în biserică sê se róge; unulă era Fariseŭ, și cella-l-altă Publicană. Fariseulă stândă, așĭa se rugà întru sene: Mulțĭumescu-țĭ ție Domnedeule, câ nu sum ca ceĭ-lalțĭ ómenĭ, răpitorĭ, nedrepțĭ, adulterĭ, séŭ ca și acestă Publicană. Ajună de duóe orĭ în Sămbătă, daŭ deciuiéllă d'in tóte câte possedă. Iar Publicanulă d'in contră, de departe stândă, nu cutezà nécĭ ochiĭ sêĭ la ceriŭ sê șiĭ redice; ci îșĭ bătea peptulă sêŭ, dicêndă: Domnedeule, propitiŭ fiĭ mie pĕccătosuluĭ! Eŭ vĕ declară vóuĕ, câ maĭ justificată s'a întorsă acest'a la cas'a sea, de câtă acell'a, că totă cellă ce se înalțĭă pre sene, se va umili; iar cellă ce se umilesce, se va înnălțĭà.

DOMINICA A 34-a DUPŎ ROSALIE.

(A Fiiuluĭ rîsipitoriŭ).

EPISTOLA I. Corintenĭ Cap. 6 v. 12—20.

Fraților! tóte-mĭ sunt iertate, dar nu tóte-mĭ sunt de folosŭ: tóte mĭ sunt permisse, ci eŭ nu voiŭ sê fiŭ biruitŭ de nĕmica. Buccatele cunt pentru pântece, și pântecele pentru buccate; iar Domnedeŭ într'uă di și pre acell'a și pre acellea le va strică. Iar corpulŭ nu e-ste pentru fornicațiune, ci pentru Domnulŭ, și Domnulŭ pentru corpŭ. Căcĭ Domnedeŭ precumŭ a scullatŭ pre Domnulŭ, și pre noĭ ne va sculla cu puterea sea. Dar nu sciți voĭ, că corpurile vóstre sunt membrele luĭ Ii-sus Christos? decĭ dar pre membrele luĭ Christos, le voiŭ face eŭ sê fiă membre alle uneĭ meretrice? acé-st'a sê nu fiă! Aŭ nu sciți voĭ, că cellŭ ce se lipesce de meretrice, se face unŭ corpŭ cu ea? că (Domnulŭ) dice, și vor fi amênduoĭ unŭ corpŭ. Iar cellŭ ce se lipeșce de Domnulŭ, acell'a unŭ spiritŭ este cu d'însulŭ. Fugițĭ de fornicațiune! că ver ce altŭ pĕccatŭ, pre ca-rele-lŭ face omulŭ, este affôră de corpŭ; iar cellŭ ce com-mitte fornicațiune, acell'a contr'a corpuluĭ sêŭ propriŭ pĕccătuește. Aŭ nu șcițĭ voĭ că corpulŭ vostru este templulŭ Spirituluĭ Sântŭ, care locuesce întru voĭ, pre care-lŭ avețĭ de la Domnedeŭ, și că voĭ nu maĭ sunteţĭ

aĭ voştri înşivê? câcĭ voĭ sunteţĭ rescumpĕraţĭ cu preţiŭ mare Glorificaţĭ dar şi portaţĭ pre Domneḑeŭ în corpulŭ vostru şi în spiritulŭ vostru, care sunt alle luĭ Domneḑeŭ.

EVANGELIULŬ La Liturgiă Luca. K. 15. v. 11—32.

Dis'a Domnulŭ parabol'a acést'a: Unŭ omŭ avea duoĭ feţiorĭ. Şi cellŭ maĭ tenĕrŭ d'in eĭ ḑisse tatuluĭ sêŭ: Tată! dâmĭ mie partea ce mi se cade d'in avuţiă. Şi tatulŭ le împărţì lorŭ avuţi'a. Şi dupŏ puçine ḑille, acestŭ feţiorŭ maĭ tenĕrŭ adunănduşĭ tóte câte avea, s'a dusŭ într'uă ţérră departe, şi acollo-şĭ răsipì tótă avuţi'a sea, viăţĭuindŭ întru desfrênârĭ. Şi dupŏ ce-şĭ cheltuì ellŭ tóte, se făcù fómete mare într'acea ţérră; şi ellŭ începù a simţi lipsă. Şi mergêndŭ, intrâ în serviţiulŭ unuia d'in locuitoriĭ ţerreĭ acelia; carele illŭ trămisse pre ellŭ la ţerrinile sélle, sê păzéscă porciĭ. Şi ellŭ dorea sê-şĭ sature pêntecele sêŭ de roşcovele ce mâncaŭ porciĭ, dar niminea nuĭ da luĭ. Iar ellŭ venindu-şĭ întru sene, ḑisse: Câţĭ mercenarĭ are tatulŭ meŭ, cariĭ aŭ pâne în abundanţiă, şi eŭ pĭerŭ de fóme aicĭ! Sculla-mê-voiŭ direptŭ aceea, şi mê voiŭ duce la tatulŭ meŭ, şi voiŭ ḑice luĭ: Tată! pĕccătuit'amŭ

în contr'a ceriuluĭ și înaintea ta, și numaĭ sum demnŭ a mĕ chĭămà fiiulŭ têŭ: fâmĕ numaĭ ca pre unulŭ d'in servitoriĭ tĕĭ! Și scullânduse ellŭ, venì la tatulŭ sêŭ. Iar ellŭ încă de departe fiéndŭ, îllŭ vêḍĭŭ tatulŭ luĭ, carele se mișcâ de compătimire pentru d'însulŭ, și allergêndŭ, căḍĭŭ pre grumaḍiulŭ luĭ, și-lŭ sărutâ pre ellŭ. Attuncĭ fiiulŭ ḍisse luĭ: Tată! pĕccătuit'amŭ contr'a ceriuluĭ și înaintea ta, și numaĭ sum demnŭ a mĕ chĭema fiiulŭ têŭ. Attuncĭ tatulŭ ḍisse côtre servitoriĭ sêĭ: Adduceţĭ îndată vestĭmêntulŭ cellŭ maĭ de frunte, și-lŭ îmbrăcaţĭ cu ellŭ, și daţĭ ânellŭ în mân'a luĭ, și încălţĭăménte în piţiórele luĭ. Și adducândŭ și unŭ viţellŭ grassŭ, îllŭ junghiaţĭ, ca mĕncândŭ, sê ne vesellimŭ. Pentru că fiiulŭ meŭ acest'a mortŭ era, și a înviatŭ; și perdutŭ era, și s'a afflatŭ, și începură a se vesellì. Iar feţĭorulŭ cellŭ maĭ mare, carele era la ţérrină; venì; și dacă se appropiâ de casă, auḍì cântece și jocurĭ. Și chiămândŭ pre unulŭ d'in servitorĭ, îllŭ întrebâ: Ce sunt acestea? iar servitorĭulŭ iĭ ḍisse: Fratele têŭ a venitŭ, și tatulŭ têŭ a junghiatŭ viţellulŭ cellŭ grassŭ, pentru că sănîtosŭ și béne la priimitŭ pre ellŭ. Dar ellŭ se mĕniiâ, și nu vrea sê intre. Iar tatulŭ luĭ eșindŭ, îllŭ rugà pre d'însulŭ sê intre. Înse ellŭ respunḍêndŭ, ḍisse tatuluĭ sĕŭ: Écca! sunt atêţĭa

annĭ de cândŭ servescŭ ție, și nécĭ uă dată cuventulŭ têŭ nu l'amŭ câlcatŭ, și mie nécĭ uă dată nu mi-aĭ datŭ nécĭ măcarŭ unŭ iedŭ, ca sê mĕ vesellescŭ și eŭ cu amiciĭ meĭ. Acum ânse, îndată ce fiiulŭ têŭ acest'a venì, carele-șĭ mâncá tótă avuțiia sea cu meretricile, junghiiașĭ luĭ vițellulŭ cellŭ maĭ grassŭ. Iar tatulŭ iĭ ḑisse luĭ: Fiĭule! tu totŭ de-una eștĭ cu mene, și tóte alle melle, alle télle sunt. Ci se cădea sê facemŭ unŭ ospĕțiŭ, și sê ne bucurâmŭ, fiéndŭ că fratele tĕŭ acest'a era mortŭ, și a înviiatŭ; perdutŭ era, și s'a aflatŭ.

DOMINICA A 35-a DUPO RUSALIE.

(A lăsatuluĭ secŭ de carne.)

EPISTOLA I, Corintenĭ Cap. 8 v. 8—2, C. 9.

Frațilorŭ! mâncarea numaĭ nu ne va face pre noĭ maĭ plăcuțĭ înaintea luĭ Domneḑeŭ; că, nécĭ de vomŭ mâncà, vomŭ fi maĭ folosițĭ; nécĭ de nu vomŭ mâncà, maĭ lipsițĭ. Ci luațĭ sém'a, ca nu cumva acéstă libertate a vóstră sê fiă unŭ feliŭ de scandalŭ cellorŭ neputénțioșĭ d'in frațĭ. Că décă cineva d'in eĭ, pre tène, cellŭ ce aĭ maĭ curată cunosciénțĭă, te va vedé

șeḑêndŭ la mésă în teplulŭ Idolilorŭ, aŭ nu convingerea luĭ cea debile se va amăgì, ca ellŭ sê mănânce d'in buccatele celle sacrificate Idolilorŭ? Și așĭa d'in caus'a consciénțĭeĭ télle celleĭ maĭ bune, va peri fratele têŭ cellŭ neputénțĭosŭ, pentru carele a muritŭ Christos! Fiindŭ că pĕccătuindŭ voĭ astŭ-feliŭ în contr'a fraților, și vulnerândŭ consciénțĭa lorŭ cea debile, contr'a luĭ Iisus Christos pĕccătuițĭ. Direptŭ aceea, décă óre care mâncare va adduce scandalŭ frateluĭ meŭ, carne in vécŭ nu voiŭ maĭ mâncà, ca sê nu se scandaleze fratele meŭ. Aŭ eŭ nu sum Apostolŭ? aŭ eŭ nu sum liberŭ? aŭ eŭ n'amŭ vĕḑĭutŭ pre Iisus Christos Domnulŭ nostru? Aŭ nu voĭ sunteţĭ oper'a mea întru Domnulŭ? Si chiarŭ de nu așĭŭ fi Apostolŭ altor'a, dar vóue cellŭ puçinŭ vĕ sum; căcĭ voĭ sunteţĭ sigillulŭ apostolieĭ melle întru Domnulŭ.

EVAGELIULŬ, (Demănéțĭa a Înviereĭ. (La Liturgiă Mat. C. 25 v. 31—46.

Ḑis'a Domnulŭ: Cândŭ va veni Fiiulŭ omuluĭ întru gloria sea, însoçitŭ de toțĭ sânțiĭ sêĭ Ângerĭ, attuncĭ va ședé ellŭ pre tronulŭ majestâțeĭ sélle. Și tóte națiunele se vorŭ adunà înaitea luĭ: și va despărțì pre ómenĭ unulŭ de altulŭ, precumŭ desparte păstorĭulŭ oiile d'in ieḑĭ.

Și oiile le va pune dea dirépt'a luĭ, iar ieḑiĭ dea stâng'a. Attuncĭ va ḑice Împĕratulŭ cellorŭ dea dirépt'a luĭ: Veniţĭ voĭ ceĭ bene-cuvêntaţĭ aĭ părenteluĭ meŭ! de moșteniţĭ impĕrăţiĭ'a, cea preparată vóuĕ de la întemeĭarea lumeĭ. Că eŭ flămêndŭ amŭ fostŭ, și voĭ mĭaţĭ datŭ de amŭ mâncatŭ; eŭ amŭ însetatŭ, și voĭ mĭaţĭ datŭ de amŭ beutŭ; străinŭ amŭ fostŭ, și voĭ m'aţĭ priimitŭ în casă; gollŭ amŭ fostŭ, și voĭ m'aţĭ îmbrăcatŭ; infirmŭ amŭ fostŭ, și voĭ m'aţĭ cercetatŭ; în prensóre amŭ fostŭ, și voĭ aţĭ venitŭ la mene. Attuncĭ ceĭ direpţĭ vorŭ respunde luĭ, ḑicêndŭ: Dómne! cândŭ te-amŭ veḑĭutŭ pre tene flămêndŭ, și ţĭamŭ datŭ sê mănâncĭ; séŭ însetatŭ, și ţĭamŭ datŭ sê beaĭ? séŭ străinŭ, și te-amŭ priimitŭ în casă; séŭ gollŭ, și te-amŭ îmbrăcatŭ? séŭ cândŭ te-amŭ vĕḑĭutŭ infirmŭ, séŭ în carcere, și amŭ venitŭ la tene? Și respunḑêndŭ Împĕratulŭ, va ḑice lorŭ: Amin! ḑicŭ vóuĕ, întru câtŭ aţĭ făcutŭ acestea unuia d'intr'aceștĭ fraţĭ maĭ micĭ aĭ meĭ, mie aţĭ făcutŭ! Dup'aceea va ḑice și cellorŭ dea stîng'a luĭ: Duceţivĕ de la mene, voĭ blasfemaţilorŭ! în foculŭ cellŭ eternŭ, carele este preparatŭ Diaboluluĭ și Ângerilorŭ luĭ. Că amŭ flămânḑitŭ, și nu mĭaţĭ datŭ sê mănâncŭ; amŭ însetatŭ, și nu miaţĭ datŭ sê beaŭ; străinŭ amŭ fostŭ,

și voĭ în casă nu m'ațĭ priimitŭ; gollŭ, și nu m'ațĭ îmbrăcatŭ; infirmŭ și în carcere, și de feliŭ nu m'ațĭ cercetatŭ pre mene. Attuncĭ vorŭ respunde și eĭ, dicêndŭ: Dómne! cândŭ te-amŭ vědĭutŭ flămândŭ, séŭ însetatŭ, séŭ străĭinŭ, séŭ gollŭ, séŭ infirmŭ, séŭ în carcere, și nu țĭamŭ adjutatŭ ție? Attuncĭ va respunde lorŭ, dicêndŭ: Adevêrŭ grăescŭ vóuĕ, că întru câtŭ acestea n'ațĭ făcutŭ unuia d'intr'aceștĭ maĭ micĭ, mie n'ațĭ făcutŭ. Și attuncĭ aceștia vorŭ merge în suppliciulŭ eternŭ, iar ceĭ justĭ în viiațĭa eternă.

DOMINICA A 36-a DUPŎ ROSALIE.

(A lăsatuluĭ secŭ de brêndă.)

EPISTOLA, Romanĭ cap. 13 v. 11 pŏnĕ la v. 4 C. 14.

Frațilorŭ! maĭ apprópe este nóuĕ mântuirea acumŭ, de câtŭ cândŭ primisserămŭ credențĭ'a. Căcĭ nóptea a trecutŭ, iar dioa s'a appropiatŭ. Sê lăpedâmŭ dar lucrurile întunereculuĭ, și îmbrăcându-ne în arm'a lumineĭ, sâ âmblâmŭ cu chipŭ bunŭ și onestŭ, cum se âmblă dioa; nu în ospeție și în bețiĭ; nu întru desfrênărĭ și întru fapte de rușine; nu întru certurĭ și în invidiă. Ci vě îmbrăcațĭ întru Domnulŭ nostru Iisus

Christos, şi purtarea de grigiă a corpuluĭ vostru sê nu uă faceţĭ pentru aĭ satisface poftele. Si pre cellŭ încă debile întru credénţiă, acceptaţilŭ cu caritate, fôrĕ a vĕ îndoii de cugetele şi părerile luĭ. Că unulŭ crede că póte mâncà tóte, iar d'in contră, cellŭ slabŭ (în credénţiă) mănâncă numaĭ legumĭ. Cellŭ ce mănâncă d'in tóte, pre cellŭ ce mănâncă numaĭ d'in unele, sê nu'lŭ defăĭme; şi cellŭ ce nu mănâncă d'in tóte, pre cellŭ ce mănâncă, sê nu'lŭ condamne; căcĭ Domneḑeŭ la priimitŭ pre d'însulŭ (între credénţioşiĭ sêĭ). Şi tu cine eştĭ, carele îndrăsneşcĭ sê judecĭ pre servulŭ altuia? Căcĭ ellŭ décă stâ firmŭ séŭ cade, acést'a este tréb'a propriuluĭ sêŭ Domnŭ. Dar ellŭ va sta tare, că puténte este Domneḑeŭ sê-lŭ întăréscă pre d'însulŭ.

EVANGELIULŬ, LA Liturgiă, Mat. C. 6. v. 14—21.

Dis'a Domnulŭ: De veţĭ iertà ómenilorŭ offensele lorŭ, ierta-va şi vóŭe Tatulŭ vostru cellŭ cerescŭ pĕccatele vóstre. Iar de nu vetĭ ierta ómenilorŭ offensele lorŭ, nicĭ Tatulŭ vostru nu va ierta vóă pre alle vóstre. Şi cândŭ ajunaţĭ, nu vê arătaţĭ triştĭ, ca ipocriţiĭ: că aceştia-şĭ desfigurézâ fâçĭele lorŭ; ca să se arate ómenilorŭ câ ajună: adevêrulŭ ḑicŭ vóuĕ, câ'şĭ ieaŭ recompens'a lorŭ. Iar tu cândŭ ajunĭ, ungeţĭ capulŭ têŭ, şi-ţĭ

spallă façia ta. Ca ómenilorŭ de locŭ sê nu te arăţĭ câ ajunĭ, ci numaĭ Tatuluĭ celluĭ ce este de façĭă chiarŭ și întru celle maĭ ascunse, și Tatulŭ têŭ, carele vede celle ce facĭ tu întru ascunsŭ, va retribui ţie la arătare. Nu vĕ adunaţĭ vóue tesaure pre pămêntŭ, unde moliele și rugin'a le strică, și unde furiĭ le sapă și le fură; ci maĭ vîrtosŭ vê adunaţĭ vóue tesaure în ceriŭ, unde nicĭ rugin'a nu le strică, și unde nu sunt furĭ, cariĭ sê le sape, și sê le fure. Câ unde este tesaurulŭ vostru, acolo va fi și ânim'a vóstră.

DOMINICA I-ĭŭ D'IN PARESIME.

EPISTOLA Ebreĭ Cap. 11 v. 24—26 și v. 32—39.

Fraţilorŭ! Prin credinţĭă Moĭse mare fecênduse, se lăpedâ de a se maĭ numi feciorulŭ feteĭ luĭ Faraonŭ, maĭ bene allegêndŭ ellŭ a pătimi cu poporulŭ luĭ Dumneḑeŭ, de câtŭ a se bucura de dulcéţĭa pĕccatuluĭ cea trecătóriă. Ellŭ maĭ mare avuţĭă socoti a fi defaĭmarea pentru Christos, de câtŭ tesaurele Egiptuluĭ, câcĭ se uĭtă la remuneraţiune. Și încă ce sê maĭ ḑicŭ? că nu-mĭ-arŭ adjunge têmpŭ, dacă așĭŭ voĭ sê spunŭ de Gedeonŭ și de Baracŭ și de Samsonŭ și de Ieftae,

şi de Davidŭ, şi de Samuelŭ, şi de Profeţĭ, cariĭ pr'in credinţĭă învinseră împĕraţiĭ, lucrară direptatea, căştigară promissiunile, astupară gurile leilorŭ, stinseră puterea foculuĭ, scăpară de ascuţitulŭ sabieĭ, se vindecară din infirmitâtĭ, se făcură tarĭ în lupte, taberele inimicilorŭ le întorseră în fugă; muĭerile pr'in învierešĭ luară pre morţiĭ lorŭ; şi uniĭ crudelŭ se omorîră, ne acceptândŭ liberarea, pentru ca sê căştige una maĭ bună, întru înviere. Alţiĭ cu batjocurĭ şi cu biciurĭ fure cercaţĭ, âncă şi cu legăturĭ şi carcerĭ; cu petre se uciseră, se ferăstruiră, cercaţĭ fură în totŭ feliulŭ, uniĭ de sabiă străpunşĭ muriră, îmbrăcaţĭ în cojóce ămblară, şi în peĭ de capre; lipsiţĭ fiĕndŭ, de totŭ necăjiţĭ, persecutaţĭ, de rêŭ supărăţĭ, aceia, de cariĭ lumea nu erà démnă, îşĭ petrecură viiaţĭa rĕtăcindŭ pr'in deşerturĭ şi pr'in munţĭ, şi ascundânduse pr'in caverne şi prin crepăturile pămêntuluĭ. În fine toţĭ aceştia, cariĭ, pentru a lorŭ credinţĭă obţinură uă recomendaţiune aşĭa de formósă, dar eĭ pentru aceea totŭ nu luară recompens'a promissă, fiéndŭ-că Domneḑeŭ pentru noĭ a destinatŭ ceva maĭ bunŭ, ca eĭ să nu pótă adjunge la perfecţiunea fericireĭ fôră de noĭ.

EVANGELIULŬ, {Demănéțla a Învierii.
{La Liturgiă Ioann C. 1. v. 43—51.

În témpulŭ acell'a voiéndŭ Iisus sê mérgă la Galilea, aflâ pre Filippŭ, și-ĭ ḑisse luĭ: Vénĕ dupô méne! Și erà Filippŭ d'in Bitsaida, d'in cetatea luĭ Andreiŭ și a luĭ Petru. Și întĕlnindŭ Filippŭ pre Natanaelŭ, îĭ ḑisse: Noĭ aflarămŭ pre cell'a, despre carele Moĭse a scrisŭ în lege, și Profețiĭ aŭ vorbitŭ; pre Iisus fiiulŭ luĭ Iosefŭ celluĭ d'in Nazaretŭ. Natanaelŭ îĭ ḑisse luĭ: Nu cumva d'in Nazaretŭ póte fi ceva bunŭ? Iar Filippŭ îĭ ḑisse: Vénĕ și veḑĭ! Iisus vĕḑêndŭ pre Natanaelŭ că véne la d'însulŭ, ḑisse pentru ellŭ: Ecca unŭ adĕvĕratŭ Istraelitŭ, întru carele fraude nu este! Ḑis'a Natanaelŭ luĭ: De unde mĕ cunoscĭ? Iisus îĭ rĕspunse luĭ și-ĭ ḑisse: Maĭ înainte pŏnă a nu te strigà pre tine Filippŭ, te vĕḑĭuiŭ, fiéndŭ tu supt smochinŭ. Răspunse Natanaelŭ, și-ĭ ḑisse: Rabbi! tu eșcĭ fiiulŭ luĭ Domneḑeŭ; tu eșcĭ Impĕratulŭ luĭ Israélŭ! Rĕspuns'a Iisus și i'a ḑisŭ luĭ: Pentru câcĭ țĭamŭ ḑisŭ ție, că te vĕḑĭuiŭ, fiéndŭ tu supt smochinŭ, pentru aceea creḑĭ? Maĭ marĭ de câtŭ acestea veĭ vedé. Apoĭ îĭ adause: Amin! Amin! grăĭescŭ vóuĕ; că de acumŭ înainte vețĭ vedé

ceriulŭ deschiḑînduse, şi pre Ângerii luĭ Domneḑeŭ ascenḑendŭ şi descenḑendŭ preste fiiulŭ omuluĭ.

DOMINICA A 2-a DIN PĂRESIME.

EPISTOLA Ebreĭ Cap. 1, v. 10 pônă la v. 3. d'in C. 2.

Tu Dómne! de la începutŭ aĭ fundatŭ pămêntulŭ, şi ceriurile sûntŭ oper'a mânilorŭ talle; acellea vorŭ perì, iar tu rĕmânĭ; şi tóte ca unŭ vestimentŭ se vorŭ învechì; şi ca p'uă mantà le veĭ învĕllì pre elle, şi se vorŭ scămbà; iar tu totŭ acellaşĭ remânĭ, şi anniĭ tĕĭ nu se vorŭ fini. Şi căruia d'in ângerĭ a ḑisŭ Domnulŭ când-va; Şeḑĭ dea ḑirépta mea, pônĕ ce voiŭ pune pre inimiciĭ têĭ scaunellŭ picióreloŭ télle? Aŭ nu toţĭ Angeriĭ sûnt spirite destinate spre ministrare, care se trămitŭ pentru a servi cellorŭ ce vorŭ sê moştenéscă mêntuirea? Si tocmaĭ pentru aceea se cade nóuĕ sê dâmŭ maĭ multă attenţiune cellorŭ ce amŭ auḑitŭ, temêndune, ca nu cumvà sê fimŭ ca ap'a ce curge şi se perde. Că décă legea, care s'a annunţĭatŭ pr'in Angerĭ, s'a întăritŭ, şi tótă transgressiunea şi neascultarea şĭ-a luatŭ dirépt'a sa puniţiunẹ; cum noĭ, negligêndŭ acéstă doctrină de atâta mêntuire, vomŭ puté scăpà?

Care începêndŭ maĭ ântâiŭ a se annunțiâ de însușĭ Domnulŭ, s'a confirmatŭ întru noĭ, pr'in ceĭ ce uă aŭ audițŭ de la d'însulŭ.

EVANGELIULŬ, La Liturgiă Marcu, C. 2 v. 1—12.

In témpulŭ acell'a, întrâ Iisus în Capernaumŭ, și îndată ce s'a audițŭ, că ellŭ este în casă, se adunâ așĭa mulțime mare, în câtŭ nu numaĭ pre d'in ântru dar nécĭ pre d'in affară pre lôngă pórtă nu maĭ puteaŭ încăpé. Și le grăĭa lorŭ cuvêntulŭ luĭ Domnedeŭ. Și venirĕ la ellŭ uniĭ, adducêndŭ pre unŭ Paraliticŭ, pre carele-lŭ purtaŭ patru. Și neputêndŭ eĭ a se appropiĭa de d'însulŭ, d'in caus'a poporuluĭ, descoperiră cas'a unde era ellŭ, și spărgêndŭ, submiseră patulŭ, în care jăcea Paraliticulŭ. Iar Iisus vĕdêndŭ credénțĭa lorŭ, disse Paraliticuluĭ: Fiiule, ĭértățise ție pĕccatele télle! Și uniĭ d'in Cărturariĭ ce eraŭ acollo ședêndŭ, cugetaŭ întru ânimile sélle: Ce grăĭesce acest'a astŭ-feliŭ de blasfeme? cine póte iertà pĕccatele, fŏrĕ numaĭ singurŭ Domnedeŭ? Și Iisus îndată recunoscêndŭ cu spiritulŭ sêŭ, că aceia așĭa cugetaŭ întru séne, le disse lorŭ: Pentru ce cugetațĭ acestea întru ânimele vóstre? Ce este maĭ lesne, a dice Parali-

ticuluĭ: Iértăţise ţie pĕccatele télle? séŭ aĭ ḑice: Scóllă, şi-ţĭ rădică patulŭ têŭ, şi âmblă! Ci ca sê vĕ încredénţiaţĭ, că putere are Fiiulŭ omuluĭ pre pămêntŭ a iertà pĕccatele, a ḑissŭ Paraliticuluĭ: Ţie ḑicŭ, scóllă, şi-ţĭ rĕdică patulŭ têŭ, şi mergĭ la cas'a ta! Şi se sculiâ îndată, şi rădicându-şĭ patulŭ, eşi înaintea tutulorŭ, în câtŭ se spăĭmăntară toţĭ, şi lăudară pre Domneḑeŭ, ḑicêndŭ: Nécĭ uă dată n'amŭ mai vĕḑiutŭ aşĭa!

DOMINICA A 3-a D'IN PĂRESIMI.

EPISTOLA, Ebreĭ Çap. 4, v. 14 pônă la v. 6. Ç. 5.

Fraţilorŭ! Fiéndŭ că avemŭ Archiereŭ mare, pre Iisus Fiiulŭ luĭ Domneḑeŭ, carele a străbătutŭ cerurile, să ţinemŭ tare professiunea. Că noĭ n'avemŭ unŭ Arhiereŭ, carele sê nu pótă compătimì cu neputénţĭele nóstre, cì pre unulŭ, carele ellŭ însuşĭ este încercatŭ întru tóte, ca şi noĭ, affară de pĕccatŭ. Sê ne appropiâmŭ dar cu tótă îndrăsnéll'a la tronulŭ graţieĭ luĭ, ca sê obţinemŭ misericordiă, şi sê afflămŭ graţia spre ajutoriŭ la témpŭ opportunŭ. Pentru că totŭ Archiereulŭ, fiéndŭ ellŭ luatŭ dintre ómenĭ, pentru ómenĭ se constitue spre celle ce privescŭ cultulŭ côtră Domnezeŭ, ca sê adducă darurĭ

şi sacrificie pentru pĕcate; carele sê pótă fi în stare a compătimi cu ceĭ ce pĕccătuescŭ d'in nesciénţĭă, şi rĕtăcescŭ; de óră ce şi ellŭ însuşĭ este cuprinsŭ de neputinţĭe. Şi pentru acést'a este detoriŭ sê adducă sacrificie de espiaţiune atâtŭ pentru pĕccatele poporuluĭ, câtŭ şi pentru séne. Şi némineа nu îşĭ attribue singurŭ luişĭ acéstă demnitate, ci unulŭ ca acell'a caută se fiă spre acést'a chiămatŭ de Domneḑeŭ, ca şi Aaronŭ. Aşĭa şi Iisus Christos nu ellŭ singurŭ s'a înălţĭatŭ pre séne la demnitate de mare Archiereŭ, ci ellŭ p'acést'a uă a priimitŭ de la cell'a ce a grăitŭ côtră d'însulŭ: Fiiulŭ meŭ escĭ Tu, eŭ astăḑĭ te-amŭ născutŭ! Precumŭ ellŭ şi într'altŭ locŭ îĭ ḑice: Tu escĭ Sacerdote în eternŭ, dupô ordinea luĭ Melchisedecŭ.

EVANGELIULŬ, La Liturgiă Marc. C. 8 v. 34—1 C. 9.

Ḑis'a Domnulŭ: Cellŭ ce voĭesce sê vénă dupŏ méne, sê se lapede de séne, şi sê şĭ iea crucea sea, şi sê-mĭ urmeze mie. Că cine va vré sê şĭ mănţuiască viiaţia sea, perde-uă-va pre ea; iar cine-şĭ va perde viiaţia sea pentru méne şi pentru Evangeliă, acella uă va mănţuiĭ pre ea. Căcĭ ce va folosì omuluĭ, de arŭ căştigà lumea tótă, şi-şĭ va perde suffletulŭ sêŭ? Séŭ ce va da scâmbŭ pentru suffletulŭ sêŭ? Că cine se va ruşinà de méne şi de cuvéntele melle, într'acéstă

generaţiune adulteră şi pĕccătósă, şi fiiulŭ omului se va ruşinà de ellŭ, cândŭ va venì întru gloria părentelui sêŭ, însoçitŭ de sânţii ângerĭ. Şi le ḑisse lorŭ: Amin! grăĭescŭ vóue, că sunt unii d'in ceĭ ce staŭ aicĭ de façiă, carii nu vorŭ gustà mórtea, pônĕ ce nu vorŭ vedé împĕrăţi'a luĭ Domneḑeŭ venéndŭ întru puterea sea.

DOMINICA A 4-a DIN PARESIMI.

EPISTOLA, Ebreĭ Cap. 6, v 13—20.

Fraţilorŭ! luĭ Avraamŭ făcêndŭ Domneḑeŭ promissiune, fiéndŭ-că nu avea a se jurà pre nimenea altulŭ maĭ mare, s'a juratŭ pre sene însuşĭ, ḑicênduĭ; Cu adevĕratŭ! că eŭ béne-cuvĕntândŭ te voiŭ béne-cuvĕntà, şi îmmulţindŭ, fórte voiŭ îmmulţi seménţi'a ta. Şi aşia ellŭ îndelungŭ răbdândŭ, a căstigatŭ effectulŭ acesteĭ promissiunĭ. Câcĭ precumŭ ómeniĭ se jură pre cellŭ maĭ mare de câtŭ d'înşiĭ; şi că jurămêntulŭ făcutŭ pentru a confirma unŭ lucru, termină tótă cérta lorŭ; de assemenea, Domneḑeŭ vrêndŭ ca moştenitorilorŭ promissiuneĭ sê arate încă şi maĭ multŭ nescămbarea consiliuluĭ seŭ, direptŭ cuvêntulŭ luĭ, a pusŭ la mijlocŭ jurămêntulŭ: ca reḑimaţĭ pre aceste două lucrurĭ, care

sunt nemutabilĭ, (și întru carele cu neputénțĭă este ca Domnedeŭ sê ne ménțĭă), mare mângâiere sê avemŭ noĭ ceĭ ce amŭ năsuitŭ, ca sê ținemŭ speranțĭ'a ce ne este propusă; pre care uă avemŭ ca uă ancoră tare și secură a sufletuluĭ nostru. Și care străbate pônă la santuariŭ, care este întru celle d'in ântru de catapetésmă; unde ca înante mergătoriŭ pentru noĭ a intratŭ Iisus, Archĭereŭ fiéndŭ făcutŭ în eternŭ, dupŏ ordinea luĭ Melchisedecŭ.

EVANGELIULŬ, La Liturgiă Marcu C. 9 v, 17—13.

În témpulŭ acell'a, venì unŭ omŭ la Iisus, îngenunchindŭ înaintea luĭ, și ḑicêndŭ: Învățĭătoriule! amŭ addusŭ pre fiiulŭ meŭ la téne, carele are spiritŭ mutŭ; și orĭ unde îllŭ apucă pre ellŭ, îllŭ sdrobesce, și attuncĭ copillulŭ face spume, și scârșnesce cu dénțiĭ, și se usucă; și amŭ ḑissŭ Discipulilorŭ têĭ sê-lŭ scóțĭă pe ellŭ, dar eĭ n'aŭ pututŭ. Iar ellŭ respunḑêndŭ, îĭ ḑisse luĭ: O Genŭ necredénțĭosŭ! pŏnĕ cândŭ voiŭ fi cu voĭ? pŏnĕ cândŭ voiŭ sufferi pre voĭ? Adducețimilŭ încóce. Și-lŭ addusseră pre ellŭ la d'însulŭ. Iar spiritulŭ vĕḑéndŭ pre Iisus, îndată scuturâ pre pruncŭ; carele căḑêndŭ la pămêntŭ, se tăvăllea spumândŭ. Și Iisus întrebâ pre tatulŭ luĭ; Câtŭ

tempŭ este de cândŭ i s'a făcutŭ luĭ acést'a? iar ellŭ îĭ ḍișse: D'in copillări'a; și de multe orĭ pre ellŭ și în focŭ l'a arruncatŭ și în apă, ca sê-lŭ pérdă; ci de poţĭ ceva, aibĭ misiricordiă de noĭ, și ne adjută nóuĕ! Iar Iisus îĭ ḍisse luĭ: De poţĭ crede, celluĭ credenţĭosŭ tóte sunt cu putenţĭă. Și tatulŭ copilluluĭ îndată strigâ cu lacrămĭ, ḍicêndŭ: Creḍĭŭ Dómne! adjută necredenţeĭ melle. Iar Iisus vĕḍêndŭ că năvăllesce poporulŭ, ameninţĭâ pre spiritulŭ cellŭ necuratŭ, ḍicênduĭ: Spirite mutŭ și surdŭ! eŭ ţie-ţĭ commandŭ, eșĭ d'intrânsulŭ, și de acumŭ sê nu maĭ intri în ellŭ! Attuncĭ Demonulŭ strigândŭ, și pre pruncŭ multŭ scuturândulŭ, eșì; iar prunculŭ se făcù ca unŭ mortŭ, în câtŭ mulţĭ ḍiceaŭ, că a muritŭ. Attuncĭ Iisus apucândulŭ de mână, l'a rĕdicatŭ; și ellŭ s'a scullatŭ. Și întrândŭ ellŭ în casă, Discipuliĭ luĭ îllŭ întrebară pre D'însulŭ în particularĭŭ: Pentru ce noĭ nu puturămŭ scóte p'acestŭ Demonŭ? Iar ellŭ le ḍisse lorŭ: Acestŭ felĭŭ de Demonĭ cu nemic'a nu se potŭ scóte, fŏrĕ numaĭ cu rugăţiune și cu ajunŭ. Și de acollo eșindŭ, mergeaŭ pr'in Galileia, pentru că Iisus nu vrea ca sê-lŭ cunóscă niminea. Acum ellŭ învăţĭà pre Discipuliĭ sêĭ, și le ḍicea lorŭ: Că fiiulŭ omuluĭ se va da în mânile ómenilorŭ,

carii-lŭ vorŭ omorî pre ellŭ; şi dupŏ ce-lŭ vorŭ omorî, ellŭ a treia ḑi va înviĭa.

DOMINICA A 5-a A PARESIMILORŬ.

EPISTOLA Ebreĭ, Cap. 9, v. 11—14.

Fraţilorŭ! Christos, marele Archiereŭ allŭ bunătâţilorŭ cellorŭ fiitóre, venindŭ în lume pr'in cortulŭ cellŭ maĭ mare şi maĭ perfectŭ, care nu era făcutŭ de mână de omŭ, adică, nu construitŭ ca ceste-l-alte edificie lumescĭ, întrâ numaĭ uă dată in santuariŭ, nu pr'in sânge de ţĭapĭ şi de viţeĭ, cì pr'in sângele seŭ propriŭ, câştigândune nouĕ rescumpĕrare eternă. Câcĭ décă sângele taurilorŭ şi allŭ ţĭapilorŭ, şi ap'a cea amestecată cu cenuşĭ'a de junice, stropinduse preste ceĭ spurcaţĭ, pre aceştia-ĭ santifica spre curăţĭăni'a d'in afară a corpuluĭ; cu câtŭ maĭ vîrtosŭ sângele luĭ Iisuse Christos, carele pr'in Spiritulŭ cellŭ eternŭ, pre sine ca uă victimă fôră de maculă, luĭ Domneḑeŭ s'a addusŭ, va curăţi conscienţĭ'a nóstră de faptele celle mórte, ca sê servimŭ Domneḑeuluĭ celluĭ viŭ.

EVANGELIULŬ, La Liturgiă Marc. C. 10 v. 33—45

În témpulŭ acell'a, luândŭ Iisus pre ceĭ duoĭspre-ḑece Discipulĭ aĭ sêĭ, începù a le spune lorŭ

celle ce eraŭ sê i se întêmple luĭ: Că éccă! precumŭ vedeţĭ, disse ellŭ, noĭ ne suimŭ în Ierusalimŭ, şi Fiiulŭ omuluĭ se va da Archiereilorŭ şi Cărturarilorŭ, şi aceştĭa-lŭ vorŭ condemnà pre ellŭ spre mórte, şi-lŭ vorŭ da pre ellŭ gentelorŭ; Acestĭa-lŭ vorŭ batjocorì pre ellŭ, şi-lŭ vorŭ bate pre ellŭ, şi-lŭ vorŭ scuĭpì, şi-lŭ vorŭ omorî pre ellŭ; dar ellŭ a treia di va înviia. Şi veniră la ellŭ Iacobŭ şi Ioannŭ, fiiĭ luĭ Zebedeŭ, dicêndŭ: Învăţĭătorĭule! voiimŭ ca ceea ce vomŭ cere, sê ne daĭ nóuĕ. Iar ellŭ le disse lorŭ: Ce voiţĭ sê vĕ facŭ vóue? Iar eĭ disseră luĭ: Acordézăne nóue, ca noĭ întru glori'a ta sê şedemŭ unulŭ dea drépt'a ta, şi altulŭ dea stâng'a ta. Iar Iisus le disse lorŭ: Nu sciţĭ ce cereţĭ! Puteţĭ voĭ sê béţĭ calicele pre carele eŭ cautŭ sê-lŭ béŭ, şi sê vĕ bătezaţĭ cu bătezulŭ, cu care eŭ mĕ voĭŭ bătezà? Iar eĭ îĭ disseră luĭ: Putemŭ! Iar Iisus le disse: Cu adevĕratŭ voĭ calicele pre carele eŭ béŭ, îllŭ veţĭ bé; şi cu bătezulŭ, cu carele eŭ mĕ bătezŭ, vĕ veţĭ bătezà; iar a şedé dea drépt'a mea séŭ dea stâng'a mea, nu este allŭ meŭ a vĕ da, ci acést'a se va da cellorŭ ce s'a destinatŭ. Şi ceĭ-l-alţĭ dece audindŭ acestea, începură a se supĕrà pre Iacobŭ şi pre Ioannŭ. Iar Iisus chĭămânduĭ pre d'înşiĭ la sene,

le ḑisse lorŭ: Sciţĭ, că cellorŭ ce li se pare că sunt căpetenie aĭ popórelorŭ, aceia le stăpănescŭ pre elle; şi ceĭ maĭ marĭ aĭ lorŭ, le domnescŭ cu autoritate. Iar între voĭ sê nu fiă aşĭa; ci d'in contră, carele vrea sê fiă maĭ mare între voĭ, sê fiă vóue servitoriŭ, şi carele va vrea sê fiă între voĭ cellŭ ântâiŭ, sê fiă servitorŭ tutulorŭ. Pentru că chiarŭ şi Fiiulŭ omuluĭ n'a venitŭ, ca alţiĭ sê-ĭ servéscă luĭ, ci ca ellŭ sê servéscă altora, şi suffletulŭ sêŭ sê-şĭ dea rescumpĕrare pentru mulţĭ.

SÂMBĂT'A LUI LAZARŬ.

EPISTOL'A, Ebreĭ Cap. 12, v. 28 pônă la v. 8 Cap. 13.

Fraţilorŭ! Câscigândŭ noĭ uă împĕrăţiă, care e cu totulŭ nemutabile, sê ţinemŭ tare graţia, pr'in care noĭ luĭ Domneḑeŭ sêĭ putemŭ servì într'unŭ modŭ béne plăcutŭ, însoţită fiendŭ aceea de respectŭ şi de reverentĭa; căcĭ Domneḑeulŭ nostru este focŭ consumătoriŭ. Regu-vĕ direptŭ aceea, ca amórea cea fraternă ne'ncetatŭ sê petrécă între voĭ; ospitalitatea sê nu uă uĭtaţĭ, căcĭ pr'intr'acést'a, óre cariĭ, fără sê sciă, priimiră óspeţĭ pre Âugerĭ. Adduceţi-vĕ a ménte de ceĭ prinşĭ şi

legaţĭ, întocmaĭ ca şi cândŭ voĭ aţĭ fi înpreună legaţĭ cu d'înşiĭ; şi de ceĭ afflictaţĭ, întocmaĭ ca şi cândŭ voĭ înşi-vĕ aţĭ fi în acellaşĭ corpŭ, cu eĭ pătimindŭ. Respectată sê fiă nunt'a între toţĭ, şi patulŭ nuptiale fòră maculă; câcĭ pre fornicatorĭ şi pre adulterĭ va condemnà Dumneḑeŭ. Vieţĭuirea sê vĕ fiă fòră avariţiă, contenţĭ fiendŭ cu celle ce aveţĭ; pentru că Domneḑeŭ însuşĭ a ḑisŭ: Nu te voĭŭ lăssà, nicĭ te voĭŭ abandonà vre uă dată. Şi pentru aceea noĭ cu tótă confidenţĭ'a putemŭ ḑice: Domnulŭ este adjutorulŭ meŭ, şi de locŭ nu mĕ temŭ că dóră-'mĭ va pute face ce-va omulŭ. Adduceţi-vĕ a mente de conducătoriĭ vostri, cariĭ v'aŭ predicatŭ vouĕ cuvêntulŭ luĭ D ḑeŭ, şi con iderândŭ care le-a fostŭ finitulŭ, imitaţile credenţĭ'a. Iisus Christos este totŭ acell'aşĭ ĭerĭ şi astăḑĭ; acell'aşĭ va fi şi în totĭ seculiĭ.

EVANGELIULŬ, La Liturgiă, Ioan C. 11 v. 1 45.

In tempulŭ acell'a erà unŭ omŭ infirmŭ, cu numele Lazarŭ, d'in Bitania, d'in castellulŭ Marieĭ şi alŭ Marteĭ surorilorŭ luĭ. Aceastǎ Mariǎ erà ceea ce unsessĕ pre Domnulŭ cu oleiŭ odoriferŭ, şi'ĭ stersesse peciórele luĭ cu pêrulŭ capuluĭ eĭ, allŭ căruia frate Lazarŭ erà infirmŭ. Decĭ dar surorile luĭ trămisseră la Iisus, ḑicênduĭ: Dómne! éccă acell'a, pre carele tu iubescĭ, este infirmŭ. Iar

Iisus audindŭ, le-a disŭ; Aceastǎ infirmitate nu este de mórte, ci pentru glori'a luĭ Dumnedeŭ, ca fiiulŭ luĭ Dumnedeŭ sǎ se glorifice pr'in tr'însa. De şi Iisus iubea pre Mart'a şi pre Mari'a sor'a eĭ, precum şi pre Lazarŭ, dar ellŭ şi dupŏ ce audi cǎ acest'a este infirmŭ, totŭ maĭ intǎrdiâ încǎ dóue dille în loculŭ unde erà. Apoĭ dupŏ aceea disse Discipulilorŭ sêĭ: Sê ne întórcemŭ iarǎşĭ în Iude'a! Iar Discipuli-ĭ rĕspunserǎ: Rabbi! acumŭ te cǎutarǎ pre tene Iudeiĭ ca cu petri sê te ucidǎ, şi tu iarǎşĭ vreaĭ sê mergĭ acollo? Rĕspuns'a Iisus: Aŭ nu dóue-spre-dece óre sunt în di? De va âmblà cineva diu'a, nu se va împedicà, câcĭ vede lumin'a lumeĭ acestia; iar de va âmblà cineva nóptea, se va împedicà, pentru câ-ĭ lipsesce lumin'a. Ellŭ le vorbi lorŭ astŭ-felŭ; şi dup'aceea le disse: Lazarŭ amiculŭ nostru dórme! ci eŭ mergŭ, ca sê-lŭ deşceptŭ pre ellŭ. Decĭ Discipuliĭ-i disserǎ luĭ: Dómne! décǎ dórme, se va însǎnĕtoşĭà. Aceast'a a înțellesŭ Iisus pentru mórtea luĭ Lazarŭ; iar lorŭ li se pǎrù, cǎ ellŭ dice pentru adormirea unuĭ somnŭ ordinariŭ. Attuncĭ dar Iisus lea spusŭ lorŭ curatŭ: Lazarŭ a muritŭ! şi eŭ pentru voĭ mĕ buccurŭ, fiéndŭ cǎ n'amŭ fostŭ acollo, ca sê credețĭ. Ci sê mergemŭ la ellŭ! Attuncĭ Toma, carele se numesce géminŭ, disse cellora-l-alțĭ

condiscipulĭ aĭ luĭ: Da! sê mergemŭ şi noĭ, ca toţĭ sê murimŭ cu ellŭ. Decĭ venindŭ Iisus, afflâ, câ pre Lazarŭ acumŭ de patru ḑille-lŭ pusesseră în mormêntŭ. Şi fiéndŭ Bitania apprópe de Ierusalemŭ, numaĭ ca la cincĭ-spre-ḑece stadie; venisseră mulţĭ Iudeĭ sê véḑă pre Marta şi pe Maria, şi sê le consoleze pentru mórtea frateluĭ lorŭ. Decĭ Marta dupŏ ce auḑì câ Iisus véne, îĭ eşi întru întêmpinarea luĭ; iar Maria rĕmase a casă. Şi întĕlnindŭ Marta pre Iisus, îĭ ḑisse: Dómne! sê fiĭ fostŭ tu aicĭ, fratele meŭ n'arŭ fi muritŭ! Ci şi acumŭ sciŭ, câ orĭ câte veĭ cere de la Dumneḑeŭ, ellŭ îţĭ va da ţie. Ḑis'a eĭ Iisus: Fratele têŭ va reinviià. Mart'a-ĭ respunse luĭ: Sciŭ câ va reînviĭa la resurrecţiunea ce se va face în ḑiu'a cea de appoĭ. Ḑis'a eĭ Iisus: Eŭ sum învierea şi viaţĭ'a; cellŭ ce crede întru méne, viŭ va fi, chĭarŭ de arŭ şi muri. Şi totŭ cellŭ ce este viŭ, şi crede întru méne, nu va murì în eternŭ. Creḑĭ tu aceast'a? Ea-ĭ ḑisse luĭ: Da, Dómne! eŭ credŭ, câ tu eştĭ Christos fiĭulŭ luĭ Dumneḑeŭ celluĭ viŭ, carele este sê vénĕ în lume. Şi acestea ḑicêndŭ, s'a dussŭ în secretŭ, şi a chiămatŭ pre Maria soru-sa, ḑicênduĭ: Învăţiătorĭulŭ a venitŭ, şi te chĭamă. Maria îndată ce auḑì, se scullâ, şi curêndŭ merse la d'însulŭ: (câcĭ Iisus încă nu venisse în satŭ, ci

erà totŭ în loculŭ, unde-lŭ întêmpinasse pre ellŭ Marta.) Attuncĭ Iudeiĭ, cariĭ eraŭ cu Maria în casă, și uă consolaŭ, vĕḑindu-uă că s'a scullatŭ așĭa de iute, și a eșitŭ, aŭ mersŭ și eĭ dupô d'însa, ḑicêndŭ: Că ea merge la mormêntŭ, ca sê plângă acollo! Decĭ Maria venindŭ unde era Iisus, și vĕḑêndulŭ pre ellŭ, căḑiù la pecĭórele luĭ, și-ĭ ḑisse: Dómne! sê fii fostŭ tu aicĭ, fratele meŭ n'arŭ fi muritŭ! Iar Iisus décă uă vĕḑiù pre d'însa plângêndŭ, și pre Iudeiĭ, cariĭ venisseră împreună cu ea, assemi-nea plângêndŭ, s'a înfioratŭ cu spiritulŭ, și s'a turburatŭ, și le-a ḑissŭ: Unde l'ațĭ pusŭ pre ellŭ? Iar elle iaŭ rĕspunsŭ: Dómne! vénĕ și veḑĭ! Attuncĭ Iisus a plânsŭ. Înse Iudeiĭ ḑiceaŭ între sêne: Éccă! câtŭ de multŭ illŭ iubì. Dar eraŭ și uniĭ d'in tr'înșiĭ, cariĭ ḑiceaŭ: Aŭ acest'a, carele a deschisŭ ochiĭ orbuluĭ, nu putù și aceast'a sê facă, ca Lazarŭ sê nu móră? Decĭ Iisus oftândŭ d'in noŭ, merse la mormêntŭ, care era uă cavernă, și avea uă pétră pusă preste d'însa. Ḑis'a Iisus: Rêdicațĭ pétr'a. Ḑis'a luĭ Mart'a sor'a mortuluĭ: Dómne, pute! că de patru ḑille este mortŭ. Ḑis'a eĭ Iisus: Aŭ nu țĭamŭ spusŭ, că de veĭ crede, veĭ vedé glori'a luĭ Domneḑeŭ? Și rêdicară pétr'a de unde era mortulŭ jăcêndŭ. Iar Iisus rĕdicândușĭ ochiĭ sêĭ in susŭ, ḑisse aceste cuvénte:

Părinte, mulţiumesc ţie, că maĭ ascultatŭ! Eŭ d'in parte-mĭ scieamŭ bene, că tu totŭ déun'a mĕ asculţĭ; ci aceast'a uă-amŭ ḑissŭ pentru poporulŭ carele mĕ încungiură, ca sê crédă, că tu maĭ trămisŭ. Şi dupô ce ḑisse acestea, strigâ cu voce înaltă: Lazare, vénĕ affôră! Şi cellŭ mortŭ eşi îndată, legate fiénduĭ mânile şi péciórele cu fâşiĭ, şi façi'a luĭ învĕlită cu unŭ sudariŭ. Ḑis'a lorŭ Iisus: Deslegaţi-lŭ pre ellŭ, şi-lŭ lăssaţĭ sê mérgă. Decĭ mulţi d'in Iudeiĭ, cariĭ venisseră la Maria, şi vĕḑiură tóte câte a făcutŭ Iisus, creḑiură în tr'însulŭ.

DOMINICA A 6-a A MARELUĬ AJUNŬ.

(A Floriceloră).

EPISTOLA, Filippenĭ Cap. 4. v. 4—9.

Fraţiloră! bucuraţivĕ pururea întru Domnulŭ, şi iarăsĭ ḑicŭ, bucuraţivĕ! Blândeţiele vóstre sê fiă cunoscute tutulorŭ ómenilorŭ; Domnulŭ este apprópe. De némica sê nu fiţĭ cu ansietate îngrigiţĭ, ci cererile vóstre întru tóte intêmplârile, arătaţile pr'in suplicĭ şi rugăţiunĭ însoçite cu mulţumire luĭ Domneḑeŭ; şi ca pacea luĭ Domneḑeŭ, ceea ce supra-emine tótă méntea, sê cunserve ânimele vóstre şi cogetele vóstre întru

Christos Iisus. Între altele, Fraţiĭ meĭ! tóte câte sunt adevĕrate şi sincere, tóte câte sunt oneste, tóte câte sunt direpte, câte sunt curate şi sânte, tóte câte vĕ potŭ face amabilĭ, tóte câte sunt spre edificaţiune şi de bună reputaţiune, verĭ ce virtute şi faptă bună, şi verĭ ce lucru, carele merită laudă, voĭ numaĭ despre unele ca acestea sê cugetaţĭ. Faceţĭ şi voĭ acellea, pre care le-aţĭ învăţiatŭ, şi le-aţĭ luatŭ, şi le aţĭ audĭtŭ de la mêne, şi le-aţĭ vĕdĭutŭ întru mêne, şi Dumnedeulŭ pâceĭ va fi cu voĭ.

EVANGELILŬ, La Liturgiă; Ioann C. 12 v. 1—18.

Maĭ inainte de Pascĭ cu şése dille, venì Iisus în Bitania, unde era Lazarŭ, cellŭ ce fussesse mortŭ, pre care-lŭ înviasse ellŭ d'in morţĭ. Acollo ia făcutŭ luĭ cénă, şi Marta servea; iar Lazarŭ era unulŭ d'in ceĭ ce şedeaŭ împreună cu dînsulŭ la mésă. Decĭ Maria luândŭ uă libră cu oleŭ odoriferŭ de nardŭ veritabile, care era de mare preţĭŭ, unse pecĭórele luĭ Iisus, şi le sterse cu pêrulŭ capuluĭ eĭ; iar cas'a se împlù de mirosulŭ aceluĭ oleŭ. Attuncĭ Iuda fiiulŭ luĭ Simon Iscariotulŭ, unulŭ d'in Discipuliĭ luĭ, carele era sê-lŭ vêndă pre ellŭ, a dissŭ: Pentru ce acestŭ ungentŭ nu s'a vêndutŭ în treĭ sute de denarĭ, şi sê se fiă datŭ săracilorŭ? Iar

aceast'a uă a ḑissŭ ellŭ, nu că dóră pentru săracĭ îi erà luĭ grigĭă, ci pentru că furŭ era, şi ellŭ avêndŭ pung'a, purtà ce se punea într'însa. Attuncĭ Iisus ḑisse luĭ: Lassă-uă pre d'însa! căcĭ ea pentru ḑiua înviereĭ melle l'a păstratŭ pre acest'a. Căcĭ pre săracĭ pururea-ĭ aveţĭ cu voĭ, iar pre mene nu mĕ aveţĭ pururea. Şi mulţime mare de Iudeĭ înţellegêndŭ că ellŭ este acollo, venì, nu numaĭ pentru Iisus, ci ca sê védă pre Lazarŭ, pre carele-lŭ înviasse d'in morţĭ. Şi Archiereiĭ deliberară, ca şi pre Lazarŭ sê-lŭ omóre. Căcĭ pentru d'însulŭ mulţĭ d'in Iudeĭ mergeaŭ accollo, şi credeaŭ în Iisus. Iar a dóua ḑi, uă mare mulţime de poporŭ, carele venisse la festivitate, auḑindŭ că Iisus vene în Ierusalemŭ, luară ramurĭ de finicŭ, şi eşindŭ întru întêmpinarea luĭ, strigară: Osanna! bene este cuvêntatŭ Împĕratulŭ luĭ Israelŭ, cellŭ ce vene întru numele Domnuluĭ! Şi Iisus afflândŭ unŭ mênzŭ de Asinŭ, şeḑiù pre d'însulŭ; precumŭ este scrisŭ: Nu te teme fiia Sionuluĭ, că éccă Împĕratulŭ têŭ vene la tene, şeḑêndŭ pre mênzulŭ Asineĭ. Iar Discipuliĭ luĭ pre acestea nu leaŭ fostŭ priceputŭ maĭ înainte, ci tocmaĭ dupŏ ce Iisus s'a glorificatŭ, attuncĭ şĭ-aŭ addusŭ eĭ a mente, că acestea eraŭ pentru d'însulŭ scrisse, şi că acestea

i-s'aŭ si întêmplatŭ luĭ. Dar poporulŭ, carele erà cu ellŭ, mărturisea aceast'a, că ellŭ l'a strigatŭ pre Lazarŭ d'in mormêntŭ, și l'a scullatŭ d'in morțĭ. Și tocmaĭ pentru aceea l'a și întêmpinatŭ pre ellŭ atât'a mulțime de poporŭ, fiendŭ că audisse, că ellŭ a făcutŭ acestŭ miraclu.

ÎN SÂNTA SI MAREA JOI.

La Liturgiă.

EPISTOLA I. Corintenĭ, Cap. 11. v. 23–32.

Fraților! eŭ amŭ primitŭ de la Domnulŭ, ceea ce v'amŭ și datŭ vóuĕ, adică; că Domnulŭ Iisus în nóptea, întru care fu vĕndutŭ, a luatŭ pâne, și mulțiumindŭ, a frântŭ și a dissŭ: Luațĭ, mâncațĭ; acest'a este corpulŭ meŭ, carele se frânge pentru voĭ; aceast'a sê facețĭ întru commemorațiunea mea! Aseminea dupô cină luâ și calicele, dicêndŭ: Acestŭ calice este legea cea nóuă întru sângele meŭ; aceast'a de câte orĭ vețĭ bea, sê facețĭ, întru commemorațiunea mea. Că de câte orĭ vețĭ mâncà d'in pânea aceast'a, și vețĭ bea d'in calicele acest'a, mórtea Domnuluĭ vețĭ annunțĭa, pônă ce va veni. Direptŭ aceea, verĭ carele va mâncà pânea acést'a, séŭ va bé calicele Domnuluĭ, fôră a fi demnŭ,

culpabile sê face corpuluĭ şi sângeluĭ Domnuluĭ. Decĭ, fià care omŭ sê se cerce pre sëne însuşĭ, şi aşîa sê mănânce d'in acéstă pâne, şi sê bea d'in acestŭ calice. Câcĭ cellŭ ce mănâncă şi bea d'intr'însele cu nedemnitate, propri'a sea judecată uă mănâncă şi uă bea, nediscernêndŭ corpulŭ Domnuluĭ. Şi pentru aceast'a sunt între voĭ aşîa de mulţĭ neputénţioşĭ şi infirmĭ, şi mulţi dormŭ somnulŭ morţiĭ. Că de neamŭ fi judecatŭ noĭ înşine pre noĭ, de bună sémă nu neamŭ fi condemnatŭ (de la Dumnedeŭ). Iar acumŭ judecaţĭ fiéndŭ noĭ astŭfeliŭ, de Domnulŭ ne vomŭ pedepsi, ca sê nu ne condemnâmŭ cu lumea.

EVANGELIULŬ, La Liturgiă, Mat. C. 26. v. 2—20.

Dis'a Domnulŭ Discipuliloră sêĭ: Sciţĭ că dupô dóue dille vorŭ fi Pascile, şi fiiulŭ omuluĭ se va da magistratuluĭ, ca sê se crucifige. Attuncĭ căpeteniele Preoţilorŭ şi Cărturariĭ şi Bĕtrâniĭ poporuluĭ se adunară în curtea Archiereuluĭ, carele se numea Caiafa. Şĭ consiliŭ făcêndŭ, deliberară, cumŭ sê préndă pre Iisus cu astuţia, şi sê-lŭ omóre. Şi diceaŭ: Numaĭ în diu'a festivitâţeĭ sê nu facemŭ aceast'a, ca sê nu se nască turburare în poporŭ. Iar fiéndŭ Iisus în Bitania, în cas'a luĭ Simonŭ, ce se numea Leprosulŭ, venit'a la

d'însulŭ uă muiere, avêndŭ unŭ vasŭ de alabastru, plênŭ cu oleŭ mirositorŭ de cellŭ de multŭ prețiŭ, și-lŭ turnâ pre capulŭ luĭ, ședêndŭ ellŭ la mésă. Iar Discipuliĭ vĕḑêndŭ aceast'a, le-aŭ părutŭ rêŭ, ḑicêndŭ: Pentru ce se făcù acéstă rissipă? Câ acestŭ mirŭ se putea vênde direptŭ mare prețiŭ, și sê se dea săracilorŭ. Iar Iisus sciêndŭ aceast'a, le ḑisse lorŭ: Pentru ce faceți supărare muiereĭ? că ea bunŭ lucru făcù cu mêne; câ pre săracĭ pururea-îĭ avețĭ cu voĭ, iar pre mêne nu mĕ avețĭ pururea. Câ vĕrsândŭ ea profumulŭ acest'a pre corpulŭ meŭ, ea acést'a direptŭ preparare spre îmmormĕntarea mea uă făcù. Amin grăescŭ vóue, ca orĭ unde se va predicà Evangelia aceast'a, în tótă lumea, ḑice-se-va întru memoria eĭ și ceea ce a făcutŭ dînsa. Attuncĭ unulŭ d'in ceĭ Duoĭspre-ḑece, carele se numea Iuda Iscariotulŭ, mergêndŭ la Archiereĭ, le ḑisse lorŭ: Ce-mĭ vețĭ da mie, și eŭ îllŭ voiŭ da pre ellŭ vóue? Iar eĭ îĭ promisseră luĭ treĭ-ḑecĭ de Sicli de argêntŭ. Și ellŭ de attuncĭ căutà occasiune favorabile ca sê-lŭ dea pre ellŭ lorŭ. Iar în ḑiua cea d'ântâiŭ a sĕrbătóreĭ azimelorŭ, Discipuliĭ veniră la Iisus, ḑicênduĭ: Unde voiescĭ ca sê preparâmŭ ție sê mănâncĭ mnellulŭ pascilorŭ? Iar ellŭ le ḑisse lorŭ: Mergețĭ în cetate la cutare, șiĭ ḑicețĭ luĭ: Învățiătoriulŭ

dice: Témpulŭ meŭ este apprópe; eŭ vénŭ la téne sê facŭ Pascile cu Discipulii meĭ! Si Discipulii făcu-ră precumŭ le commandasse lorŭ Iisus, și prepararā celle necessarie pentru Pascĭ. Iar făcênduse sérā, ellŭ ședîŭ la mésă cu ceĭ duoĭ-spre dece Discipulĭ aĭ sêĭ. (Iónn 13 v. 3—17). Și sciéndŭ Iisus, câ Ta-tulŭ tóte i'a datŭ luĭ în mânĭ, și cumŭ că ellŭ de la Dumnedeŭ a eșitŭ și la Domnedeŭ merge; se scul-lâ de la cénă, și desbrăcânduse de vestĭménte; și lu-ândŭ linteulŭ (ștergariulŭ), s'a încinsŭ cu ellŭ. După aceea turnâ apă în spăllătóriă, și începù a spăllà péciórele Discipulilorŭ, și a le șterge cu lin-teulŭ, cu carele era încinsŭ. Decĭ venéndŭ și la Simonŭ Petru, acest'a-ĭ disse luĭ: Dómne! aŭ dó-ră vreĭ sâ-mĭ spellĭ péciórele? Rĕspuns'a Iisus, și i'a dissŭ: Ceea ce facŭ eŭ, tu acumŭ âncă nu scii, dar veĭ cunósce dupô acestea. Diss'a Petru luĭ: Péciórele melle nu le veĭ spăllà în vécŭ. Răspuns'a Iisus luĭ: De nu te voiŭ spălla pre téne, parte cu méne nu veĭ avé. Attuncĭ Simonŭ Petru îĭ dis-se: Dómne! nu numaĭ péciórele melle, ci și mâ-nile, și capulŭ! Dis'a Iisus luĭ: Cellŭ spăllatŭ nu-maĭ are nevoiă, fôră numaĭ péciórele sê și le spel-le, câcĭ în collo totŭ este curatŭ. Și voĭ curațĭ sunteţĭ, dar nu toțĭ. Câ ellŭ cunoscea pre cell'a ce-lŭ tradasse pre ellŭ; și pentru aceea a dissŭ: Câ

nu sunteţĭ toţĭ curaţĭ. Decĭ dupô ce spăllâ pécĭórele lorŭ, și se îmbrăcâ cu vestĭméntele sélle, ședêndŭ iară-șĭ la mésă, le ḑisse lorŭ: Scițĭ ce amŭ făcutŭ eŭ vóue? voĭ pre méne mĕ chiămaţĭ Învăţĭătoriulŭ și Domnulŭ vostru; și béne ḑiceţĭ, câ aceea sum. Decĭ décă eŭ Domnulŭ și Învăţĭătoriulŭ vostru v'amŭ spăllatŭ pécĭórele vóstre, și voĭ sunteţĭ detorĭ unulŭ altuia se ve spăllaţĭ pécĭórele. Câ essemplu amŭ datŭ vóue, ca precumŭ făcuiŭ eŭ vóue, și voĭ sê faceţĭ unulŭ altuia. Ḑicŭ vóue: câ servitorĭulŭ nu este maĭ mare de câtŭ domnulŭ sêŭ, nicĭ solulŭ maĭ mare de câtŭ cellŭ ce l'a trămisŭ pre ellŭ. Décă le scițĭ acestea, fericiţĭ veţĭ fi, de le veţĭ face. (Mat. 26. v. 21—39). Și mâncândŭ eĭ, ellŭ le ḑisse: Amin grăĭescŭ vóue, câ unulŭ d'in voĭ va sê mĕ vêndă. Iar eĭ întristânduse fórte, începură fiă-carele d'intr'înșiĭ aĭ ḑice luĭ: Dómne! nu cumva sum eŭ? Iar ellŭ rĕspunḑêndŭ, ḑisse: Cell'a ce a întinsŭ cu méne mân'a în blidŭ, acell'a este, carele va sê mĕ vêndă. Ci Fiiulŭ omuluĭ va merge, dupre cumŭ este scrisŭ pentru d'însulŭ; dar vaĭ omuluĭ acelluia, pr'in carele fiiulŭ omuluĭ se vénde: maĭ béne arŭ fi fostŭ omuluĭ acelluia de nu s'arŭ fi născutŭ. Și rêspunḑêndŭ Iuda, cellŭ ce-lŭ vêndusse, a ḑissŭ: Învăţĭătoriule! nu cumva sum eŭ? ḑis'a luĭ: Tu ḑisseșĭ!

Decĭ mâncândŭ eĭ, Iisus luâ pânea, și béne-cuvĕntândŭ, uă frânse și uă dede Discipulilorŭ seĭ, ḑicêndŭ: Luațĭ! mâncațĭ! acest'a este corpulŭ meŭ. Și luândŭ calicele, și mulțiumindŭ, a datŭ lorŭ, ḑicêndŭ: Bețĭ d'intru acest'a toțĭ! câ acest'a este sângele meŭ, sângele legeĭ ceĭ nóue, carele pentru mulțĭ se vérsă spre ĭertarea pĕccatelorŭ. Si eŭ ḑicŭ vóue, câ de acumŭ inainte nu voiŭ maĭ bea d'intr'acestŭ fruptŭ allŭ vițeĭ, pônĕ în ḑiua aceea, cândŭ îllŭ voiŭ bea pre acest'a cu voĭ de noŭ întru împerăția Tatuluĭ meŭ. Și dupo ce cântară cânteculŭ de mulțiămire, eșiră în muntele olivilorŭ. Attuncĭ le ḑisse lorŭ Iisus: Toțĭ voĭ vê vețĭ scandalizà întru méne în nóptea acést'a; câ scrisŭ este: Batevoiŭ păstorĭulŭ, și se vorŭ ressipi oile turmeĭ. Iar dupô ce voiŭ învica, voiŭ merge maĭ înainte de voĭ în Galile'a. Și rĕspunḑêndŭ Petru, a ḑisŭ: De și toțĭ se vorŭ scandalizà întru téne, iar eŭ nécĭ uă dată nu mê voiŭ scandaliza. Ḑis'a Iisus luĭ; Amin! ḑicŭ ție; câ într'aceastâ nópte, maĭ 'nainte de a cântà cocoșĭulŭ, de treĭ orĭ te veĭ lăpĕdà de méne. Ḑis'a Petru luĭ: De mi s'arŭ întêmplà a și muri împreună cu téne, dar de téne nu mĕ voiŭ lăpĕda; și toțĭ ceĭ-l-alțĭ Discipulĭ ḑisseră totŭ asseminea. Attunci Iisus venì împreună cu d'înșiĭ în satulŭ ce se numește Getsemane, și ḑisse

Discipulilorŭ: Ședețĭ aicĭ, pônĕ ce voiŭ merge acollo sê mĕ rogŭ. Și luândŭ cu sene pre Petru, și pre ceĭ duoĭ fiĭ aĭ luĭ Zebedeŭ, începù a se întristà, și a se măchni fórte. Attuncĭ le ḑisse lorŭ: Întristatŭ este suffletulŭ meŭ pônĕ la mórte! remâneţĭ aicĭ, și priveghiațĭ împreună cu mene. Și mergêndŭ puçinŭ maĭ nainte, căḑiù cu façĭa la pămêntŭ, rugânduse și ḑicêndŭ: Părentele meŭ! de este cu putențĭă, fă ca sê trécă de la mene calicele acest'a! însă sê nu fiă precumŭ voĭescŭ eŭ, ci precumŭ tu! (Luc. 22. v. 43, 44, 45.) Attuncĭ i s'a arătatŭ luĭ unŭ Angerŭ d'in ceriŭ, carele-lŭ întărea pre ellŭ. Și fiendŭ ellŭ căḑiutŭ întru agoniă, maĭ cu deadinsulŭ se ruga; și sudórea luĭ se făcusse ca și picăturile de sânge, ce cadŭ pre pămêntŭ. Și scullânduse dupŏ rugățiune, veni côtre Discipulĭ, și-ĭ aflâ dormindŭ, de întristare. (Mat. 26 v. 40—75.) Și ḑisse luĭ Petru: Ce! necĭ uă óră n'ațĭ pututŭ priveghia împreună cu mene? Priveghiațĭ și vă rugațĭ, ca sê nu intrațĭ în tentațiune, câ de și spiritulŭ este promptŭ, dar corpulŭ este debile. Și merse a dóua óră acollo, sê se róge, și ḑisse: Părentele meŭ! de nu póte trece acestŭ calice de la mene, ca sê nu-lŭ beaŭ pre ellŭ? fiă voia ta! Și întorcênduse de noŭ, iĭ aflâ pre eĭ iarășĭ dormindŭ, câ ochiĭ

lorŭ eraŭ îngreunaţĭ de somnŭ. Şi lăssânduĭ pre eĭ, a mersŭ a treia óră iarăşĭ sê se róge, totŭ acelleaşĭ cuvénte ḑicêndŭ. Attuncĭ venindŭ ellŭ iarăşĭ la Discipuliĭ sêĭ, le ḑisse lorŭ: Oh! voĭ dormiţĭ, şi vĕ repausaţĭ! éccă, s'a appropiatŭ óra! şi fiiulŭ omuluĭ, se va da în mânile cellorŭ pĕccătoşĭ! Scullaţivă! sĕ mergemŭ! éccă, cellŭ ce m'a vêndutŭ, s'a appropiatŭ! Şi âncă grăiindŭ ellŭ acestea, éccă! Iuda, unulŭ d'in ceĭ Duoĭ-spre-ḑece, veni, şi împreună cu d'însulŭ glótă multă de ómenĭ, armaţĭ cu gladiĭ şi cu fuşcĭ, trămişĭ de Archiereĭ şi de Bĕtrâniĭ poporuluĭ. Iar cell'a ce-lŭ trădasse pre ellŭ, le dede lorŭ unŭ semnalŭ, dupŏ care sê-lŭ cunóscă, ḑicândule: Pre carele voiŭ săruta, acella este, pre acella sê-lŭ prêndeţĭ! Şi ellŭ îndatăşĭ sê appropiâ de Iisus, şi-ĭ ḑisse: Buccurăte, Învăţătoriule! şi-lŭ sărutâ pre ellŭ. Iar Iisus îĭ ḑisse luĭ! Amice! pentru ce aĭ venitŭ? attuncĭ appropiânduse eĭ, pusseră mânile pre Iisus, şi-lŭ prênseră. Şi éccă unulŭ d'in ceĭ ce eraŭ cu Iisus, întenḑênduşi mân'a, şi scóse sabi'a s'a; şi lovindŭ pre servitoriulŭ Arhiereuluĭ, îĭ tăiâ uă urechiă. Attuncĭ Iisus îĭ ḑisse: Întórce sabia la loculŭ eĭ; câ toţĭ ceĭ ce scotŭ sabi'a, de sabiă vorŭ muri. Aŭ socotescĭ tu, câ nu potŭ eŭ ruga acumŭ pre Tatulŭ meŭ, şi îndată sê-mĭ punĕ înainte maĭ multŭ

de câtŭ dóue-spre-ḍece legióne de Ângerĭ? Dar însê cumŭ s'arŭ împlinì scripturile, care ḍicŭ! că aceast'a așĭa se cade sê fiă! Într'acea óră ḍisse Iisus glótelorŭ: Ca la unŭ tălhariŭ ațĭ eșitŭ, cu sâbiĭ, și cu fuștĭ, ca sĕ mĕ prendețĭ pre mene; aŭ nu în tóte ḍillele ședeamŭ la voĭ, învățĭândŭ în besericǎ? și attuncĭ nu m'ațĭ prensŭ. Însă tóte acestea s'aŭ făcutŭ, ca sê se împlinéscă scripturile Profețilorŭ. Attuncĭ toțĭ Discipuliĭ luĭ părăssindu-lŭ pre ellŭ, fugiră. Iar ómeniĭ stăpânireĭ prendêndŭ pre Iisus, îllŭ duseră la Caiafa, maĭ marele Archiereŭ, unde eraŭ Cărturariĭ și bătrîniĭ adunațĭ. Iar Petru mergea dupô d'însulŭ de departe, pônĕ la curtea Archiereuluĭ; și intrândŭ ellŭ în ăntru, ședĭŭ cu sergențiĭ, ca sê védă ce are sê fiă. Iar Archiereiĭ și Senatoriĭ, și totŭ consiliulŭ, căutaŭ vre uă mărturiă falșă assupra luĭ Iisus, pentru ca sè-lŭ pótă omórî pre ellŭ; și nu afflară, care sê fiă de adjunsŭ, de și multe mărturie falșe li s'aŭ presentatŭ. Iar maĭ pre urmă veniră dóue mărturie menținóse, care ḍisseră: Acest'a a ḍissŭ: Eŭ potŭ strică Biserica luĭ Domneḍeŭ, și în treĭ ḍille iarășĭ sê o reedificŭ pre ea. Attuncĭ scullânduse Arhiereulŭ, ḍisse côtrĕ d'însulŭ: Nemica nu respunḍĭ la celle ce aceștia mărturisescŭ asupra ta? iar Iisus tăcea. Și rêspunḍêndŭ

Archiereulŭ, îĭ ḑisse luĭ: Conjurute pre Dumneḑeulŭ cellŭ viŭ, ca sê ne spunĭ nóue, de eşcĭ tu Christos, Fiiulŭ luĭ Dumneḑeŭ? Ḑis'a Iisus luĭ: Tu ḑisseşĭ! însĕ eŭ vê ḑicŭ vóue: De acumŭ veţĭ vedé pre Fiiulŭ omuluĭ şeḑêndŭ dea dirépt'a Atotŭ puténteluĭ Dumneḑeŭ, şi venindŭ pre nuoriĭ ceruluĭ. Attuncĭ Archiereulŭ îşĭ rupse vestĭméntele sélle, ḑicêndŭ: Câ a blăsfematŭ, ce ne maĭ trebuĭescŭ alte testimonie, éccă! acumŭ singurĭ voĭ iaţĭ auḑitŭ blăsfemulŭ! Vóue ce vi se pare? Iar eĭ rêspunḑêndŭ, aŭ ḑisŭ: mórtea a meritatŭ! Attuncĭ eĭ îllŭ scuĭpară în façiă, şi cu pumniĭ-lŭ băteaŭ, iar alţiĭ îĭ daŭ palme, ḑicêndŭ: Profetéză nóue Christóse! cine te-a lovitŭ? Iar Petru şedea affară în curte, şi venì la ellŭ uă servantă, ḑicêndŭ: Şi tu eraĭ cu Iisus Galileanulŭ! Iar ellŭ s'a lăpĕdatŭ înaintea tutulorŭ, ḑicêndŭ: Nu sciŭ ce ḑicĭ! Şi eşindŭ ellŭ la pórtă, îllŭ vêḑĭù pre d'însulŭ altă servă, care ḑisse cellorŭ de accollo: Şi acesta era cu Iisus Nazarinénulŭ! Şi ellŭ iarăşĭ s'a lepădatŭ, încă cu jurămêntŭ ḑicêndŭ: Câ nu cunoscŭ pre omulŭ acell'a! Iar preste puçinŭ, ceĭ ce eraŭ de façĭă, appropiânduse, ḑisseră luĭ Petru: Cu adevĕratŭ, şi tu totŭ unulŭ d'in tr'înşiĭ eştĭ; câ şi limba te arată. Attuncĭ începù ellŭ a se blăsfemà, şi a se jura, ḑicêndŭ; Câ de locŭ nu ştie pre omulŭ acell'a!

10

Şi cocoşĭulŭ îndată căntâ. Attuncĭ Petru-şĭ adduse a ménte de cuvéntele luĭ Iisus, ce'ĭ ḑiscessĕ luĭ: Câ maĭ înainte de a căntà cocoşĭulŭ, de treĭ orĭ mĕ veĭ negà, şi eşindŭ affară, plânse cu amarŭ. (Mat. C. 27. v. 1—2.) Iar décă se făcù ḑiuă, consiliŭ făcură toţĭ Archiereiĭ şi Senatoriĭ poporuluĭ Iudeŭ assupra luĭ Iisus, ca sê-lŭ omóre pre ellŭ. Şi legândulŭ pre d'însulŭ, illŭ dusseră, şi-lŭ deḑeră Gubernatoreluĭ Pilatŭ d'in Pontŭ.

CELLE 11 EVANGELIE ALLE ÎNVIEREÏ.

EVANGELIULŬ I. Învirereĭ, Mat. C. 28. v 16—20.

In tėmpulŭ acell'a, ceĭ unŭ-spre-ḑece discipulĭ merseră în Galile'a, în muntele unde le-a fostŭ ordinatŭ lorŭ Iisus sê mérgă. Și eĭ vĕḑêndulŭ pre ellŭ, s'aŭ închinatŭ luĭ; iar uniĭ s'aŭ îndoiitŭ. Dar Iisus appropiându-se, le-a grăitŭ lorŭ, ḑicêndŭ: Datu-mi-s'a tótă puterea în ceriŭ și pre pămêntŭ. Direptŭ aceea, mergêndŭ, învățĭațĭ tóte popórele, battezându-ĭ pre eĭ în numele Tatuluĭ și allŭ Fiĭuluĭ și allŭ sântuluĭ Spiritŭ. învățĭânduĭ pre d'înșiĭ sê observe tóte câte eŭ v'amŭ commendatŭ vóue. Și Éccă! eŭ cu voĭ sum în tóte ḑillele, pônă la finitulŭ lumeĭ, Amin.

EVANGELIULŬ II. Învierei. Marc. C. 16, v. 1—8.

Și décă trecù Sâmbăt'a, Maria Magdalen'a, și Maria mam'a luĭ Iacobŭ, și Salome cumpĕrară

aromate, ca sê mérgĕ sê ungă pre Iisus. Şi plecândŭ elle fórte de demănéţiă, întru una d'in Sâmbete, adjunseră la mormêntŭ, pre cândŭ rĕsărea sórele. Şi ḑiceaŭ între sêne un'a côtră alta: Cina va resturnà nóue pétr'a de pre uşi'a mormêntuluĭ? Şi căutândŭ elle, vĕḑiură pétr'a prăvĕlită, fiéndŭ că erà mare fórte. Şi întrândŭ elle în mormêntŭ, vĕḑiură pre unŭ june şeḑêndŭ de-a dirépt'a, îmbrăcatŭ în vestimêntŭ albŭ, şi elle se spăimăntare fórte. Dar ellŭ le ḑisse lorŭ: Nu vĕ spăĭmăntaţĭ! voĭ pre Iisus Nazarinénulŭ cellŭ răstignitŭ căutaţĭ? s'a scullatŭ, nu este aicĭ; écca! şi loculŭ unde a fostŭ pusŭ. Ci mergeţĭ de spuneţĭ Discipulilorŭ luĭ, şi maĭ vîrtosŭ luĭ Petru, că ellŭ va merge maĭ nainte de voĭ în Galilea: accollo îllŭ veţĭ vedé pre Ellŭ, precumŭ v'a ḑissŭ vóue. Şi elle îndată eşindŭ din momentŭ, fugiră, că eraŭ cuprinse de cutremurŭ şi de spaĭmă; şi nimĕnuĭ nu spuseră némica, ast-feliŭ de tare se temeaŭ.

EVANGEL. a III. a Înviereĭ; Marc. C. 16, v. 9—20.

In témpulŭ acell'a, dupŏ ce înviâ Iisus, demănéţia, în ḑiu'a cea d'ântâiŭ a Sâmbeteĭ (a septemâneĭ), se arătâ maĭ întâiŭ Marieĭ Magdaleneĭ, d'intru carea scossesse şépte Demonĭ. Accea mergêndŭ, a spusŭ

cellorŭ ce fussesseră cu ellŭ, cariĭ plângeaŭ și se tênguĭeaŭ. Dar eĭ audindu-uă pre ea dicêndŭ, că ellŭ este viŭ, și că ea l'arŭ fi și vĕdĭutŭ, nu uă credĭură. Iar dupŏ aceea la doĭ d'intr'înșiĭ s'a arĕratŭ într'altă formă, fiendŭ eĭ în drumŭ, cariĭ mergeaŭ la uă țérrină. Și aceia mergêndŭ, spuseră cellorŭ-l-alțĭ discipulĭ; dar eĭ nicĭ pre acestia nu-ĭ credĭurĕ. În fine, ellŭ, tocmaĭ cândŭ ședeaŭ ceĭ Unŭ-spre-dece la mésă, li se arĕtâ lorŭ, și le împutâ incredulitățeĭ lorŭ și împetrireĭ ânimeĭ, pentru ce nu voiiră sê crédă cellorŭ ce-lŭ vĕdĭusseră pre dînsulŭ înviatŭ. Și dup'aceea disse lorŭ: Mergețĭ în tótă lumea, și predicațĭ Evangelia la tótă creatura. Cellŭ ce va crede și se va batteză, se va mântuii; iar cellŭ ce nu va crede, se va condemnà. Și éccă semnele ce vorŭ însoçì pre ceĭ ce vorŭ crede, sunt acestea: întru numele meŭ dracĭ vorŭ scóte; în limbĭ nóue vorŭ grăiì; șérpĭ în mânĭ vorŭ apucà; și de vorŭ bea ceva mórtiferŭ, nemicà nu le va strica lorŭ; pre infirmĭ mânile-șĭ vorŭ pune, și aceia se vorŭ însănĕtoșĭà. Decĭ, Domnulŭ, după ce vorbi cu d'înșiĭ astŭ-feliŭ, se înălțĭâ la ceriŭ, unde șéde dea drépt'a luĭ Domnedeŭ. Iar eĭ pornindŭ d'accolo, predicară pretutindenea; și Domnulŭ cooperà cu d'inșiĭ împreună, și cuvêntulŭ seŭ și-lŭ confirmaŭ pr'in miraclele ce-ĭ urmaŭ, Amin.

EVANGEL. a IV. a Învierei, Luca Cap. 24, v. 1—12.

In ḑiu'a d'ântâiŭ care este dupŏ Sâmbătă, venit'aŭ Muĭerile la mormêntŭ, și altele cu d'însele, adducêndŭ aromatele, ce le preparasseră. Și afflară pétr'a resturnată de pre mormêntŭ, și intrândŭ, nu afflară corpulŭ Domnuluĭ Iisus. Și tocmaĭ cândŭ staŭ elle și se miraŭ, neșciéndŭ ce se cugete de aceast'a, eccă! doĭ bărbaţĭ se înfăçișĭară înaintea lorŭ în vestĭménte strălucitóre. Și înfricoșĭânduse elle, și plecându-șĭ feçĭele la pămêntŭ, aceștia ḑisseră cŏtră d'însele: Ce căutaţĭ pre cellŭ viŭ între ceĭ morţĭ? ellŭ nu este aicĭ, ci s'a scullatŭ. Nu vĕ adduceţĭ aménte, cumŭ va vorbitŭ vóuĕ, fiéndŭ ellŭ încă în Galilea, ḑicêndŭ: Că fiiulŭ omuluĭ debuiă casê se dea în mânile pĕccătoșilorŭ, și sê se crucifige, și a treia ḑi sĕ învieze? Și elle-'șĭ adduseră a ménte de cuvéntele luĭ, și întorcênduse de la mormêntŭ, tóte acestea le spuserĕ cellorŭ unŭ-spre-ḑece Apostolĭ, și ʇutulorŭ celorŭ-al-alţĭ. Și care spuneaŭ acestea, eraŭ: Maria Magdalena, și Ioanna, și Maria mam'a luĭ Iacobŭ, și celle-l-alte ce le însoçiră. Și cuvéntele lorŭ s'aŭ părutŭ înaintea Apostolilorŭ ca unŭ deliramentŭ, și eĭ nu le credeaŭ pre elle. Cu tóte acestea, Petru scullânduse d'uă dată, allergâ la mormêntŭ; și plecânduse,

nu vĕḑiŭ alt'a, fôră numaĭ gĭulgĭurile singure jăcêndŭ pre djosŭ: şi ellŭ s'a întorsŭ de acollo, mirânduse întru sėne de celle ce s'aŭ întêmplatŭ.

EVANGEL. a V. a Învierei, Laca Cap. 24, v. 12—35.

In tėmpulŭ acell'a Petru scullându-se, a allergatŭ la mormêntŭ; şi plecându-se, nu vĕḑiŭ alt'a, fŏră numaĭ giulgiurile singure jăcêndŭ pre djosŭ: şi s'a întorsŭ de a collo, mirânduse întru sėne, de celle ce se făcusseră. Și éccă! doĭ d'intre eĭ mergeaŭ într'aceeaşĭ ḑi la unŭ satŭ, allŭ căruia nume era Emmausŭ, departe de Ierusalemŭ ca la şéseḑecĭ de stadie; cariĭ între sėne vorbeaŭ de tóte celle ce se întêmplasseră. Și a fostŭ cândŭ vorbeaŭ eĭ, şi tocmaĭ se întrebaŭ despre aceast'a, éccă! şi Iisus se appropiâ, şi mergea cu d'înșiĭ, însoçindu'ĭ împreună. Iar ochiĭ lorŭ se reţineaŭ ca sê nu'lŭ cunóscă pre ellŭ. Attuncĭ ellŭ ḑisse cŏtră eĭ: Despre ce sunt cuvėntele acestea, de care voĭ mergêndŭ, vĕ întrebaţĭ între voĭ? şi pentru ce sunteţĭ aşĭa de triştĭ? Și rĕspunḑêndŭ unulŭ d'intre eĭ, ce se numea Cleopa, ĭĭ respunse: Numaĭ tu singurŭ eştĭ aşĭa de străiinŭ în Ierusalėmŭ, de nu şciĭ ce s'a întêmplatŭ accollo în ḑillele acestea? Cum şi ce felĭŭ? le ḑisse lorŭ. Iar eĭ respunseră: Celle ce s'aŭ întêmplatŭ luĭ Iisus d'in Nazaretŭ, carele erà

Profetŭ putente în fapte și în cuvente, înaintea luĭ Domnedeŭ și a totŭ poporulŭ; cumŭ Archiereiĭ și Ministriĭ nostriĭ îllŭ dederă pre Ellŭ sê-lŭ judece la mórte, și-lŭ crucifipseră. Însĕ, de și noĭ sperâmŭ, că acest'a este, cellŭ ce va sê mântuiască pre Israelŭ; ci dupŏ tóte acestea, éccă! astă-dĭ este a treia di de cândŭ s'aŭ întêmplatŭ tóte acestea. Este adevêratŭ, că nișce muĭerĭ d'intr'alle nóstre ne-aŭ înspăĭmêntatŭ fórte, câcĭ elle înante de a se face diuă, fiendŭ la mormêntŭ, și neafflândŭ corpulŭ luĭ, veniră și ne spusseră, că și pre nișce Ângerĭ sê fiă vĕdĭutŭ, cariĭ le-arŭ fi assecuratŭ, că Ellŭ este viŭ. Ba și uniĭ d'intre noĭ s'aŭ dusŭ la mormêntŭ, și lucrulŭ illŭ afflară totŭ așĭa, pre-cumŭ le spussesseră muĭerile; iar pre ellŭ nu l'aŭ afflatŭ. Attuncĭ ellŭ le disse lorŭ: O! Ómenĭ neprecepuțĭ, și tărdiĭ a crede cu ânim'a tóte câte aŭ grăitŭ Profețiĭ! Aŭ nu debuea ca Christos sê pătiméscă tóte acestea, și așĭa sê intre întru glori'a Sa? Dup'aceea începêndŭ ellŭ de la Moïse, și urmândŭ pr'in toțĭ Profețiĭ, le esplicâ lorŭ celle ce eraŭ scrisse pentru d'însulŭ în tóte scripturile. Și appropiându-se eĭ de satulŭ, la carele mergeaŭ; Iisus se făcea că merge maĭ departe. Dar eĭ se silleaŭ sê-lŭ oprésca pre ellŭ, dicêndu-ĭ: Dómne! rĕmânĭ cu noĭ, câcĭ este côtră séră, și dioa s'a applecatŭ.

Și ellŭ întrâ sê rĕmână cu d'înșiĭ. Și cândŭ ședea cu eĭ la mésă, ellŭ luândŭ pânea, și béne-cuvêntându-uă, uă-a frântŭ și uă-a datŭ lorŭ. Și în minutulŭ acell'a li-s'aŭ deschisŭ lorŭ ochiĭ, și l'aŭ cunoscutŭ pre D'însulŭ; dar Ellŭ îndată dispărù d'inantea lorŭ. Attuncĭ eĭ ḑisseră unulŭ côtră altulŭ: Aŭ nu este adevĕratŭ, că ânima nóstră erà arḑêndŭ întru noĭ, cândŭ ne grăĭea Ellŭ nóuĕ pre calle, și cândŭ ne esplicà scripturile? Și scullându-se eĭ într'acea óră, s'aŭ întorsŭ în Jerusalemŭ, unde afflară adunațĭ pre ceĭ unŭ-spre-ḑece Apostolĭ, și pre ceĭ ce eraŭ cu d'înșiĭ; cariĭ ḑiceaŭ: Că Domnulŭ cu adevĕratŭ s'a scullatŭ, și s'a arătatŭ luĭ Simonŭ. Attuncĭ aceștia spusseră și eĭ celle ce li se întêmplasseră lorŭ pre calle, și cumŭ eĭ îllŭ recunoscură pre d'însulŭ întru frângerea păneĭ.

EVANGELIULŬ alŭ VI. alŭ Înviereĭ.

Cautâ-lŭ la Inălțiarea Domnuluĭ, façĭa 26.

EVANGEL. a VII. a Înviereĭ, Ioan Cap. 20, v. 1—10.

Întru un'a d'in Sâmbete, Maria Magdalena veni la mormêntŭ, des-de-démănéțĭâ, încă întunerecŭ

fiėndŭ; şi vĕḑïù pétra luată de pre mormêntŭ. Decĭ ea îndată allergâ, şi veni la Simonŭ Petru, şi la cell'al-altŭ Discipulŭ, pre carele iubea Iisus; şi le ḑisse lorŭ: Aŭ luatŭ pre Domnulŭ d'in mormêntŭ, şi nu şcimŭ unde l'aŭ pusŭ pre Ellŭ. Decĭ Petru împreună cu cell'al-altŭ Discipulŭ, eşi îndată, şi mergeaŭ la mormêntŭ. Amĕndoĭ allergaŭ împreună, dar cell'al-altŭ Discipulŭ fugea înante, maĭ iute de câtŭ Petru, de aceea ellŭ a şi adjunsŭ maĭ ântâiŭ la mormêntŭ. Şi plecându-se, vĕḑïù gĭulgĭurile jăcêndŭ djosŭ, dar în ântru n'a intratŭ. Iar Simonŭ Petru, carele venea în urma luĭ, adjungêndŭ, îndată a şi intratŭ în mormêntŭ, şi vĕḑïù gĭulgĭurile singure jăcêndŭ djosŭ, iar sudariulŭ, carele a fostŭ pre capulŭ luĭ, nu erà cu celle-l-alte gĭulgĭurĭ jăcêndŭ, cì împăturatŭ şi pusŭ într'unŭ altŭ locŭ, la uă parte. Attuncĭ dar şi cell'a-l-altŭ Discipulŭ, carele venisse maĭ ântâiŭ la mormêntŭ, a intratŭ şi a vĕḑĭutŭ, şi a creḑĭutŭ. Că eĭ încă nu scieaŭ bėne ceea ce învaţĭă scriptur'a, că Iisus debuea sê învieḑĭă d'in morţĭ. Dup'-aceast'a Discipulìĭ s'aŭ întorsŭ iară-şĭ împreună.

VANGELIULŬ, VIII a Învierei, Ioannŭ C. 20 v. 11—18.

In tėmpulŭ acell'a, stà Maria plângêndŭ lôngă mormântŭ. Si plângêndŭ ea, se plecâ sê se uite în

mormêntŭ, şi vĕḍiŭ duoĭ Ângerĭ în vestĭmente albe, şeḍêndŭ unulŭ la capŭ, şi altulŭ la pécióre, în loculŭ unde jăcusse corpulŭ luĭ Iisus. Şi aceia-ĭ ḍisseră eĭ: Muĭere! pentru ce plângĭ? iar ea le-a ḍissŭ: Pentru că aŭ luatŭ pre Domnulŭ meŭ, şi nu sciŭ unde l'aŭ pusŭ pre d'însulŭ. Şi ḍicêndŭ ea acestea, s'a întorsŭ înapoĭ, şi vĕḍiŭ pre Iisus stândŭ, dar nu sciea că este d'insulŭ. Ḍis'a eĭ Iisus: Muĭere! ce plângĭ? pre cine cauţĭ? iar eĭ părênduise că este grădinarĭulŭ, îĭ ḍisse: Dómne! de l'aĭ luatŭ tu pre ellŭ, spune-mĭ, unde l'aĭ pusŭ pre d'însulŭ? şi eŭ îllŭ voiŭ luà pre ellŭ. Ḍis'a eĭ Iisus: Muĭere! iar ea întorcênduse, ĭa ḍissŭ luĭ: Rabbuni! ce se ḍice, Învăţĭătoriule. Ḍis'a eĭ Iisus: Nu te attinge de mene, că încă nu m'amŭ suitŭ la Tatulŭ meŭ; ci mergĭ la fraţiĭ meĭ, şi le spune lorŭ d'in parte-mĭ, că eŭ mê suiŭ la Tatulŭ meŭ şi la Tatulŭ vostru; la Domneḍeulŭ meŭ şi la Domneḍeulŭ vostru. Attuncĭ Maria Magdalena venì şi spusse Discipulilorŭ, că ea a vĕḍĭutŭ pre Domnulŭ, şi că ellŭ ia ḍisŭ eĭ acestea.

EVANGELIULŬ, IX a Înviereĭ, Ioann C. 20 v. 19 31.

Çauţă-lŭ la Dominica Tomeĭ, façla 8.

EVANGELIULŬ alŭ X Învierei, Ioann C. 21 v. 1—14.

În témpulŭ acell'a Iisus scullânduse d'in morţĭ, sê maĭ arrâtâ Discipulilorŭ sêĭ şi lôngă Marea Tiberiadeĭ; şi se arrătâ ast-feliŭ: Eraŭ împreună Simonŭ Petru şi Toma, carele se ḑice gémănŭ, şi Natanaelŭ cellŭ d'in Cana-Galileeĭ, şi fiiĭ luĭ Zebedeŭ, şi alţĭ duoĭ d'in Discipuliĭ luĭ. Decĭ Simonŭ Petru le ḑisse lorŭ: Mĕ ducŭ sê préndŭ pesce. Ḑis'aŭ eĭ luĭ: şi noĭ mergemŭ cu téne. Aşĭa dar eĭ merseră, şi intrară îndată în barcă, dar eĭ într'acea nópte nu prénsesseră némica. Iăr décă se făcù ḑiuă, Iisus se arrătâ la ţermurĭ; dar înse Discipuliĭ nu scieaŭ că d'insulŭ este Iisus. Decĭ Iisus le ḑisse lorŭ: Fiilorŭ! nu cumva aveţĭ ceva de mâncare? Eĭ respunseră: Nu. Iar ellŭ le ḑisse lorŭ: Arruncaţĭ mréj'a în partea diréptă a naviculeĭ, şi veţĭ afflà. Şi eĭ uă arruncară îndată, şi nu uă puteaŭ scóte, de mareă mulţime a pescilorŭ. Attuncĭ Discipululŭ, pre carele iubea Iisus, a ḑissŭ luĭ Petru: Domnulŭ este! Iar Simonŭ Petru auḑindŭ că este Domnulŭ, îşĭ luâ vestimêntulŭ (că era golŭ), şi se arruncâ în Mare. Iar ceĭ-l-alţĭ Discipulĭ venindŭ cu navicul'a (căcĭ nu eraŭ maĭ departe de pămêntŭ de câtŭ ca la dóuĕ sute de coţĭ), traseră mrej'a plénă

de pescĭ. Decĭ dupŏ ce eşiră la uscatŭ, găssiră accolo jăraticŭ, şi pesce pussŭ deasupra, şi pâne. Attuncĭ Iisus le ḑisse: Maĭ adduceţĭ câţĭ-va d'in pesciĭ cariĭ ĭaţĭ prénsŭ acumŭ. Attuncĭ Simonŭ Petru întrâ în naviculă, şi trase mréj'a la uscatŭ, plénă, cu un'a sută cincĭ ḑecĭ şi treĭ de pescĭ marĭ; şi cu tóte că eraŭ aşĭa de mulţĭ, dar navicul'a nu s'a spartŭ. Ḑis'a lorŭ Iisus: Veniţĭ de prânḑiţĭ! Şi néminea d'in Discipulĭ nu cutezà sê-lŭ întrebe pre ellŭ: Tu cine eşcĭ? fiéndŭ că scieaŭ că ellŭ este Domnulŭ. Decĭ Iisus venì şi luâ pânea, şi le dede lorŭ, asseminea şi pescele. Aceast'a fu acumŭ a treia óră, că Iisus s'a arĕtatŭ Discipulilorŭ sêĭ, dupŏ ce s'a scullatŭ d'in morţĭ.

EVANGELIULŬ 11 allŭ Înviereĭ Ioann Ç. 21 v. 14—25.

In témpulŭ acell'a s'a arrătatŭ Iisus Discipulilorŭ sêĭ, dupŏ ce s'a scullatŭ d'in morţĭ, şi a ḑissŭ luĭ Simon Petru: Simone allŭ luĭ Iona! iubesci-mĕ maĭ multŭ de câtŭ aceştia? Ellŭ îĭ respunse: Aşĭa, Dómne! tu sciĭ că te iubescŭ. Ḑis'a luĭ Iisus: Pasce mnelluşeiĭ meĭ! Îllŭ întrebâ iarăşĭ a dóua óră: Simone allŭ luĭ Iona! iubesci-mĕ? respuns'a luĭ: Aşĭa, Dómne! tu sciĭ că te tubescŭ. Ḑis'a luĭ Iisus: Pasce oiille melle!

L'a întrebatŭ pre ellŭ şi a treia óră: Simone allŭ luĭ Iona! iubesci-mĕ? şi Petru, s'a întristatŭ, câcĭ ia ḑissŭ luĭ a treia óră: Iubesci-mĕ? şi ia ḑissŭ luĭ: Dómne! tu tóte le sciĭ, tu sciĭ că eŭ te iubescŭ! Ḑis'a Iisus luĭ: Pasce oiille melle! Amin! amin! ḑicŭ ţie, cândŭ eraĭ tênĕrŭ, tu te încingeaĭ pre tene însuţĭ, şi mergeaĭ unde vreaĭ: iar dupŏ ce veĭ îmbĕtrânì, veĭ întende mânile télle, şi altulŭ te va încinge pre tene, şi te va duce, unde tu nu voĭescĭ. Şi Iisus a ḑissŭ aceast'a, însemnândŭ, cu ce mórte va glorificà Petru pre Domneḑeŭ Şi dupŏ ce a vorbitŭ astŭ-feliŭ, ia ḑissŭ luĭ: Urmézā-mĭ mie! Iar Petru întorcênduse, a vĕḑiutŭ venindŭ dupŏ ellŭ pre Discipululŭ, pre carele iubea Iisus, şi carele la cină se culcasse pre peptulŭ luĭ Iisus, şi l'a fostŭ întrebatŭ: Dómne! cine este cell'a ce va sê te vĕndă? Pre acell'a vĕḑêndulŭ Petru, a ḑissŭ luĭ Iisus: Dómne! dar acest'a ce are sê se facă? Ḑis'a Iisus luĭ: De voiŭ vrea eŭ, ca acest'a sê rĕmânĕ pônĕ voiŭ venì, ce ţĭ passă ţie? tu urmézā-mĭ mie. Decĭ s'a lăţitŭ cuvêntulŭ acest'a între fraţĭ, că Disciplulŭ acest'a nu va murì; de şi Iisus nu-ĭ ḑissesse luĭ, că nu va murì; ci ellŭ a ḑissŭ numaĭ: De voiŭ vrea ca acest'a sê remânĕ pônĕ voiŭ venì, ce-ţĭ passă ţie? Acest'a este Disciplulŭ,

carele mărturisesce pentru acestea, şicarele a şi scrisŭ acestea; şi scimŭ, că mărturisirea luĭ este adevĕrată. Dar sunt încă şi altele multe, câte a făcutŭ Iisus, care de s'ar fi scrisŭ tóte una câte una, mi se pare, că nècĭ în tótă lumea n'arŭ încăpea cărţile, ce s'arŭ fi scrisŭ; Amin.

SINASSARIULŬ, LUNA LUI SEPTEMBRIE.

Începutulŭ Indictuluĭ, (annuluĭ noŭ bissericescŭ).

1) Prè Cuvios: Simeon Stilitulŭ.
2) S. Martirŭ Mamantŭ.
2) S. Martirŭ Antimŭ Episcopulŭ Nicomidieĭ.
4) S. Martirŭ Bbaila Episcopulŭ Antiochieĭ, şi S. marele Profetŭ Moise.
5) SS. Prof. Zacharia şi Elisabeta, pĕrénţiĭ S. Ioann.
6) Miraclulŭ d'in Collosse şi Martira Eudoxia.
7) S. Martirŭ Sozontŭ.

8) (†) **NASCEREA** S. Născ. de D-ḑeŭ. şi Feţ. Marieĭ.

EPISTOL'A. Filippenĭ Cap. 2 v. 5—11.

Fraţilorŭ! se cuvène, ca voĭ totŭ aceeaşĭ dispositiune, şi totŭ acellaşĭ sentimentŭ sê-lŭ aveţĭ, ce l'a avutŭ şi Christos Iisus; carele de a şi avutŭ natur'a şi chipulŭ luĭ Dumneḑeŭ, dar ellŭ aceast'a n'a socotit'o de usurpare, a fi asseminea cu D-ḑeŭ, ci singurŭ pre sène, s'a micşĭoratŭ, chipŭ de servŭ luândŭ, şi făcênduse asseminea ómenilorŭ. Ellŭ cu închipuirea d'in affară afflânduse ca unŭ simplu omŭ, pre sène s'a îndjositŭ, făcênd se ascultătoriŭ pônĕ la mórte, şi âncă la mórtea cruceĭ. Pentru aceast'a şi Domneḑeŭ pre d'însulŭ l'a préînălţĭatŭ maĭ pre susŭ de tóte, şi ia dăruitŭ luĭ unŭ nume, carele este preste tóte numele; ca întru numele luĭ Iisus totŭ genunchĭulŭ sê se plece, allŭ creaturelorŭ ceresci, şi allŭ cellorŭ pămêntescĭ, şi allŭ cellorŭ de dedesuptŭ; şi ca tótă limb'a sê mărturisécsă, că Iisus Christos este Domnulŭ, spre glori'a luĭ Domneḑeŭ Tatuluĭ sêŭ.

EVANGELIULŬ, (Luca Capŭ 10 v. 38—42, şi Capŭ (11 v. 27—8.

In tèmpulŭ acell'a, Iisus întrâ într'unŭ castellŭ, iar uă muĭere cu numele Marta, îllŭ primi pre ellŭ în cas'a sea. Şi aceea avea uă sorŭ ce se chĭămà Maria, care şeḑêndŭ lôngă pécĭórele luĭ Iisus,

ascultà cuvêntulŭ luĭ. Iar Mart'a erà occupată spre a prepara tóte celle necessarie. Şi trecêndŭ ea pre d'in-antea luĭ Iisus, ea-ĭ disse: Dómne! aŭ nu vedĭ, că soru-mea m'a lăssatŭ numaĭ singură sê servescŭ? rogute, di eĭ ca sê-mĭ adjute! Iar Iisus respundêndŭ, îĭ disse: Marto! Marto! tu te sillescĭ, şi spre multe te îngrigescĭ, ci aicĭ numaĭ unŭ lucru debuesce. Iar Maria partea cea bună şĭ-a allesŭ, care nu se va luà de la d'însa. Şi a fostŭ cându dicea ellŭ acestea, éccă! uă muĭere d'in poporŭ înălţĭâ vocea, şi disse: Fericitŭ este pântecele care tea purtatŭ, şi çiçele care le-aĭ suptŭ! Iar ellŭ disse: Aşĭa este; dar maĭ fericiţĭ sunt ceĭ ce ascultă cuvêntulŭ luĭ Domnedeŭ, şi-lŭ osservă pre d'însulŭ.

DOMINICA înainte de înălţĭarea S. Crucĭ.

EPISTOLA, cautâ-uă în Dom: a 22 dupŏ Ros. pag. 80.

EVANGELIULŬ, Ioann Capŭ 3 v. 13 -17.

Dis'a Domnulŭ, nĕminea nu s'a suitŭ în ceriŭ, fŏrĕ numaĭ cellŭ ce s'a pogorîtŭ d'in ceriŭ, adică, Fiiulŭ omuluĭ, carele este în ceriŭ. Şi precumŭ

Moise în desertŭ a înălțiatŭ şérpele cellŭ de aramă, totŭ așia se cade sê se înalțiă și fiiulŭ omuluĭ; pentru ca totŭ cellŭ ce crede într'însulŭ, sê nu péră, ci sê aibă viĭațiă eternă. Că Domnedeŭ astŭ-feliŭ a iubitŭ lumea, în câtŭ și pre uniculŭ sêŭ fiiŭ la datŭ, ca totŭ cellŭ ce va crede într'însulŭ, sê nu péră, ci sê aibă viiațiă eternă Că Domnedeŭ pre Fiiulŭ sêŭ nu l'a trămisŭ în lume ca sê judice lumea, ci ca lumea sê se măntuĭască pr'intr'însulŭ.

---

9) SS. Păr. Ioachim și Anna.
10) SS. Mart. Minodora, Mitrodora și Nimfodora.
11) Cuviósa Martiră Teodora.
12) S. Mart. Antonomŭ.
13) S. Martirŭ Cerneliŭ Centurionele.
14) (†) Înălțiarea Pré Sântei Crucĭ.

EPISTOLA I, Corint. Capŭ 1 v. 18-24.

Frațilorŭ! Cuvêntarea despre Cruce cellorŭ perduțĭ este nebuniă; iar nóuĕ cellorŭ măntuițĭ, este putere divină, pentru care și scrisŭ este: Perdevoiŭ ințelepțiunea cellorŭ ințelepțĭ, și sciénțĭa cellorŭ sci.torĭ uă voiŭ némici. Unde este ințelleptulŭ? Ce s'a făcutŭ legĭuito-

rĭulŭ? Unde este cercetătorĭulŭ cellŭ curiosŭ allŭ seclului acestuia? Aŭ Domneḑeŭ n'a fácutŭ nebună înţelepţiunea lumeĭ acesteĭa? Căcĭ de óre ce lumea pr'in înţellepţĭunea această a sa umană, pre Domneḑeŭ întru înţellepţĭunea sa cea divină nu l'a cunoscutŭ, béne a plăcutŭ luĭ Domneḑeŭ a mântuì pre ceĭ ce credŭ într'însulŭ pr'in nebunia predicâreĭ nóstre. Pentru că Iudeiĭ semne miraculóse cerŭ, şi Elleniĭ înţellepţiune caută; dar noĭ d'in contră, noĭ predicâmŭ pre Christos Iisus cellŭ crucifiptŭ, carele póte că Iudeilorŭ este scandalŭ, şi Ellenilorŭ stultiţiă. Dar cellorŭ chĭămaţĭ, fiă aceia Iudeĭ, fiă Elleni, noĭ mărturssimŭ, că Christos este puterea luĭ Domneḑeŭ şi înţellepţĭunea luĭ Domneḑeŭ.

EVANGELIULŬ, Ioan Cap. 19 v. 6—35.

În témpulŭ acell'a, consiliŭ făcură Archiereiĭ şi Bĕtrâniĭ în contra luĭ Iisus, ca sê-lŭ omóre pre d'însulŭ, şi-lŭ dusseră pre ellŭ la Pilatŭ, ḑicêndŭ: Iealŭ! Iealŭ! Restigneştelŭ pre ellŭ! Ḑiss'a lorŭ Pilatŭ: Luaţilŭ voĭ pre ellŭ, şi-lŭ rĕstigniţĭ, câcĭ eŭ nu afflu întru d'însulŭ nécĭ uă crimă. Rĕspuns'aŭ luĭ Iudeiĭ: Noĭ avemŭ lege, şi dupŏ această lege a nóstră ellŭ este detorĭŭ sê móră, câcĭ ellŭ singurŭ pre séne Fiiŭ allŭ luĭ Domneḑeŭ s'a făcutŭ. Iar Pilatŭ auḑindŭ aceste cuvénte, şi

maĭ multŭ s'a temutŭ. Și iară-şĭ intrá în pretoriŭ, și dissе luĭ Iisus: De unde eştĭ Tu? Iar Iisus respunsŭ nu-'ĭ dede. Decĭ Pilatŭ îĭ dissе: Mie nunĭ grăĭeşcĭ? aŭ nu şciĭ tu că eŭ putere amŭ sê te crucifigŭ, şi putere amŭ sê te liberezŭ? Iisus îĭ rĕspunse: N'aĭ avea nécĭ uă putere assupra mea, décă aceast'a nu ţĭ-arŭ fi dată de susŭ. Şi pentru aceea, cellŭ ce m'a datŭ ţie, cu multŭ maĭ mare pĕcatŭ are. D'intr'acestŭ momentŭ Pilatŭ căutà médjlocŭ ca sê-lŭ libereze pre ellŭ. Dar Iudeiĭ strigară, dicêndŭ: De veĭ liberà pre acestŭ omŭ, nu eştĭ amicŭ Cesarĭuluĭ. Câcĭ totŭ cellŭ ce se face pre sêne-şĭ Împĕratŭ, in contr'a Cesarĭuluĭ se declară. Decĭ Pilatŭ audindŭ cuvêntulŭ acest'a, scósse pre Iisus affară, şi şedìu la judecată, în litostroton ce se dice cu petriĭ pardositŭ, iar ebreeşce: Gabbata. Şi aceast'a erà în Vénerea Pascilorŭ, cam l'a óra a şéss'a. Şi Pilatŭ dissе Iudeilorŭ: Éccă Împĕratulŭ vostru! Iar eĭ strigaŭ: Iealŭ! iealŭ! crucifigelŭ pre ellŭ! Diss'a lorŭ Pilatŭ: Pre Împĕratulŭ vostru sê-lŭ crucifigŭ? rĕspuns'aŭ luĭ Archiereiĭ: Noĭ altŭ Împĕratŭ n'avemŭ, fŏră numaĭ pre Cesariulŭ. Decĭ attuncĭ l'a datŭ pre ellŭ lorŭ, ca sê se crucifige. Şi eĭ luară pre Iisus, şi-lŭ, scósseră affară. Şi ducêndu-şĭ ellŭ Crucea sea, adjunse la loculŭ ce se chiamă Calvaria (allŭ căpĭţĭânei), şi Ebreeşce;

Golgota, unde-lŭ crucifipseră pre ellŭ, şi împreună cu d'însulŭ pre alţĭ duoĭ, de fiă care lature câte unulŭ, şi în médjlocŭ pre Iisus. Şi Pilatŭ scrisse şi titlulŭ, pre care-lŭ pusse pre Cruce susŭ, şi erà scrisŭ: *Iisus Nazarineanulŭ Împĕratulŭ Iudeilorŭ!* Şi pre această inscripţiune mulţĭ d'in Iudeĭ uă citeaŭ, căcĭ loculŭ, unde fu Iisus crucifiptŭ, era apprópe de cetate; şi era scrisŭ: ebreeşce, ellineşce şi latineşce. Şi lôngă crucea luĭ Iisus sta mam'a luĭ, şi sor'a mameĭ luĭ, Maria a luĭ Cleopa, şi Maria Magdalena. Decĭ Iisus vĕḑêndŭ pre mamă-Sa, şi pre disciplulŭ pre care-lŭ iubea, stândŭ lôngă ea, ḑisse mameĭ Sélle: Muiere; eccă fiiulŭ Têŭ! Dup'aceea ḑisse Disciplulu: Eccă mamă Ta! şi d'intr'acea óră Disciplulŭ uă luă pre d'însa la sene. Dup'aceea şciendŭ Iisus că tóte s'aŭ implinitŭ, plecându-şĭ capulŭ, îşĭ dede Spiritulŭ. Iar Iudeiĭ temêndu-se, ca corpurile sê nu rĕmână pre cruce Sâmbăta, fiendŭ attuncĭ Vinerĭ şi ajunulŭ, şi ḑioa Sâmbeteĭ acellia era sĕrbătóre mare; rugară pre Pilatŭ, ca sê le sdrobéscă fluerile, şi sê-ĭ rêdice de acollo. Aşia dar venîră ostaşiĭ, şi celluĭ d'ántâiŭ îĭ sdrobiră fluerele, assemenea şi celluĭ-a-l-altŭ ce era cu ellŭ impreună. Dar în urmă venindŭ la Iisus, şi vĕḑêndulŭ că ellŭ acumŭ şi murisse, luĭ nu-ĭ sdrobiră fluerile,

ci unulŭ d'în ostaşĭ cu lancea-ĭ împunsă cóst'a, şi îndată eşi sânge şi apă, şi cellŭ ce a vĕḑutŭ acest'a a mărturissitŭ, şi mărturia luĭ este adevĕrată.

15) S. Mart. Niceta (în Gotia).

16) SS. Martire Eufimia şi Meletina.

DOMINICA dupô Înălţĭarea S. Crucĭ.

EPIST. veḑí-uă Domin. 21 dupô Rosaliĭ façĭa 80.

EVANGEL. d'in Dominic'a 3. a Mareluĭ Ajunŭ, façĭa 122.

NB Dupô Dominic'a acest'a totŭ dea-una urméză immediatŭ Evangeliulŭ I de la Luca, care este în Dominica a 18 dupô Rosalie, façĭa 75.

---

17) S. Martira Sofia.
18) Pré cuv. Eumeniŭ Episc
19) Mart. Trofimŭ
20) Mart. Eustatiŭ.
21) Apostolulŭ Quadratŭ.
22) Mart. Foca.
23) † Concept. St. Ioan Bapt.
24) Martira Tecla.
25) Cuviósa Eufrosina.
26) † Muci. St Ioan Evang.
27) Martirulŭ Calistrat.
28) Cuviosulŭ Charitonŭ.
29) Cuviosulŭ Chiriacŭ.
30) Părentele Gregoriŭ.

LUNA LUĬ OCTOMBRE.

1) Apostolulŭ Anania.
2) Martirulŭ Ciprian.
3) St. Mart. Dionis. Areop.
4) Părĕntele Ieroteiŭ.
5) Martira Charitina.
6) † Apotolulŭ Toma.
7) Mart. Sergiŭ şi Bachŭ
8) Cuviósa Pelagia.
9) † Ap. Iacob. a luĭ Alf.
10) Martirulŭ Eulampiŭ.
11) Apostolulŭ Filippŭ.
12) Mart. Probŭ şi Tarcŭ.
13) Mart Carpŭ şi Papil.

NB. În Dominica ce urmézĕ după 13 ale acesteĭ lunĭ, se celebrézĕ sântulŭ Sinodŭ Ecumenicŭ alŭ 7-lea, care este cellŭ de la Nicea alŭ II

EPISTOLA Titŭ Cap. 3 v. 8—15.

Fiiule Tite! Acestŭ cuvêntŭ este adevĕratŭ; şi astŭ feliŭ de lucru voĭescŭ eŭ, ca tu sê înveţĭ şi sê întărescĭ pre credênţioşĭ, pentru ca ceĭ ce credŭ în Domneḑeŭ, sê fiă totŭ deuna ceĭ d'ăntâiŭ, cariĭ facŭ faptele celle bune. Éccă lucrurile, care întru adevĕrŭ sunt bune şi folositóre ómenilorŭ. Iar întrebârile celle impertinente şi nebune, despre genealogie, de dispute şi certurĭ pentru lege, de acestea te feresce, căcĭ sunt nefolositóre şi deşerte. Ferescete de omulŭ ereticŭ, dupô ântăia şi a duóua luĭ admoniţiune, sciêndŭ, că verĭ cine se afflă în asseminea stare, unulŭ ca acell'a este omŭ stricatŭ (smintitŭ), şi pĕccătuĭesce condemnânduse ellŭ singurŭ

pre séne. Dupŏ ce voiŭ trămitte la téne pre Arteman séŭ pre Tichicŭ, sillescete a veni currêndŭ la méne în Nicopole, pentru că eŭ m'amĭ resolvitŭ sê iernezŭ accollo. Pre Zen'a legislatorĭuluĭ și pre Appolone, trămiteĭ maĭ înainte de téne, și caută ca sê nu le lipséscă nemic'a! Béne arŭ fi, ca și ceĭ-l-alţĭ aĭ noștri sê se înveţĭe practizarea faptelorŭ bune, cândŭ folosulŭ necessariŭ preténde, ca sê nu rĕmână sterpĭ și fŏrĕ de fruptŭ. Închină-se Ţie toţĭ ceĭ ce sunt cu méne. Salută d'in partemĭ pre toţĭ ceĭ ce ne iubescŭ întru unirea credénţĭeĭ. Darulŭ luĭ Domneḑeŭ sê fiă cu voĭ cu toţĭ! Amin.

EVANGELIULŬ, Ioann C. 17 v. 1—13.

Caută-lŭ în Domin. 7 dupŏ Pascĭ, a SS. Părénţĭ façĭa 31.
Séŭ în Dom. 28 dup. Ros. (a 11 a Lucâĭ) façĭa 97.

14) (†) **CUVIÓSA PARASCEVA** cea nóuă.

EPISTOLA Galat. C. 3 v. 23—5 d'in C. 4.

Fraţilorŭ! maĭ înainte de venirea credénţĭeĭ, eramŭ subtŭ paza legeĭ, care ne ţinea ca închișĭ, pentru a ne prepara spre credénţĭa ce era sê se descopere. Pentru aceea dar, legea nea servitŭ nóuĕ de învăţĭătóre și conducătóre, spre a ne povăţĭuì (ca pre copiĭ) la Iisus Christos, ca noĭ pr'in credénţĭă sê ne justificâmŭ. Iar dupŏ ce a venitŭ credénţĭa, noĭ numaĭ suntemŭ subtŭ acestŭ

conducătoriŭ (pedagogŭ). Că voĭ toţĭ sunteţĭ fiĭ aĭ luĭ Domnedeŭ, pr'in credénţĭa întru Christos Iisus. Că voĭ orĭ câţĭ întru Christos v'aţĭ bătezatŭ, întru Christos v'aţĭ şi îmbrăcatŭ. Acumŭ numaĭ este Iudeŭ nécĭ Ellenŭ; numaĭ este servŭ nécĭ liberŭ. Numaĭ este differénţĭă între bărbatŭ séŭ muĭere; că voĭ numaĭ unulŭ sunteţĭ întru Christos Iisus. Iar décă sunteţĭ aĭ luĭ Christos, éccĕ dar, că descendenţĭ sunteţĭ aĭ luĭ Abraamŭ, şi dupŏ promissiune, sunteţĭ moştenitorĭ. Iar acum ḑicŭ, că în câtŭ témpŭ moştenitorĭuluĭ este pruncŭ micŭ, némic'a nu differe de servŭ, de şi este ellŭ stăpânŭ allŭ tuturorŭ; ci este subt tutorĭ şi curatorĭ, pônĕ la témpulŭ cellŭ ordinatŭ de tatulŭ sêŭ. Aşĭa şi noĭ pônĕ ce eramŭ încă prunci, subt rudimentele lumeĭ eramŭ suppuşĭ. Iar căndŭ venì complinirea témpuluĭ, Domneḑeŭ trămise pre fiiulŭ sêŭ cellŭ născutŭ d'in muĭere, care era suppusŭ legeĭ, ca pre ceĭ de subt lege sê-ĭ rĕscumpere, şi pre noĭ fiĭ adoptivĭ sê ne facă.

EVANGELIULŬ, Luca C. 7. v. 36–50.

Ȋn témpulŭ acell'a, óre carele d'in Fariseĭ rugà pre Iisus ca sê mănânce la d'însulŭ; ellŭ dar intrâ în cas'a Fariseuluĭ şi şeḑiu la mésă. Şi éccă! uă muiere d'in cetate, care erà pĕccătósă, înţellegêndŭ că ellŭ şéde la mésă în cas'a Fariseuluĭ, adducêndŭ unŭ vasŭ de alabastru plénŭ cu oleŭ béne

mirositoriŭ; Şi stândŭ d'inappoĭ lôngă péciórele luĭ, şi plângêndŭ, începù a udà péciórele luĭ cu lacrîmĭ, şi a le sterge cu pêrulŭ capuluĭ sêŭ, şi-ĭ săruta péciórele luĭ, şi i le ungea cu acellŭ oleŭ. Iar Fariseulŭ carele-lŭ poftisse pre ellŭ, vĕḑêndŭ aceast'a, ḑisse întru sêne: Acestŭ omŭ, de arŭ fi Profetŭ, arŭ şti cine este acea femeiă ce se attinge de ellŭ, şi că este pĕccătósă. Attuncĭ Iisus începêndŭ vorb'a, ḑisse cŏtră ellŭ: Simone! amŭ óre ce sê-ţĭ ḑicŭ. Iar acest'a ḑisse: vorbesce, Învăţĭătoriule! Óre care creditoriŭ avea duoĭ debitorĭ, unulŭ erà detoriŭ cu cincĭ sute de denarĭ, iar cellŭ-al-altŭ cu cincĭ-ḑecĭ. Şi ne avêndŭ eĭ cu ce sê plătéscă, amêndorora le iértâ detorià. Decĭ spune-mĭ, carele d'intr'înşiĭ va iubi pre ellŭ maĭ multŭ? Iar Simonŭ rĕspundendŭ, ḑisse: Eŭ credŭ, că acella, căruia i-a ĭertatŭ maĭ multŭ. Iisus iĭ ḑisse: Direptŭ aĭ judecatŭ. Attuncĭ întorcêndu-se cŏtră muiere, ḑisse luĭ Simonŭ: Veḑĭ tu pre această muiere? eŭ amŭ intratŭ în cas'a ta, şi tu nécĭ apă nu mĭaĭ datŭ ca sê'mĭ spăllŭ péciórele melle, dar acest'a cu lacrămĭ mĭ-a udatŭ péciórele melle, şi cu pêrulŭ capuluĭ eĭ le-a ştersŭ. Tu nécĭ uă sărutare nu mĭ-aĭ datŭ; dar acest'a de căndŭ a intratŭ, n'a încetatŭ amĭ săruta péciórele melle. Tu nécĭ capulŭ meŭ nu mi l'aĭ unsŭ cellŭ puçinŭ cu oleŭ; dar

aceast'a cu oleŭ mirositorŭ mĭ-a unsŭ péciórele melle. Pentru aceea-ţĭ ḑicŭ, că se ieartă pĕccatele eĭ celle multe, fiéndŭ că a iubitŭ multŭ; iar cuĭ se ieartă maĭ puçinŭ, iubeşce maĭ puçinŭ. Appoĭ ḑisse femeeĭ: Iertăţi-se ţie pĕccatele télle! Şi ceĭ ce şedeaŭ la mésă cu d'însulŭ, începură a grăiĭ întru sène, ḑicêndŭ: Cine este acest'a, carele ĭeartă şi pĕccatele? Attuncĭ ellŭ ḑisse côtră muiere: Credénţĭa ta tea măntuitŭ; mergĭ în pace!

15) Martirulŭ Lucian.
16) Mart. Longin Centur.
17) Părĕntele Osiŭ.
18) † Luca Evangelistul.
19) Profetul Ioil.
20) Mart. Artemon.
21) Cuviosulŭ Ilarion.
22) Păr. Averciŭ Episc.
23) Ap. Iacob Frat. Dom.
24) Martira Areta.
25) Martirulŭ Marcian.
26) (†) MART. DEMETR.

EPISTOLA II, Timoteŭ Cap. 2 v. 1—10.

Fiiule Timotee! întăreşce-te pr'in graţi'a ce este întru Christos Iisus. Şi celle ce aĭ auḑitŭ de la méne, fiéndŭ faciă maĭ multe mărturiĭ, acestea le împărtăşesce la ómenĭ credincioşĭ, cariĭ şi eĭ înşişĭ sê fiă capabilĭ a învăţĭă pre alţiĭ. Tu dar ca unŭ bunŭ eroŭ allŭ luĭ Iisus Chrisos, suffere sarcin'a diregătoriieĭ télle Nicĭ unŭ ostaţiŭ, carele se prepară de resbellŭ, nu se ammestică

cu lucrurĭ lumeșcĭ, și aceasta uă face, pentru ca sê fiă plăcutŭ bellíducelui. Și de se și luptă cineva (în jocurĭ publice), nu se încununéză, de nu se va luptà dupô legea pumnatorilorŭ. Arătoruluĭ, ce se ostenește bene, ântâiŭ luĭ se cade ca d'in frupte se mănânce. Înțellege celle ce-țĭ grăescŭ; Domnulŭ îțĭ va da ție înțellegere întru tóte. Addu țĭ a ménte, că Domnulŭ nostru Iisus Christos, carele este d'in seménția luĭ Davidŭ, s'a scullatŭ d'in morțĭ, dupô Evangelia ce eŭ uă predicŭ; pentru care multe relle pătimescŭ, pônă a fi și legatŭ ca unŭ criminalŭ; dar însĕ cuvêntulŭ luĭ Dumnedeŭ nu se póte legà. Aceast'a este caus'a, că eŭ tóte le rabdŭ, pentru amórea cellorŭ alleșĭ, ca și aceĭa sê căstige măntuirea, care este întru Christos Iisus, întru gloria eternă.

EVANGELIA, Cutremuruluĭ Mateŭ C. 8. v. 23–27.

In témpulŭ, acella intrândŭ Iisus în naviculă, Discipuliĭ luĭ aŭ mersŭ dupŏ d'însulŭ. Și de uă dată în Mare se făcù furtună mare, în câtŭ navicul'a se accoperì de valurĭ, iar ellŭ dormea. Attuncĭ appropiénduse Discipuliĭ luĭ de d'însulŭ, îllŭ deșceptară, dicênduĭ: Dómne! măntuește-ne, că perimŭ! Iisus le respunse; Ce suntețĭ așia fricoșĭ? puçinŭ credințioșilorŭ! Attuncĭ scullânduse ellŭ, certâ vên-

turile şi Marea, şi indată se făcù linişte mare. Iar ómenii ceĭ de façĭă, se mirară, grăiéndŭ: Cine este acest'a, că şi vênturile şi Marea ascultă de ellŭ!

EVANGELIULŬ Sântuluĭ (Iónn C. 15. v. 17—3. Cap. 16.

Caută-lŭ în 23 Aprilie, la S. M. Mart. Georgiŭ.

27) †Cuv. Demetr. Basarab.
28) Martirulŭ Terentiŭ.
29) Martira Anastasia.
30) Mrt. Zenobiŭ şi Zenobia.
31) Apostolul Stachiŭ.

LUNA LUĬ NOEMBRE.

1) Med. Cosma şi Damian
2) Martirulŭ Acindim.
3) Martirulŭ Acepsim.
4) Cuviosulŭ Ioanitiŭ.
5) Martirulŭ Galaction.
6) Paulŭ Archiepisc. Const.
7) Martirii în Melitin.
8) (†) ARCH. MICH. şi GABR

EPISTOLA, Ebreĭ Cap. 2 v. 2—10.

Fraţilorŭ! Décă cuvêntulŭ, carele fu annunţiatŭ pr'in Angelĭ, s'a întăritŭ; şi tótă prevericaţiunea şi ne-ascultarea-ĭ şĭ luâ dirépt'a şi cuvenit'a sea retribuţiune, cumŭ cugetămŭ noĭ că vomŭ puté scăpà, de vomŭ neglige acéstă doctrină de adeveratŭ mântuire (Evangelia)? Care la în

ceputŭ fiéndŭ maĭ ăntăiŭ annunţĭată de însuşĭ Domnulŭ, întru noĭ chiarŭ pr'in aceĭa fu confirmată, cariĭ singurĭ vă audiră de l'a d'însulŭ. Dumnedeŭ însuşĭ întărindŭ mărturissirea lorŭ, pr'in semne, pr'in miracule şí pr'in diverse effecte alle puteriĭ luĭ, şi pr'in împărţirea daruluĭ Sântuluĭ Spiritŭ, pre carele l'a distribuitŭ dupŏ buna sa plăcere. Că Dumnedeŭ nu Angelilorŭ a suppusŭ lumea fiătóre, despre care vorbimŭ. Şi cineva a disŭ într'unŏ locŭ óre carele allŭ scriptureĭ; „Ce este omulŭ, că tu ţĭ adducĭ a ménte de ellŭ? séŭ fiiulŭ omuluĭ, că-lŭ visitezĭ pre ellŭ? Micşĭoratul'aĭ pre d'însulŭ óre câtŭ-va maĭ puçinŭ de câtŭ pre Angelĭ, cu gloriă şi cu onóre l'-aĭ încoronatŭ pre ellŭ, şi l'aĭ pusŭ pre d'însulŭ Domnŭ preste lucrurile mânilorŭ telle; tóte le-aĭ suppusŭ sub pĕciórele luĭ" Şi décă D-deŭ i'a suppusŭ luĭ tóte, némic'a n'a lăssatŭ, care sê nu-ĭ fiă luĭ suppuse. Este adeveratŭ, că noĭ acumŭ nu vedemŭ luĭ tóte suppuse. Dar noĭ pre acestŭ Iisus, carele pentru patima morţeĭ salle câtŭ-va témpŭ era maĭ micşĭoratŭ de câtŭ Angelĭ, acum îllŭ vedemŭ încoronatŭ de gloriă şi de onóre, fiindŭ că ellŭ pr'in graţia luĭ D-deŭ a gustatŭ mórte pentru toţĭ. Pentru că aşia se cădea, că acellŭ (D-deŭ), din a căruia causă, şi pr'in carele sunt tóte, voiindŭ ellŭ pre mulţimea fiilorŭ sĕĭ sê-ĭ conducă la gloriă, pre începătorĭulŭ mântuireĭ lorŭ, pr'in patimĭ sê-lŭ consacre şi sê-lŭ perfecţioneze.

EVANGELIULŬ, Luca C. 10. v. 16 21.

Dis'a Domnulŭ Discipulilorŭ sêĭ: Cellŭ ce vĕ ascultă pre voĭ, pre mene mĕ ascultă; și cellŭ ce ve urasce pre voĭ, pre mene me urasce, iar cellŭ ce me urasce pre mene, urasce pre cellŭ ce m'a trămisŭ pre mene. Dar ceĭ șépte-ḑecĭ de Discipulĭ s'aŭ întorsŭ cu bucuriă, ḑicêndŭ: Dómne! și Demonii se plécă nóue întru numele têŭ. Ellŭ le respunse lorŭ, ḑicêndŭ: Eŭ vĕḑiuiŭ pre Satana ca unŭ fulgerŭ d'in ceriŭ căḑêndŭ. Éccă! eŭ vê daŭ vóue putere sê câlcaţĭ preste șerpĭ, și preste scorpiĭ, ba și preste tótă puterea inimiculuĭ, și nemica vóue nu vê va puté strica. Însă voĭ nu pentru aceast'a vĕ bucuraţĭ, căcĭ spiritele celle necurate se plécă vóue; ci maĭ vîrtosŭ sê vĕ bucuraţĭ, fiendŭ-că numele vóstre sunt scrise în ceriurĭ. Într'această óră Iisus cu spiritulŭ săltâ de bucuriă, și ḑisse: Mulţiumescuţĭ ţie, și te laudŭ pre tene, Părentele meŭ! Domnulŭ ceriuluĭ și allŭ pămêntuluĭ! că pre cândŭ p'acestea le-aĭ ascunsŭ de ceĭ înţelepţĭ și precepuţĭ, le-aĭ descoperitŭ pre elle pruncilorŭ! Cu adevĕratŭ Părente! așia a bene plăcutŭ ţie!

9) Martirulŭ Onisifor
10) Apostolulŭ Erast.
11) Martirulŭ Mina.
12) Păr. Ioan Misericordele.
13) † Ioan Christos (omŭ gură de aurŭ).

EPISTOLA, Ebreĭ Cap. 7 v. 26—v, 2 din Cap. 8.

Fraților! Archiereŭ ca acest'a se cuvenea sê avemŭ noĭ, carele sê fiă sântŭ, innocente, nemaculatŭ, nu d'in numerulŭ cellorŭ pĕccătoșĭ, și maĭ înaltŭ de câtŭ cerĭurile. Carele nu era obligatŭ ca alțĭ Archiereĭ, în tóte dillele sê adducă victime, maĭ ântăiŭ pentru păccatele selle proprie, și appoĭ pentru cellea alle poporuluĭ. Căcĭ ellŭ aceast'a uă făcù uă dată pentru t tŭ deuna, sacrificânduse pre sêne însușĭ. Că legea punea Archiereĭ ómenĭ, cariĭ aveau neputénție; iar cuvêntulŭ luĭ Dumnedeŭ cellŭ confirmatŭ cu jurămêntŭ, carele fù făcutŭ în urm'a legeĭ, acell'a d'in eternitate constituì de Archiereŭ pre fiiulŭ sêŭ, cellŭ ce este sântŭ și perfectŭ. Iar resumatulŭ cellorŭ de noĭ pônă acumŭ disse, este; ca noĭ unŭ ast-feliŭ de Archiereŭ avemŭ, carele s'a pusŭ sê șédeă dea dirépta tronuluĭ Majestâțiĭ celĭ divine în ceriurĭ; ca și unŭ Ministru allŭ Santuariuluĭ și allŭ adeveratuluĭ tabernaculŭ, pre carele Domnulŭ l'a intemeiatŭ, dar nu unŭ omŭ.

EVANGELIULŬ, Ioan. Cap. 10, v. 9—16

Dis'a Domnulŭ; Eu sum ușĭa, pr'in mene de va intrà cineva, se va măntuiĭ; ellŭ va intrà, și va eși, și pășĭune va afla. Furulŭ nu vene, fôră numaĭ

sê fure, sê omóre și sê pérdă; dar eŭ amŭ venitŭ, pentru ca oiile melle viiațiă sê aibă, și elle acea-st'a să uă aibă în abundanțiă. Eŭ sum păstorĭulŭ cellŭ bunŭ. Păstoriulŭ cellŭ bunŭ sufletulŭ sêŭ își pune pentru oiile selle, iar mercenarĭulŭ, carele de locŭ nu este păstoriu, și căruia oiile nu sunt alle luĭ proprie, cândŭ vede lupulŭ venindŭ, lassă oiile, și fuge, și lupulŭ le răpeșce pre elle, și le rissipeșce. Mercenariulŭ fuge, pentru că este mercenarĭŭ, și servesce numaĭ pentru simbriă, și așia luĭ de oĭ nuĭ passă. Eŭ sum păstorĭulŭ cellŭ bunŭ, eŭ îmĭ cunoscŭ oiile melle, și elle mê cunoscŭ pre mene, precumŭ tatălŭ mê cunóșce pre mene, și precumŭ și eŭ cunoscŭ pre tatălŭ, și eŭ de aceea sufletulŭ meŭ îmĭ punŭ pentru oiile melle. Eŭ maĭ amŭ și alte oĭ, care nu sunt d'in staululŭ acest'a, mie și pre acellea mi se cade ca sê le aducŭ; și elle vorŭ asculta de cuvêntulŭ meŭ, și attuncĭ va fi numaĭ uă turmă și numaĭ unŭ păstorĭu.

14) Apostolulŭ Filipp. 15) S. M. Guriŭ.

NB. Intr'acеastă ḑi (în 15) se începe ajunulŭ (postulŭ) Nascerii Domnuluĭ.

16) † Mateŭ Evangelistul. 19) Profetulŭ Abdia.
17) Păr. Grigoriŭ Taumat. 20) Grigoriŭ Decapolitulŭ.
18) Mart. Platon, Roman. 21) (†) INTR. ÎN BISER.

EPISTOLA, Ebreĭ Çap. 9. v. 1—7.

Frațiloră! Și tabernaculŭ cellŭ d'ăntăiŭ avea regule și cerimonie pentru serviciulŭ divinŭ, și unŭ Sântuariŭ lumescŭ; pentru câ într'acestŭ tabernaclŭ în prima luĭ parte eraŭ: Candelabrulŭ, més'a, și pânile presentațiuneĭ, și această parte se chiămà *Sânt'a*. Iar dupŏ a dóua Çortină erà tabernaclulŭ, ce se chiămà *Sânt'a Sântelorŭ*, unde era unŭ Turibulŭ de aurŭ și arc'a (sicriulŭ) de allianțiă, ferecată preste totŭ cu aurŭ, în care era uă urnă de aurŭ plénă cu mannă, și vérga luĭ Aaron, care înflorisse, și tablele legeĭ. Și pre deasupra de accastă arcă eraŭ Cherubimĭ plénĭ de gloriă, cariĭ cu aripile lorŭ adumbreaŭ propitiatoriulŭ (tronulŭ daruluĭ). Dar despre tóte acestea nu este loculŭ aicĭ cu de amănuntulŭ a vorbi, și acestea fiéndŭ astfeliŭ întocmite, în primulŭ tabernaclŭ intraŭ Preoțiĭ totŭdéuna, cândŭ aveaŭ sê funcționeze celle sacerdotalĭ. Iar într'allŭ doilea intrà singurŭ Archiereulŭ, și numaĭ uă dată în annŭ, nu fôrê de sânge, carele-lŭ offerea ellŭ pentru séne, și pentru pêccatele poporuluĭ.

EVANG Ioan C. 10 v. 38—42 și c. 11 v. 27—28.
Cautā-uă Septembre 8, pagina 160.

22) Apostolulŭ Filimon.
23) Păr. Amfil Ep. Icon
24) Clemente Papa Romeĭ.
25) † Martira Ecaterina.

26) Cuv. Alipiŭ și Stilian. 28) Çuv. Stefan cellŭ noŭ.
27) Mart. Iacob Persulŭ. 29) Martirulŭ Paramon.
30) † Apost. Andreiŭ cellŭ antâiŭ chĭămatŭ.

LUNA LUĬ DECEMBRE.

1) Profetulŭ Naum.
2) Profetulŭ Abacucŭ.
3) Profetulŭ Sofonia.
4) † Martira Barbara.
5) † Cuviosulŭ Sabba.
6) (†) PĂR. NICOLAŬ.

EPISTOLA, Ebreĭ Cap. 13, v. 17—21.

Fraților! Ascultați de Conducătoriĭ vostri, și vĕ suppuneţĭ lorŭ, câ eĭ preveghĭază preste sufletele vóstre, ca ceĭ ce aŭ sê dea sémă pentru elle. Suppuneţivĕ dar lorŭ, pentru ca eĭ aceastā detoriă sê uă facă cu buccuriă, iar nu suspinândŭ, câ aceast'a vóuĕ nu vĕ este de folosŭ. Rugaţivĕ pentru noĭ! Noĭ cu aceea ne consolâmŭ, câ consciénţia nóstră nu ne mustră, ne avêndŭ altă dorénţiă, de câtŭ a petrece onestŭ și cu sânţiâniă întru tóte. Și maĭ multŭ vĕ rogŭ sê faceţĭ aceast'a, pentru ca eŭ cu atât'a maĭ currêndŭ sê mê întorcŭ la voĭ. Iar Dumnedeulŭ pâceĭ, cellŭ ce pr'in sângele testamentuluĭ celluĭ eternŭ, pre Păstorĭulŭ cellŭ mare allŭ oiilorŭ, adică pre Domnulŭ nostru Iisus Cristos, l'a scullatŭ d'in morţĭ, acell'a sê vê întărêscă pre voĭ, și

bène dispușĭ sê vê facă spre totŭ felĭulŭ de fapte bune; spre împlinirea voieĭ luĭ, lucrăndŭ ellŭ întru voĭ prin Iisus Christos, totŭ ce-ĭ este luĭ bène plăcutŭ, căruia se cuvine gloriă, în seclii seclilorŭ; Amen.

EVANGELIULŬ, Luca Çap. 6. v. 17—23.

In témpulŭ acell'a sta Iisus la unŭ locŭ șesŭ. Și cu d'însulŭ cét'a Discipulilorŭ luĭ, și uă mare mulțime de poporŭ d'in tótă Iudea și d'in Ierusalemŭ, și d'in partea maritimă, și de la Tirŭ și Sidonŭ, și de ceĭ ce se tormentaŭ de spirite necurate; și aceștí'a se vindecaŭ, și totŭ poporulŭ cercà sê se attingă de ellŭ, căcĭ virtute eșiea dintr'însulŭ, care vindecà pre toțĭ. Attuncĭ ellŭ rêdicândușĭ ochiĭ spre Discipuliĭ sêĭ, le ḑisse: Fericițĭ sunteţĭ voĭ ceĭ săracĭ! câ a vóstră este împĕrăția luĭ Dumneḑeŭ. Fericițĭ sunteţĭ voĭ cariĭ acumŭ flămênḑițĭ! câ vê vețĭ sêtura. Fericițĭ sînteţĭ voĭ cariĭ plângeţĭ acumŭ! câ vê vețĭ buccurà. Fericițĭ vețĭ fi cândŭ ómeniĭ vê vorŭ uri pre voĭ, și vê vorŭ scomunica (scóte din Sinagogurĭ), și vê vorŭ ocărì, și numele vostru ca unŭ lucru rêŭ pentru fiiulŭ omuluĭ illŭ vorŭ defăĭmà! Bucurațivă într'acea ḑi și săltațĭ de veseliă, câ éccă! recompens'a vóstră multă este în ceriurĭ.

7) Părentele Ambrosiŭ. 9) † Concept. St. Anneĭ.
8) Çuviosul Patapiŭ. 10) MM. Mina, Ermogen.
11) Daniel Stilitulŭ.

NB. Cadese a sci, câ din 11 ḑille alle luĭ Decembre se începe Duminica SS. Strămoşĭ, şi se suĭă pônă în 17 alle aceştia.

DUMINECA SS STRĂMOŞĬ.

EPISTOLA Colosseni C. 3. v. 4—11.

Cautâ-uă Dum. 29 dupŏ Rosal façĭa 98.

EVANGELIULŬ, Luca C. 14. v. 16—24.

Cautâ-lŭ Dum. 28 după Pentecoste faţĭa 97.

12) † Părentele Spiridon. 15) St. Mart. Eleuteriŭ.
13) Martirulŭ Auxentiŭ. 16) Profetulŭ Aggeŭ.
14) Martirulŭ Tirsŭ. 17) Profetulŭ Daniel.
18) Martirulŭ Sebastian.

NB. Duminica înaintea Nasceriĭ luĭ Christos.

EPISTOLA Ebreĭ, C. 11 v. 9 - 10 şi 17—26 şi 32—39.

Fraţilorŭ! pr'in credenţĭă petrecù Abraamŭ în pămêntulŭ promissiuneĭ ca într'unŭ pămêntŭ străiinŭ, în corturĭ locuindŭ cu Isaacŭ şi cu Iacobŭ, cu ceĭ d'impreună mostenitorĭ aĭ acelliaşĭ promissiunĭ. Câcĭ ellŭ asceptà acea cetate, ce este edificată pre fundamentŭ

tare, allŭ câria architectulŭ şi fundatoriulŭ este D-ḑeŭ. Pr'in credénţiâ Abraam offeri pre Isaac, cândŭ fu tentatŭ; ellŭ, carele luasse promissiunea, pre chiarŭ uniculŭ sêŭ fiiŭ illŭ offeri; acella, carele respectâ celle ce i s'aŭ ḑisŭ: „Pr'in Isaac îţĭ veĭ castigà tu tie Seménţiă" Creḑêndŭ ellŭ, că puténte este D-ḑeŭ pre Isaac şi din morţĭ sê-lŭ înviieze, de ace.a ellŭ pre d'insulŭ îllŭ primi ca şi din morţĭ, în figur'a resurrecţiuneĭ luĭ Christosŭ. Pr'in credénţiă Isaac, uĭtânduse la celle fiătórie, dede benedicţiunea sea luĭ Iacobŭ şi luĭ Esaŭ. Pr'in credénţiă, Iacobŭ murindŭ, bene-cuvĕntâ pre fiă-care d'in fiiĭ luĭ Iosef, şi adorândŭ pre D-ḑeŭ, se reḑimâ pe verfulŭ toiaguluĭ sêŭ. Pr'in credénţiă, Iosefŭ murindŭ, făcù menţiune despre eşirea fiilorŭ luĭ Israel, şi dede ordinĭ pentru transportarea ossaméntelorŭ sélle. Pr'in credénţiă, Moise dupô ce se născù, fu de părénţi sêĭ ascunsŭ treĭ lunĭ; pentru că eĭ veḑindŭ că prunculŭ este formosŭ fórte, de edittulŭ imperatuluĭ de locŭ nu se temură. Pr'in credinţiă Moĭse mare fecênduse, se lăpedâ de-a se maĭ numi feciorulŭ feteĭ luĭ Faraonŭ, maĭ béne allegêndŭ ellŭ a pătimi cu poporulŭ luĭ Dumneḑeŭ, de câtŭ a se bucurà de dulcéţĭ'a pĕccatuluĭ cea trecătóriă. Ellŭ maĭ mare avuţiă socoti a fi defăĭmarea pentru Christos, de câtŭ tesaurele Egiptuluĭ, câcĭ se uĭtà la remuneraţiune. Şi încă ce sê maĭ ḑicŭ? că nu-mĭ arŭ adjunge têmpŭ, décă aşiŭ voiŭ sê

spunŭ de Gedeonŭ şi de Baracŭ şi de Samsonŭ şi de Ieftae, şi de Davidŭ, şi de Samuelŭ, şi de Profeţĭ, cariĭ pr'in credénţiă învinseră împĕraţiĭ, lucrară direptatea, căştigară promissiunile, astupară gurile leilorŭ, stinseră puterea focului, scăpară de ascuţitulŭ sabieĭ, se vindecară din infirmitâţĭ, se fácură tarĭ în lupte, taberele inimicilorŭ le întorseră în fugă; muĭerile pr'in înviere—şi luară pre morţiĭ lorŭ; şi uniĭ crudelŭ se omorîră, ne acceptândŭ liberarea, pentru ca sê căştige un'a maĭ bună, întru înviere. Alţiĭ cu batjocurĭ şi cu biciurĭ fură cercaţĭ, âncă şi cu legăturĭ şi carcerĭ; cu petre se uciseră, cercaţĭ fură în totŭ feliulŭ, uniĭ de sabiă străpunşĭ, muriră; îmbrăcaţĭ în cojóce ămblară, şi în peĭ de capre; lipsiţĭ fiéndŭ, de totŭ necăjiţĭ, persecutaţĭ, de rêŭ supăraţĭ, aceia, de cariĭ lumea nu era démnă, îşĭ petrecură viaţĭa rĕtăcindŭ pr'in deşerturĭ şi pr'in munţĭ, şi ascundênduse pr'in caverne şi pr'in crepăturile pămêntuluĭ. În fine toţĭ aceştia, cariĭ, pentru a lorŭ credénţiă obţinură uă recommendaţiune aşĭa de formósă, dar eĭ pentru aceea totŭ nu luară recompens'a promissă, fiéndŭ-că Domneḑeŭ pentru noĭ a destinatŭ ceva maĭ bunŭ, ca eĭ sê nu pótă adjunge la perfecţiunea fericireĭ fôră de noĭ.

EVANGELIULŬ (Genealogia luĭ Iisus Christos
(Mat. Cap. I. v. 1—24.

Cartea genealogieĭ luĭ Iisus Christos fiiuluĭ luĭ David, fiiuluĭ luĭ Abraam. Abraam generâ pre Isaac, iar Isaac generâ pre Iacobŭ; iar Iacobŭ generâ pre Iuda, și pre frațiĭ luĭ; iar Iuda generâ pre Fares și pre Zara cu Tamar, iar Fares generâ pre Esrom; iar Esrom generâ pre Aram; iar Aram generâ pre Aminadab; iar Aminadab generâ pre Naason, iar Naason generâ pre Salmon; iar Salmon generâ pre Booz cu Rahab; iar Booz generâ pre Obed cu Rut; iar Obed generâ pre Iesse; iar Iesse generâ pre David imperatulŭ; iar David împĕratulŭ generâ pre Solomon cu fost'a femeiă a luĭ Uriă; iar Solomon generâ pre Roboam; iar Roboam generâ pre Abia; iar Abia generâ pre Asa; iar Asa generâ pre Iosafat; iar Iosafat generâ pre Ioram; iar Ioram generâ pre Osia; iar Osia generâ pre Ioatam; iar Ioatam generâ pre Achas; iar Achas generă pre Ezechia; iar Ezechia generâ pre Manasse; iar Manasse generâ pre Amon; iar Amon generâ pre Iosia; iar Iosia generâ pre Iechonia și pre frațiĭ sêĭ, pre têmpulŭ transportâreĭ Iudeilorŭ la Babilon; și dupô captivitatea babilonică, Iechonia generâ pre

Salatiel; iar Salatiel generâ pre Zorobabel; iar Zorobabel generâ pre Abiud; iar Abiud generâ pre Eliakim; iar Eliakim generâ pre azor; iar Azor generâ pre Sadoc; iar Sadoc generâ pre Achim; iar Achim generâ pre Eliud; iar Eliud generâ pre Eleazar; iar Eleazar generâ pre Mattan; iar Mattan generâ pre Iacob; iar Iacob generâ pre Iosef, pre barbatulŭ Marieĭ, d'in care s'a născutŭ Iisus, ce se numesce Christos. Decĭ, tóte generaţiunile de la Abraam pônĕ la David sunt generaţiunĭ patru-spre-ḑece; şî de la David pônĕ la captivitatea babilonică, generaţiunĭ iarăşĭ patru-spre-ḑece; şi de la captivitatea babilonică pônĕ la Christos generaţiunĭ iarăşĭ patru-spre-ḑece. Iar nascerea luĭ Iisus Christos fu astfeliŭ: Maria mamă-sea logodită fiĕndŭ cu Iosef, maĭ inainte de a se adunà eĭ împreună, se afflà că d'in operaţiunea Sântuluĭ Spiritŭ este grea. Attuncĭ Iosef bărbatulŭ eĭ, fiĕndŭ omŭ justŭ, si ne voiĕndŭ a uă infamà pre ea în publicŭ, decretasse, ca într'ascunsŭ sê uă lasse pre ea; si tocmaĭ cândŭ cugetà ellŭ despre aceast'a; éccă! unŭ Angerŭ alŭ Domnuluĭ în visŭ i se arratâ luĭ, carele-ĭ ḑisse: Iosefe, fiiulŭ luĭ David! nu te teme a luà ţie pre Maria de femeiă, câcĭ ce s'a generatŭ intrins'a, de la Sântulŭ Spiritŭ este. Ea dar va

nasce unŭ fiiŭ, caruia-tu-ĭ veĭ pune numele *Iesus* (salvatore); fiéndŭ-că acest'a va salvà pre poporulŭ seŭ de peccatele lorŭ. Iar acestea tóte s'aŭ întemplatŭ, pentru ca sê se plinéscă ceea ce Domnulŭ a ḑisŭ pr'in profetulŭ, într'acestĭ terminĭ: „Eccă! uă fecióră în pântece va luà, si va nasce unŭ fiiŭ, câruia-ĭ vorŭ pune numele *Emanuel*, care însemnéză: *Cu noĭ Dumneḑeŭ!*" Iosef așia dar, desceptânduse d'in somnŭ, făcù dupô cumŭ iĭ commendasse angerulŭ Domnuluĭ; și-sĭ luâ pre femeia sea. Și ellŭ nu uă cunoscù pre d'insa pônĕ ce nu născù pre fiiulŭ sêŭ cellŭ primogenitŭ, căruia ea-ĭ dede numele *Iesus*.

---

19) Martirulŭ Bonifatiŭ.
20) Martirulŭ Ignatiŭ.
21) Martira Iuliana.
22) Martira Anastasia.
23) St. 41 Mart. din Crit.
24) Martira Eugenia.

25 (†) NASCEREA D. N. IISUS CHRISTOS.

EPISTOL'A Galatenĭ, Cap. 4. v. 4–7.

Fraților! cândŭ venì complinirea têmpuluĭ, Dumneḑeŭ trămise pre Fiiulŭ seŭ cellŭ născutŭ d'intr'uă muiere, și suppusŭ legeĭ, pentru ca să rĕscumpere pre ceĭ de suptŭ lege, și ca noĭ sê luâmŭ adopțiunea cea fiiască. Iar pentru că voĭ sûntețĭ fiĭ, de aceea Dumneḑeŭ a

trămisă în ânimile vóstre pre Spiritulă Fiiuluĭ seŭ, carele strigă: Abba, Părente! Pentru aceea tu de acumŭ nu maĭ eştĭ servŭ, ci fiiŭ, iar de eştĭ fiiŭ, tot-deodată pr'in Iisus Christos estĭ şi moştenitoriŭ allŭ luĭ Domnedeŭ.

EVANGELIULŬ, Mateŭ Cap. 2, v. 1—12.

Dacă s'a născutŭ Iisus în Betleemŭ, cetatea d'in Iudea, pre témpulŭ luĭ Irodŭ Împĕratulŭ, eccă! Magiĭ de la resăritŭ veniră în Ierusalemŭ, ḑicêndŭ: Unde este Împĕratulŭ Iudeilorŭ, cellŭ ce acumŭ s'a născutŭ? că noĭ vĕḑiurămŭ stélla luĭ la resăritŭ, şi venirămŭ sê ne închinâmŭ luĭ. Aceast'a auḑindŭ Irodŭ Împĕratulŭ, s'a turburatŭ fórte, şi totŭ Ierusalemulŭ cu d'însulŭ. Şi adunândŭ ellŭ pre toţĭ Archiereiĭ şi Cărturariĭ poporuluĭ, cercetâ de la d'înşiĭ, unde este sê se nască Christos! Iar eĭ iĭ ḑisseră: În Betleemŭ, cetatea luĭ Iuda, că aşia a scrisŭ unŭ Profetŭ. „Şi tu, Betleeme! în pe„mêntulŭ luĭ Iuda, nicĭ de cumŭ nu eşcĭ maĭ „micŭ între Capitalele luĭ Iuda; câcĭ d'intru téne „va eşi conducătoriulŭ, carele va pasce pre po„porulŭ meŭ Israelŭ." Attuncĭ Irodŭ chiămândŭ în secretŭ pre Magĭ, cu de ammĕnuntulŭ s'a informatŭ de la d'înşiĭ despre témpulŭ, întru carele li s'a arătatŭ lorŭ stéua. Şi trămiţânduĭ pre eĭ în

Betleem, le-a ḑisŭ lorŭ: Mergețĭ și cercetațĭ cu de ammănuntulŭ pentru acellŭ pruncuțĭŭ, și décă-lŭ vețĭ afla, annunțiațimĕ și pre mĕne, ca și eŭ venindŭ, sê mĕ închinŭ luĭ! Iar eĭ ascultândŭ pre Împĕratulŭ, s'aŭ dusŭ. Și éccă! stéu'a pre care uă vĕḑĭusseră eĭ la resăritŭ, acum iarășĭ mergea înaintea lorŭ, pônĕ ce veni și stătù deasupra, unde era pruncullŭ. Iar eĭ vĕḑêndŭ stéu'a, se împlură de uă bucuriă mare fórte. Și intrândŭ în casă, veḑiură pre prunculŭ cu Maria mam'a luĭ, și căḑêndŭ eĭ la pămêntŭ, i s'aŭ inchinatŭ luĭ; și deschiḑêndu-șĭ tesaurele sélle, ĭĭ presentară luĭ darurĭ, aurŭ și tămâĭĕ și smirnă. Și cândŭ dormeaŭ eĭ, luară pr'in visŭ inșciènțĭare, ca sê nu se maĭ intórcă côtră Irodŭ, și așia eĭ pre altă calle s'aŭ dusŭ la țérr'a lorŭ.

26) (†) CONGREGAȚIUNEA PRÉ CURATEĬ FECĬOREĬ MARIEĬ.

27) (†) PROTO-MARTIRULŬ STEFANŬ.

Dominica dupô Nascirea luĭ Christos.
EPISTOLA. Caută-o în Domin. 20 dupô Rosaliĭ fațĭa 78.
EVANGELIULŬ de la Mateŭ Cap. 2. v. 13—23.

Iar dupô ce plecară Magiĭ, éccă! unŭ Angerŭ allŭ Domnuluĭ în somnŭ; se arătâ luĭ Iosef, și-ĭ

ḑisse: Scóllă-te, iea prunculŭ și pre mamă-sea, și fiĭ accolo, pônĕ ce-țĭ voiŭ ḑice ție, sê te'ntorcĭ, că Irodŭ are sê caute pruculŭ, ca sê-lŭ pérdă pre ellŭ. Iosef dar scullându-se, luâ prunculŭ, și pre mamăsea, nóptea, și se dusse la Egiptŭ; și șĭediŭ accollo pônĕ la mórtea luĭ Irodŭ, ca sê se plinéscă ceea ce a ḑisŭ Domnulŭ pr'in profetulŭ, ce ḑice: „D'in Egiptŭ amŭ chiămatŭ pre fiiulŭ meŭ“ Attuncĭ Irodŭ vĕḑêndŭ, că magiĭ-lŭ amăgiră, s'a mâniatŭ fórte; și trămițêndu-șĭ ómeniĭ seĭ, omorî pre toțĭ pruncii d'in Betleemŭ și d'in ținuturile circum-vecine, cățĭ eraŭ de duoĭ anni și maĭ micĭ, conformŭ tempuluĭ, dupô care ellŭ esactŭ cercetasse de la magĭ. Attuncĭ s'a împlinitŭ ceea ce s'a ḑissŭ de Ieremia profetulŭ, carele ḑice: „Strigare mare s'a auḑitŭ în Rama; lamentare, țipĕtŭ și vaetŭ multŭ, Rachel îșĭ plânge pre fiiĭ sêĭ, și nu va sê se consoleze, pentru că numaĭ sunt“ Iar dupô ce muri Irodŭ, unŭ ângerŭ allŭ Domnuluĭ sê arrătâ luĭ Iosef în visŭ, și-ĭ ḑisse: Scóllă-te, și iea prunculŭ și pre mamă-sea, și mergĭ în pămêntulŭ luĭ Israel, câcĭ ceĭ ce căutaŭ suffletulŭ prunculuĭ, aŭ muritŭ. Attuncĭ Iosef se scullâ, și luândŭ prunculŭ și pre mam'a luĭ, vénì în pămêntullŭ luĭ Israel. Dar ânsĕ înțellegêndŭ ellŭ, că în Iudea, în loculŭ Tătâneseŭ Irodŭ, împĕrățesce fiiu-sĕŭ Archelaŭ, se temù sĕ mérgă

accollo, ci pr'in uă revelațiune divină arrătânduise luĭ, se dusse în pârțile Galileâĭ. Unde adjungêndŭ ellŭ, se assĭeḑiâ cu locuințĭa în cetatea numită Nazaret, pentru ca sê se plinéscă ceea ce s'a ḑissŭ pr'in profețĭ: „Că Nazarénŭ se va chiămàu.

TIPICŬ.

De s'arŭ întêmplà, ca Nascerea Domnuluĭ sê fiă Dominică, Lunĭ séŭ Marțĭ, attuncĭ intre Nascere și intre Băttezŭ este numaĭ uă Dominică, în 30 séŭ 31 Decembre, séŭ 1 Ianuariŭ; și attuncĭ se citesce Evangelia și Epistol'a Dominiceĭ ceĭ d'innainte de Bătezŭ facia 194. Iar de se va întêmpla, ca Nascerea Domnuluĭ sê cadă Mercurĭ, Joĭ, Vinerĭ séŭ Sâmbătă, attuncĭ între Nascere și Bătezŭ totŭ dea-una cadŭ dóuĕ Dominicĭ, decĭ în Dominic'a cea d'ăntâiŭ în 26, 27, 28 séŭ 29 se citesce Evangelia Dominiceĭ ceĭ *Dupô Nascere*; facia 188, iar în Dominica a dóua, care cade în 2, 3, 4 séŭ 5 Ianuariŭ, se citesce Evangelia Dominiceĭ ceĭ maĭ înainte de Bătezŭ

28) 20,000 de Martirĭ.
29) 14,000 de Prunci ucișĭ.
30) Martira Anisia.
31) Cuviósa Melania.

LŬNA LUĬ IANUARIŬ.

(Annulŭ noŭ civile).

1) (†) Cea dupô corpŭ CIRCUMCISIUNE a D. şi SALVATORELUĬ NOSTRU Iisus Christos.

EPISTOLA Colosseni Cap. 2. v. 8—12.

Fraţilorŭ! Păziţivĕ, ca nu cum-va sê vĕ seducă pre voĭ cine-va cu filosofi'a, şi cu subtilităţĭ încellătóre şi deşérte, dupô ceva tradiţiunĭ cu totulŭ omenescĭ; care sunt învăţiăturĭ, ellementarie alle lumeĭ, iar nu dupô Christos. Câcĭ întru D'însulŭ lăcuesce corporalmente tótă plinitatea Domneḑeireĭ. Şi întru D'însulŭ şi voĭ sunteţĭ împliniţĭ, carele este capulŭ a totŭ Principatulŭ şi a tótă stăpânirea Întru D'însulŭ sunteţĭ voĭ şi tăiaţĭ împrejurŭ, nu cu circumcisiune făcută de mână omenéscă, ci care consistă întru a desbrăcà corpulŭ de pĕccateleĭ cârniĭ, care este circumcisiunea luĭ Iisus Christos; îngropaţĭ sunteţĭ cu ellŭ împreună pr'in băttezŭ, întru carele vaţĭ şi scullatŭ împreună cu ellŭ, pr'in credinţi'a ce aţĭ avutŭ în puterea luĭ Domneḑeŭ, cellŭ ce l'a scullatŭ pre D'însulŭ d'in morţĭ.

EVANGELIULŬ Luca Cap. 2. v. 20—21 şi 40—52.

In témpulŭ acell'a, păstoriĭ se întórseră glorifi-

cândŭ și lăudândŭ pre Domnedeŭ de tóte celle ce eĭ audiră și vědiură, conformŭ cu celle ce li s'aŭ fostŭ dissŭ. Și cândŭ se plinirä optŭ dille, ca pre pruncŭ sê'lŭ taiĕ înpregĭurŭ, i-s'a pusŭ numele: **Iisus**, care nume s'a fostŭ annunçiatŭ de Ângerĭ maĭ 'nainte de a se concepe Ellŭ în pântecelle mameĭ sélle. Iar pruncullŭ creșcea și se întărea în spiritŭ, împlêndu-se de înțelleptiune; și grația luĭ Domnedeŭ erà preste D'însulŭ. Și părénțiĭ luĭ se duceaŭ în fiă care annŭ la Ierusalemŭ, pentru serbătórea Pascilorŭ. Și cândŭ era ellŭ de doĭ-spre-dece annĭ, se suiră în Ierusalemŭ, dupre datin'a ce uă aveaŭ eĭ la acea serbătóre. Și finin-duse dillele serbătóreĭ, cândŭ s'aŭ întorsŭ eĭ, Iisus pruncullŭ rĕmăssesse în Ierusalemŭ; fŏră sê scie Iosefŭ și mam'a luĭ. Şi socotindŭ eĭ că ellŭ este cu alte soçiĭ, merseră calle de uă di, și-lŭ căutară pre ellŭ pr'intre consagenĭ și pr'in cunoscuțĭ, dar neaflându-lŭ, s'aŭ întorsŭ în Ierusalemŭ, ca sê-lŭ caute. Și tocmaĭ dupĕ treĭ dille, îllŭ afflară pre ellŭ în bissericä, ședêndŭ în mijlocullŭ dascalilorŭ, as-cultându'ĭ și făcându-le întrebârĭ. Și toțĭ ceĭ ce-lŭ audieaŭ pre D'însulŭ, se minunaŭ de pricepereа și de rĕspunsurile luĭ. Și părénțiĭ vĕdêndu-lŭ pre ellŭ, s'aŭ miratŭ; dar mamă-sea disse côtră d'în-sulŭ: Fiĭule! câcĭ aĭ făcutŭ nóuĕ aceast'a? écca!

tatu-lŭ têŭ şi eŭ te căutarămŭ, fiendŭ fórte necăjiţĭ. Şi ellŭ le rĕspunse lorŭ: Ce este că mĕ căutaţĭ? aŭ n'aţĭ sciutŭ voĭ, că mie mi-se cade sê fiŭ occupatŭ întru celle ce sunt alle Tatuluĭ meŭ? Şi eĭ nu înţellesseră cuvêntulŭ carele li-lŭ grăì lorŭ. Şi ellŭ se pogorî împreună cu D'înşiĭ, şi veni la Nazaretŭ,şi erà suppusŭ lorŭ: dar mam'a luĭ păzea tóte aceste cuvente în ânim'a sea. Şi Iesus sporea cu înţelepţiunea, cu etatea şi cu graţi'a, la Domnedeŭ şi la ómenĭ.

---

† Şi St. Păr. nostru Basiliŭ cellŭ Mare.

EVANGELIULŬ şi Epistol'a de la unŭ Archiereŭ, cautăle în 6 Decembre la Sântulŭ Nicolaŭ faç̧a 179.

NB. Dominica înaintea Băttezuluĭ.

EPISTOLA II. Timoteŭ Çap. 4, v. 5—8.

Fiiule Timotee! Privighĭază întru tóte, suffere ne'ncetatŭ verĭ ce feliŭ de reŭ, fâ lucrulŭ unuĭ adevĕratŭ predicatorĭŭ allŭ Evangeliuluĭ, serviţiulŭ detorieĭ telle fâ-lŭ deplenŭ. Çă éccă! eŭ sum ca şi uă victimă, în totŭ minutulŭ paratŭ a fi sacrificatŭ, şi tempulŭ despărţireĭ melle s'a appropiatŭ. Çă eŭ luptă bună m'amŭ luptatŭ, cursulŭ meŭ l'amŭ finitŭ, şi credenţĭ'a uă-amŭ ţenutŭ, de acumŭ nu-mĭ maĭ rĕmâne alta, de câtŭ sê asceptŭ

coróna justiţieĭ, care-mĭ este reservată; şi pre care Domnulŭ, ca unŭ direptŭ judecătoriŭ, mi-o va da în ḑiu'a acea mare, şi nu numaĭ mië, ci şi tutulorŭ cellor'a, cariĭ cu buccuriă asceptă venirea luĭ.

EVANGELIULŬ, Marcu Cap. I. v. 1—8.

Evangeliulŭ luĭ Iesus Christos fiiuluĭ luĭ Domneḑeŭ s'a începutŭ dupô cumŭ este scrisŭ în Profetulŭ Iesaia: Éccà! eŭ trămitŭ pre Ângerulŭ meŭ înaintea fâçĭeĭ telle, carele mergêndŭ înaintea tea, va prepara callea tea. Vocea celluĭ ce strigă în desertŭ, este: „Preparaţĭ callea Domnuluĭ, direpte faceţĭ cărârile luĭ." Ioann băttézà în desertŭ, şi predica baptismulŭ penitenţiâĭ, întru ĭertarea pĕccatelorŭ. Şi mergea la d'însulŭ tótă Iude'a, şi ceĭ d'in Ierusalemŭ, şi mărturisindu-şĭ pĕccatele sélle, toţĭ se battezaŭ de la D'însulŭ în rîulŭ Iordanuluĭ. Şi Ioann erà îmbrăcatŭ în vestĭmêntŭ de pêrŭ de cămilă, şi brâŭ de curea avea împregĭurulŭ cópselorŭ luĭ, şi mâncà acride şi mere sîlbatică. Ellŭ predicà, ḑicêndŭ: Véne dupô méne altulŭ, carele este maĭ puténte de câtŭ méne, căruia eŭ nu sum demnŭ, că plecându-mĕ, sê-ĭ deslegŭ curellele încălţĭămêntelorŭ luĭ. Eŭ v'amŭ băttezatŭ pre voĭ cu apă, dar acell'a vĕ v'a băttezà cu Spiritŭ Sântŭ.

2) S. Sivestru Pap'a Rom. 4) Congregat. a 70 Apostolĭ.
3) Profetulŭ Malachia 5) Tepemt şi Teonŭ.
6) (†) Epifania séŭ Domneḑeĭasca arrătare.

EPIST. Titŭ Cap. 2, v. 11—14, şi Cap. 3, v. 4—7.

Fiiule Tite! graţia luĭ Domneḑeŭ cea salutariă s'a arrătatŭ tutulorŭ ómenilorŭ, care seriosŭ ne învaţiă, că lăpĕdândŭ noĭ împietatea şi poftele lumescĭ, cu înfrênare şi cu direptate şi cu pietate sê viăţiuimŭ în seclulŭ de acumŭ, asceptândŭ ne'ncetatŭ fericit'a sperantiă, şi arrătarea cea gloriósă a mareluĭ Domneḑeŭ, şi Măntuitoriuluĭ nostru Iesus Christos; carele pre sène s'a datŭ pentru noĭ, ca pre noĭ sê ne rescumpere de tótă fôră de legea, şi sê ne curăţiâ pre noĭ, făcêndu-şĭ luĭ populŭ allesŭ şi zellosŭ pentru fapte bune. Iar de cândŭ s'a arrătatŭ în lume bunătatea Măntuitoruluĭ nostru Domneḑeŭ, şi iubirea sea de ómenĭ nea măntuitŭ pre noĭ, nu pentru lucrurile celle direpte, pre care le-amŭ făcutŭ noĭ, ci dupŏ a luĭ misericordiă, pr'in baia renascereĭ, şi pr'in re'nnoirea Spirituluĭ Sântŭ, pre carele pr'in Iesus Christos Măntuitoriulŭ nostru, l'a vĕrsatŭ preste noĭ cu abundanţia, ca noĭ justificându-ne pr'in graţi'a luĭ, dupŏ speranţi'a ce uă avemŭ, sê putemŭ deveni moştenitorĭ vieţiăĭ celleĭ eterne.

EVANGELIULŬ, Mat. Cap. 3 v. 13—17.

In têmpulŭ acell'a, Iesus venì d'in Galile'a la Iordanŭ côtră Ioann, ca sê se bătteze de la d'însulŭ. Iar Ioann se apărà, ḑicêndŭ: Eŭ amŭ nevoĭă a mĕ băttezà de la tene, şi tu venĭ la mene? Dar Iesus rĕspunḑêndŭ, îĭ ḑisse. Lassă Ioanne, nu te oppune acumŭ, că aşĭa se cuvene nóuĕ, ca sê împlenimŭ tótă direptatea. Attuncĭ Ioann nu-ĭ maĭ stete în contră. Şi băttezânduse Iesus, îndată eşì d'in apă: şi éccă! i s'aŭ deschisŭ luĭ ceriurile, şi Ioann vĕḑìù pre Spiritulŭ luĭ Domneḑeŭ descendêndŭ ca unŭ columbŭ, şi venendŭ preste D'însulŭ. Şi în acellŭ momentŭ uă voce se auḑì d'in ceriŭ, ḑicêndŭ: „Acest'a este fiiulŭ meŭ cellŭ iubitŭ, întru carele amŭ tótă complăcerea.

7) † St. Ioanne Băttezătorĭulŭ.

NB. Dominic'a dupŏ Băttezŭ.

EPISTOLA Efeseĭ, Cap. 4 v. 7—13.

Fraţilorŭ! Graţiă fiă căruia d'in noĭ s'a datŭ dupŏ mĕsur'a daruluĭ luĭ Iesus Christos. Pentru aceea ḑice scriptur'a, că „Suinduse la înălţime, dus'a în captivitate

captivitatea, şi ómenilorŭ a datŭ darurĭ“ Şi ce va sê ḑică aceea: că s'a suitŭ? fôrĕ numaĭ, că ellŭ maĭ ăntâiŭ s'a fostŭ pogorâtŭ în părţile celle maĭ de djosŭ alle pămêntuluĭ? Cell'a ce s'a pogorâtŭ este totŭ acell'a, carele s'a şi suitŭ maĭ pre susŭ de tóte ceriurile, pentru ca tóte sê le împle. Si totŭ acellaşĭ a ordinatŭ unora sê fiă Apostolĭ, altor'a sê fiă Profeţĭ, iar altor'a Evangelişti, altor'a sê fiă păstorĭ, iar altor'a învăţĭătorĭ, ca toţĭ sê lucreze pentru perfecţiunea Sânţilorŭ, întru funţiunea ministeriuluĭ sêŭ, spre edificaţiunea corpuluĭ luĭ Iesus Christos; pônĕ ce cu toţiĭ vomŭ adjunge la unirea credenţieĭ şi a cunoscienţieĭ Fiiuluĭ luĭ Domneḑeŭ, la starea unuĭ bărbatŭ perfectŭ, şi la mĕsur'a etâţeĭ celleĭ mature a luĭ Jesus Christos.

EVANGELIULŬ, Mateŭ Cap. 4, v. 12—17.

In témpulŭ acell'a, auḑindŭ Iesus că Ioann este prénsŭ, s'a retrasŭ în Galile'a; şi părăsindŭ ellŭ Nazaretulŭ, venì sê locuiască în Capernaumŭ, cetate lôngă mare, la marginile Zabulonuluĭ şi a le Neftalimuluĭ. Pentru ca sê se plenéscă ceea ce s'a ḑissŭ de Ieşaia Profetulŭ: „Pămêntulŭ Zabulonuluĭ şi pămêntulŭ Neftalimuluĭ, callea Mâreĭ ceĭ de ceea parte de Iordanŭ, Galile'a Géntelorŭ; poporulŭ cellŭ ce jăcea întru întunericŭ, vĕḑiù

lumină mare; și cellorŭ ce ședeaŭ în laturea și în umbr'a morței, lumină le rĕsărì". De attuncĭ a începutŭ Iisus a predicà și a ḑice: Îndireptațivĕ! că s'a appropiatŭ împĕrăția ceriurilorŭ.

8) S. Georg. și Domnica.	17) † Cuvios. Antoniŭ M
8) Martirulŭ Polievct.	18) † Păr. Atan. și Cirilŭ.
10) Păr. Gregoriŭ Nisen.	19) Cuvios. Macariŭ Egipt.
11) Cuviosulŭ Teodosiŭ.	20) † Cuviosul Eutimiŭ M.
12) Martira Tatianŭ.	21) Cuvios. Maxim. Confess.
13) Mart. Ermil și Stratonic.	22) Ap. Timot. și M. Anast.
14) Sânțiĭ uccișĭ în Sinaia.	23) Mr. Clemente Epp. Anc.
15) Cuviosul Paul Tebeul.	24) Cuviósa Xeni
16) Închin. catenâĭ Sț. Petru.	25) † Păr. Greg. Teologul.

EPISTOLA I, Corint. Cap. 12 v. 7—11.

Frațilorŭ! Darurile Sântuluĭ Spiritŭ, care se manifestă întru noĭ, fiesce căruia sunt date pentru folosulŭ de communŭ (allŭ bisericeĭ); căcĭ S. Spiritŭ unuia ia datŭ darulŭ cu înaltă înțellepțiune a cuvêntà; altuia totŭ acella-șĭ Spiritŭ ia datŭ darulŭ de a vorbi de sciénție; altulŭ primesce de la acellașĭ Spiritŭ darulŭ credénțieĭ; iar altulŭ totŭ de la acellașĭ Spiritŭ are darulŭ de a vindecà infirmitâțile; altuia-ĭ dede virtutea de a face miracule, altuia darulŭ de a profetizà, și altuia darulŭ de a

discerne spiritele, altuia darulŭ de a vorbi în diverse limbĭ; altuia darulŭ de a interpretà limbele. Şi tóte aceste lucrurĭ le operéză numaĭ unulŭ şi acellaşĭ spiritŭ, carele darurile séllе fiesce căruia în parte le distribue precumŭ voĭesce.

EVANGELIULŬ, caută-lŭ în 13 Noembre façĭa 176.

---

26) Cuviosul Senofonte. 28) Cuviosul Efrem Sirul.
27) ✝ Păr. Ioann Chrisostom. 29) Ad. reliquielor S. Ignat.
30) (✝) SS. BAS. M. GREG. TEOL. şi IOAN CHRIS.

EPISTOLA, Ebreĭ Cap. 13 v. 1—16.

Fraţilorŭ! adduceţivĕ a ménte de învĕţĭătoriĭ voştri, cariĭ v'aŭ predicatŭ vóue cuvêntulŭ luĭ Domneḑeŭ, şi privindŭ finitulŭ viâţĭâĭ lorŭ, imitaţile credénţĭ'a. Iesus Christos este totŭ acellaşĭ, ĭerĭ şi astăḑĭ, şi acellaşĭ va fi în toţĭ seculiĭ. Dupŏ doctrine străine şi diverse sê nu vĕ luaţĭ, că maĭ béne este sê vĕ întăriţĭ ânim'a vóstră cu graţi'a, iar nu cu mâncârĭ, d'intru care nu s'aŭ folositŭ ceĭ ce aŭ âmblatŭ dupŏ d'însele. Noĭ avemŭ unŭ altarĭŭ, d'intru carele n'aŭ voĭă a mâncà aceia, cariĭ servescŭ cortuluĭ. Pentru că corpurile acellorŭ animalĭ, alle cărora sânge se întraduce de Archiereŭ în santuariŭ pentru curăţirea pĕccatelorŭ, corpurile acellor'a ḑicŭ, se ardŭ affară de castru. Pentru aceea şi Jesus, ca sê sânţéscă

pre poporŭ cu sângele sêŭ propriŭ, a pătimitŭ affară de pórtă. Decĭ dar, sê eşimŭ la D'însulŭ affară de castru, vituperiulŭ crucei luĭ portândŭ. Pentru că noĭ nu avemŭ aicĭ cetate permanente, ci căutâmŭ pre ceea ce are sê fiă. Pr'intr'însulŭ dar sê adducemŭ sacrificiŭ de ne'ncetată laudă luĭ Domneḑeŭ, adică, fruptulŭ buzelorŭ cellorŭ ce glorifică numele luĭ. Si sê nu uitaţĭ a fi făcătorĭ de bėne, şi cu alţiĭ a împărţi averile vóstre, că numaĭ sacrificie ca acestea sunt bėne plăcute luĭ Domneḑeŭ.

EVANGELIULŬ, Mateŭ Cap. 5 v. 14—19.

Dis'a Domnulŭ discipulilorŭ sêĭ: Voĭ sunteţĭ lumin'a lumeĭ, nu póte uă cetate a se ascunde, deasupra munteluĭ stândŭ. Nėcĭ se aprénde făcli'a, şi se pune subt modiŭ, ci în candelabru, ca sê luminéze tutulorŭ cellorŭ ce sunt în casă. Astŭ-feliŭ sê lumineze lumin'a vóstră înaintea ómenilorŭ, ca eĭ sê véḑă lucrurile vóstre celle bune, sê se glorifice pre Tatulŭ vostru cellŭ d'in ceriurĭ. Sê nu socotiţĭ că amŭ venitŭ sê stricŭ legea séŭ Profeţiĭ: n'amŭ venitŭ sê-ĭ stricŭ, ci sê-ĭ împlinescŭ. Că, adevĕrŭ ḑicŭ vóue! pônĕ ce va trece ceriulŭ şi pămêntulŭ, uă iotă séŭ unŭ puntŭ d'in lege nu vorŭ trece, pônĕ ce nu vorŭ fi tóte acestea. Decĭ cell'a ce va strică numaĭ un'a

d'intr'aceste precepte maĭ micĭ, și va învăţĭà a-
șĭa pre ómenĭ, acell'a maĭ micŭ va fi stimatŭ întru
împĕrăţia ceriuriloră. Iar cellŭ ce dup'aceast'a, va
face și așĭa va și învăţĭà, acell'a mare se va chĭămà
întru împĕrăţia ceriuriloră.

31) St. Cirŭ și Ioann miraculosulŭ.

LUNA LUĬ FEBRUARIŬ.

1) Martirulŭ Trifon. 2) †) ÎNTĔMP. DOMN.

EPISTOLA Ebreĭ Cap. 7 v. 7—17.

Fraţiloră! Nu este contradiţiune, că cellŭ ce primesce bène-dicţiunea, maĭ micŭ este, de câtŭ cellŭ ce i-uă dâ. Și ómeniĭ aicĭ, cariĭ ĭeaŭ ḑecĭuĭelle, sunt muritorĭ; pe cândŭ acollo uă primesce unulŭ, despre carele scriptur'a adeveréză, că este viŭ. Și ca sê ḑicŭ așĭa; Levi, cellŭ ce ellŭ însușĭ luà de la altulŭ ḑecĭuéllă, pr'in Abraam a datŭ ḑecĭuéllă. Că ellu erà âncă în cópsele strămoșĭuluĭ sêŭ Abraam, cândŭ la întêmpinatŭ pre d'însulŭ Patriarchulŭ Melchisedecŭ. Decĭ dar, décă preoţi'a Leviţiloră, (căcĭ pre aceast'a a fostŭ fundată legea poporuluĭ,) arŭ fi pututŭ face pre ómenĭ direpţĭ și perfecţĭ, ce maĭ erà nevoiă de unŭ altŭ preotŭ, carele sê se chĭa-

me dupŏ ordinea luĭ Melchisedécŭ, iar nu sê se ḑică, dupŏ ordinea luĭ Aaron? Decĭ mutânduse preoţi'a, este necessariŭ, ca şi legeĭ sê se facă scămbare. În adevĕrŭ, că acell'a, despre carele se ḑicŭ acestea, este d'in altă seménţiă, d'in care néminea nécĭ uă dată nu putea servi la altariŭ. Căcĭ este cunoscutŭ, că Domnulŭ nostru a rĕsăritŭ d'in Iuda; pentru care seménţiă Moise nimic'a de preoţiă n'a ordinatŭ. Şi âncă aceast'a se vede şi maĭ luminatŭ, de óre-ce dupŏ ordinea luĭ Melchisedecŭ se rĕdică unŭ altŭ preotŭ, carele nu s'a făcutŭ dupŏ legea uneĭ successiunĭ carnalĭ, ci dupŏ puterea uneĭ viiâţĭ nestricăţióse. Pre carele scriptura-lŭ mărturisesce, ḑicêndŭ: Tu escĭ preotŭ în eternŭ, dupŏ ordinea luĭ Melchisedecŭ.

EVANGELIULŬ, Luca Cap. 2, v. 22–40.

In témpulŭ acell'a, suitaŭ părénţiĭ pre Iisus pruncŭlŭ în Ierusalemŭ, ca sê-lŭ presenteze Domnului, precumŭ este scrisŭ în legea Domnuluĭ; „Că tótă partea bărbătéscă ce deschide pântecele, consecratŭ Domnuluĭ se va chĭămà“ Și totŭ de uă dată, ca sê dea sacrificiulŭ prescrisŭ totŭ în legea Domnuluĭ, adică uă părechĭă de turturelle, séŭ duoĭ puĭ de columbŭ. Și éccă! erà în Ierusalemŭ unŭ omŭ a nume Simeonŭ; și omulŭ acell'a erà direptŭ și temĕtoriŭ de Domneḑeŭ, carele traĭea așceptândŭ

consolaţiunea luĭ Israelŭ; şi Spiritulŭ Sântŭ erà într'însulŭ. Şi-ĭ erà luĭ revelatŭ de Spiritulŭ Sântŭ, ca ellŭ maĭ nainte sê nu móră, pônĕ ce nu va vedé pre Christosulŭ Domnuluĭ. Şi ellŭ condusŭ de Spiritulŭ luĭ Domneḑeŭ, venì în biserică, tocmaĭ pe cândŭ părénţiĭ addusseră înăntru pre Iisus prunculŭ, ca sê împlinéscă pentru D'însulŭ celle ce dupô lege eraŭ detorĭ. Acellŭ bĕtrânŭ dar îllŭ luâ în braçĭele sélle, şi bene-cuvêntândŭ pre Domneḑeŭ, ḑisse: „Dómne! dimitte acumŭ pre servulŭ têŭ sê móră în pace, dupô cuvêntulŭ têŭ! că ochiĭ meĭ vĕḑĭură pre Măntuitoriulŭ, pre carele ca pre uă lumină l'aĭ preparatŭ allŭ arrătà tutuloru naţiuniloru, spre a luminà pre Gente, şi spre gloria poporului têŭ Israelŭ!" Şi erà Iosefŭ şi Mam'a luĭ mirânduse de celle ce se ḑiceaŭ pentru d'însulŭ. Şi Simeonŭ îĭ bene-cuvêntâ pre d'înşiĭ, şi ḑisse côtră Maria mam'a luĭ: „Éccă! acestŭ pruncŭ este pusŭ spre căderea şi scullarea multor'a întru Israelŭ, şi spre semnŭ, căruia i se va contra-ḑice; (Şi uă sabiă va trece pr'in suffletulŭ têŭ), pentru ca cugetele celle ascunse de la multe ânimĭ sê se descopere" Şi erà acollo şi Anna, uă profetissă, fét'a luĭ Fanuilŭ, d'in seminţia luĭ Aser; aceast'a îmbĕtrânisse fórte, care dupô feţiori'a eĭ trăiise cu bărbatulŭ sêŭ numaĭ şépte annĭ. Şi această vĕduvă erà cam de opt-

ḑecĭ şi patru de annĭ, care de biserică nu se depărtà, ci petrecea acollo ḑiua şi nóptea, cu postŭ şi în rugăţiunĭ servindŭ Domnuluĭ. Şi aceast'a venindŭ tocmaĭ într'acellŭ momentŭ, începù şi ea a lăudà pre Domnulŭ, şi ea grăĭea pentru Iisus tutulorŭ cellorŭ ce aşceptaŭ mântuirea luĭ Israelŭ. Şi dupô ce părénţiĭ împlinirä tóte câte eraŭ prescrise în legea Domnuluĭ, se reîntórseră în Galile'a, la Nazaretŭ, care erà cetatea lorŭ. Iar pruncul crescea şi se întărea cu spiritulŭ, împlênduse de înţelepţiune, şi graţi'a luĭ Domneḑeŭ erà preste D'însulŭ.

3) St. şi dreptul Simeonŭ.
4) Cuviosulŭ Isidor.
5) Martira Agatia.
6) Părintele Bucol.
7) Părintele Parteniŭ.
8) Mart. Teodor. Stratil.
9) Martirul Niceforŭ.
10) Sânt. Mart. Haralamb.
11) Sânt Martirŭ Basiliŭ.
12) Părintele Meletiŭ.
13) Cuviosul Martinianŭ.
14) Cuviosul Auxentiŭ.
15) Apostolul Onisim.
16) Martirul Pamfiliŭ.
17) Mart. Teodorŭ Tiron.
18) Păr. Leon Papa Rom.
19) Apostolul Archipŭ.
20) Păr. Leon Episc. Cat.
21) Cuviosul Timoteŭ.
22) Martirul Eugeniŭ.
23) Părintele Policarp.
24) † Afl. capul. St. Ioan.
25) Părintele Tarasiŭ.
26) Părintele Porfiriŭ.
27) Procopiŭ Decapolit.
28) Cuviosulŭ Basiliŭ.
29) Cuvios. Cassianŭ Romanulŭ.

LUNA LUĬ MARTIŬ.

1) Cuvioasa Eudocia.
2) St. Martirŭ Teodot.
3) Martirulŭ Eutropiŭ.
4) Cuviosul Gerasim.
5) Martirulŭ Conon.
6) Sânţiĭ 24 Martirĭ.
7) Mart. Basiliŭ şcl.
8) Părintele Teofilact.
9) † SS. 40 Martirĭ din Sebastia.

EPISTOLA, Ebreĭ Cap. 12. v. 1—10.

Fraţilorŭ! avêndŭ noĭ atâta nuorŭ de mărturie puse împregĭurulŭ nostru, sê lăpĕdâmŭ tótă sarcin'a şi pĕcatulŭ, cellŭ ce cu încetulŭ ne înpressură, şi cu răbdare să allergâmŭ în lupt'a, care este deschisă înaintea nóstră; căutândŭ la Iesus, ca la începătoriulŭ şi plènitoriulŭ credènţieĭ, carele în loculŭ fericireĭ, de care se putea bucurà, a răbdatŭ crucea, contemnândŭ ruşinea şi defăimarea; şi acumŭ şéde dea diréptа tronuluĭ luĭ Dumneḑeŭ! Da! uĭtaţivĕ la cellŭ ce a răbdatŭ contradicţiune aşia de mare dela pĕccătoşiĭ, cariĭ se scullară asupra luĭ, ca sê nu osteniţĭ, împuçinânduve cu sufletele vóstre. Că âncă n'aţĭ re-istatŭ pônă la versarea de sânge, luptăndu-ve în contra pĕccatuluĭ. Şi aţĭ şi uitatŭ de esortaţiunea, care vóue, ca unorŭ fiĭ aĭ luĭ Dumneḑeŭ, vĕ grăeşce: Fiiulŭ meŭ! nu defăimà certarea Domnuluĭ, dar nécĭ nu te descoragià, cândŭ te pedepsesce,

că Domnulŭ pre carelelŭ iubesce, îllŭ cértă, și cu nuielle bate pre toțī aceīa, pre cari-ĭ recunósce de fiiĭ aĭ sêĭ. Déca voĭ vețĭ sufferi certarea, Dumnedeŭ ve va tratà pre voĭ chiarŭ ca pre nisce fiĭ; căcĭ ce feliŭ de fiiŭ este acell'a, pre carele tatulŭ luĭ nu-lŭ cértă? Iar voĭ décă sunteţĭ escepţĭ de certare, la care toţĭ ceĭ-l-alţĭ părtașĭ s'aŭ făcutŭ, éccă dar, că voĭ nu sunteţĭ fiĭ legitimĭ, ci numaĭ nisce bastardĭ. Apoĭ, déca pre părénţiĭ corpuluĭ nostrŭ, cândŭ neaŭ pedepsitŭ, noĭ iamŭ respectatŭ, aŭ nu cu multŭ maĭ vîrtosŭ ne vomŭ plecà Tatuluĭ spiritelorŭ, ca sê potemŭ fi viĭ? Căcĭ aceĭ părénţĭ aĭ nostri, în acelle puçine dille, ne pedepseaŭ pre noĭ pre cumŭ le plăcea lorŭ; iar Dumnedeŭ ne pedepsesce pre noĭ pentru folosulŭ nostru, ca părtașĭ sânţieniei luĭ sê ne facă.

EVANGELIULŬ, Mateiŭ Cap. 20. v. 1—16.

Dis'a Domnulŭ parabol'a aceast'a: Assemenea este împĕrăţi'a ceriuluĭ unuĭ părénte de familiă, carele eșì desŭ-de-demănéţiă sê tocméscă lucrătorĭ la viea sea. Și tocmindŭ pre lucrătorĭ cu câte unŭ denarĭŭ pre di, iĭ trămisse pre eĭ sê lucreze în viea sea. Și eșindŭ ellŭ pe la a treĭa óră d'in dì, vĕdĭŭ pre alţiĭ stândŭ în têrgŭ fôră de lucru. Și a disŭ și acellorà: „Mergeţĭ și voĭ în viea mea, și ce va fi cu direptulŭ, voiŭ da vóue“ și eĭ aŭ

mersŭ. Și iarășĭ eșindŭ ellŭ întru a șésea, și întru a nóu'a óră, făcù totŭ asseminea. Iar întru a unŭ-spre-ḑecea óră eșindŭ, aflâ pre alțiĭ, stândŭ fōră de lucru, și a ḑisŭ și acestor'a: Ce stațĭ aicĭ tótă ḑioa fôră de lucru? Rĕspuns'aŭ luĭ lucrătoriĭ: pentru că neminea nu ne-a tocmitŭ. Ḑis'a lorŭ: Mergețĭ și voĭ în viea mea, și ce va fi cu direptulŭ, vețĭ luà. Iar dupŏ ce se făcù séră, domnulŭ viâĭ ḑisse côtră previghitorulŭ sêŭ: „Chiamă pre lucrătorĭ, și le dă lorŭ plat'a, începêndŭ de la ceĭ de pre urmă pônă la ceĭ d'ăntâiŭ" Decĭ venindŭ ceĭ de la a unŭ-spre-ḑecea óră, luară câte unŭ denariŭ. Iar venindŭ ceĭ d'ăntâiŭ, acestia socoteaŭ că vorŭ luà maĭ multŭ, și luară și eĭ totŭ câte unŭ denariŭ. Iar dupŏ ce toțĭ luară, ceĭa cîrteaŭ contra stăpênuluĭ caseĭ, ḑicêndŭ: Aceștĭ de pre urmă lucrară numaĭ câte uă óră, și Domnulŭ îĭ făcù și pre d'înșiĭ întocmaĭ cu noĭ, cariĭ amŭ purtatŭ tótă grăutatea și căldur'a ḑilleĭ. Iar Domnulŭ direptŭ rĕspunsŭ, a ḑisŭ unuia d'intr'înșiĭ: Amice! eŭ ție nu'țĭ facŭ nécĭ uă strămbătate! aŭ nu câte unŭ denariŭ te-aĭ tocmitŭ cu mene pe ḑi? Ieațĭ allŭ têŭ, și mergĭ! pentru că eŭ și acestuĭa de pre urmă voĭescŭ sê'ĭ daŭ ca și ție. Aŭ dóră nu amŭ eŭ voia sê facŭ cu alle melle ce voiŭ voì? Aŭ nu cumvă ochiulŭ têŭ este invidiosŭ, pentru că eŭ sum bunŭ?

Şi aşĭa ceĭ de pre urmă vorŭ fi ăntâiŭ, şi ceĭ d'ăntâiŭ pre urmă: că mulţĭ sunt chiămaţĭ, dar puçinĭ alleşĭ.

10) Martirulŭ Codrat
11) Păr. Sofron. al Ierusal.
12) Cuviosul Teofanŭ.
13) P. Nicef. Patr. Const.
14) Cuviosul Benedictŭ
15) Martirulŭ Agapiŭ.
16) Mart. Sabinŭ.
17) Cuviosul Alexiŭ.
18) Păr. Cirilŭ al Ierusalim.
19) MM. Chrisant, Dariŭ
20) SS. PP. Sabba din Mon.
21) Păr. Iacob Ep. Catanii.
22) Martirulŭ Basiliŭ.
23) Mart. Nicon.
24) Çuv. Păr. Zaharia.
25) (†)Annunţiaţiunea beateĭ virgineĭ Maria.

EPISTOLA, Ebreĭ Cap. 2. v. 11—18.

Fraţilorŭ! Şi cellŭ ce santifică, şi ceĭ ce se santifică, d'intr'unulŭ sunt toţĭ; pentru care causă nu se ruşinéză a'l numi pre d'înşiĭ fraţiĭ sêĭ, ḑicêndŭ: „Annunţĭavoiŭ numele têŭ fraţilorŭ meĭ, în méḑloculŭ adunâreĭ poporu luĭ têŭ te voiŭ lăuda“ Şi iarăşĭ într'altŭ locŭ: „tótă sperantĭa mea întru d'însulŭ uă voiŭ pune“ Şi iarăşĭ „Éccătĕ me! eŭ şi pruncii, pre cariĭ mi ia datŭ mie Dumneḑeŭ!“ Decĭ, décă pruncii în commune sunt părtaşĭ d'in corpŭ şi d'in sânge, totŭ assemenea şi acella părtaşĭŭ de natur'a acellorașĭ s'a făcutŭ, ca pr'in mórtea sea sê surpe

pre cellŭ ce are stăpănia morțeĭ, adică pre Diabolulŭ; și sê mântuiască pre aceia, câțĭ de frica morțiĭ, în tótă viiaț'a lorŭ eraŭ ținuțĭ într'uă ne'ncetată servitute. Că ellŭ nu natură de Angelĭ a luatŭ, ci sĕmĕnți'a luĭ Abraamŭ a luatŭ. Pentru aceea erà detoriŭ, ca întru tóte sê fiă asseminea frațiloră sêĭ, pentru ca sê fiă compătimitoriŭ și Archiereŭ credênțiosŭ întru tóte celle côtră Dumneḑeŭ, ca sê cureție pĕccatele poporuluĭ. Ca tocmaĭ întru acelle sufferênție, pre care însușĭ lea pătimitŭ și lea cercatŭ, putere sê aibă și celloră ce se tentéză, sê le adjute.

EVANGELIULŬ, Luca Cap. 1 v. 24—38

In ḑillele acellea, Elisabeta muierea luĭ Zacharia, îngrecâ, și ea acestŭ lucru-lŭ ținù ascunsŭ cincĭ lunĭ deḑille, ḑicêndŭ: Că așĭa-mĭ făcù mie Domnulŭ, în ḑillele, în care bene voiì sê-mĭ redice rușinea mea ce uă aveamŭ d'intre ómenĭ. Iar cândŭ erà Elisabet'a în luna a șésea, Dumneḑeŭ trămise pre Ângerulŭ Gabrielŭ în uă cetate a Galileâĭ, cu numele Nazaretŭ, la uă fețĭóră logodită cu bărbatŭ, carele se numea Iosefŭ, d'in cas'a luĭ Davidŭ; iar numele fețĭórâĭ erà Maria. Și intrândŭ Ângerulŭ la d'însa, iĭ ḑisse: Buccurăte cea plênă de grațiă! Domnulŭ este cu tene; bene-cuvĕntată ești tu între

muierĭ! Iar ea vĕḍêndŭ pre Ângerulŭ, s'a spăimĕntatŭ de cuvêntulŭ luĭ; și cugetà întru sêne, în ce chipŭ póte fi salutarea aceast'a. Attuncĭ Ângerulŭ iĭ ḍisse: „Nu te teme, Mariă! că aĭ aflatŭ „grațiă la Domneḍeŭ. Și éccă! tu veĭ luà în pân„tece, și veĭ nasce fiiŭ, căruia-ĭ veĭ pune numele „*Iesus*. Acest'a va fi mare, și Fiiŭ celluĭ Pré „Înaltŭ se va chiăma, și Domnulŭ Dumneḍeŭ iĭ „va da luĭ scaunulŭ luĭ Davidŭ tatuluĭ luĭ. Ellŭ „va împĕrățì în eternŭ preste cas'a luĭ Iacobŭ, „și împĕrăția luĭ nu va avé finitŭ". Atuncĭ Maria ḍisse côtră Ângerŭ: Cumŭ va puté fi aceast'a, fiêndŭ că eŭ de barbatŭ nu sciŭ? Și Ângerulŭ rĕspunḍêndŭ, iĭ ḍisse: Spiritulŭ Sântŭ va descende preste têne, și virtutea celluĭ Pré Înaltŭ te va umbri: pentru aceast'a și Sântulŭ ce se va nașce d'in têne, fiiulŭ luĭ Dumneḍeŭ se va chiămà. Și éccă! Elisabeta mătușiă ta, și aceea concepù unŭ fiiŭ, la bêtrănețele eĭ; și ea, ceea ce se chiămà că este stérpă, are a șésea lună de cândŭ a remasŭ grea. Că la Dumneḍeŭ nêmica nu este impossibile. Attuncĭ ḍisse Maria: Éccă! servà Domnuluĭ, fiă mie dupre cuvêntulŭ têŭ! Și Ângerulŭ se dusse de la d'însà.

26) Congreg. Arch Gabriel 27) Cuviósa Matróna

28) Cuviosul Ilarion
29) Çuviosul Marcu.
30) Cuv Ioan de la Scară.
31) Cuviosulŭ Ipatiŭ.

LUNA LUI APRILE.

1) Çuv. Maria Egipteana
2) Părentele Titŭ.
3) Cuv. părentele Niceta.
4) Martirul Iosefŭ.
5) Mart. Teodul și Agat.
6) Părintele Eŭtichiŭ.
7) Georgiŭ Episc. Metil.
8) Apostolul Irodion.
9) Martirul Eupsichiŭ.
10) Martirul Terentiŭ.
11) St. Mart. Antipa Epp.
12) Cuv. Basiliŭ Episcop.
13) Martirul Artemon.
14) Păr. Martin Papa Rom.
15) Ap. Aristach și Pud.
16) Martira Agapia.
17) Çuv. Păr. Simeon.
18) Cuviosul Păr. Ioan.
19) Ioan Paleolauritul.
20) Teodor de Trichina
21) Martirulŭ Ianuariŭ.
22) Teodor Siceot.
23) (+) ST. MARE MART. GEORGIŬ.

EPISTOLA, Fapte Cap. 12. v. 1—11.

In témpulŭ acell'a, Împĕratulŭ Irodŭ prénse pre unii d'in cristianii bisericeĭ, ca sê-le facă rêŭ. Pre Iacobŭ fratele luĭ Ioann, pre acest'a cu sabi'a-lŭ ucise. Și vêḑêndŭ ellŭ, că acestŭ lucru este plăcutŭ Iudeilorŭ, a adausŭ a prénde și pe Petru: fiéndŭ attuncĭ tocmaĭ ḑillele azimelorŭ. Pre

acest'a dar punéndŭ eĭ mânile, l'a băgatŭ în carcere, dându'lŭ la patru guarde, căte cu patru ostașĭ un'a, ca sê-lŭ păzéscă pre ellŭ, vrêndŭ ca dupŏ serbătórea Pașcilorŭ sê-lŭ scóțiă în publicŭ, și înaintea poporuluĭ sê-lŭ omóre. Deci Petru se vigillà în carcere; iar biserica pentru d'însulŭ făcea ne'ncetate rugățiunĭ côtră Domnedeŭ. Și în nóptea aceea, cândŭ appoĭ în dioa următóriă Irodŭ vrea sê'lŭ scóță pre ellŭ la supliciŭ, Petru erà dormindŭ între duoĭ ostașĭ, legatŭ fiéndŭ cu dóue catene, și guardienii d'înaintea ușiâĭ păzeaŭ carcerea. Și éccă! Angelulŭ Domnuluĭ d'uă dată venindŭ, de uă lumină străluci carcerea; și Angelulŭ lovindŭ în cóste pre Petru, îlŭ deșceptâ pre ellŭ, dicênduĭ: Scóllăte curêndŭ! Și catenele d'uă dată cădiură d'in mânile luĭ. Attuncĭ disse Angelulŭ: Încinge-te, și-țĭ légă încălțiăméntele telle. Și ellŭ făcù așia. Și-appoĭ iĭ disse: Arruncățĭ veștimêntulŭ tŭŭ preste téne, și véno după méne! Și Petru eșindŭ, mergea dupŏ d'însulŭ, foră sê șciă, că aceea se făcea intru adeverŭ pr'in Ângelŭ, ci luĭ maĭ vîrtosŭ i se părea, că este uă visiune. Și trăcêndŭ eĭ de custodià cea d'ăntâiă, și de cea de a dóua, veniră la pórt'a cea de ferrŭ a carcereĭ, care duce în cetate, și aceast'a singură de séne li s'a deschisŭ lorŭ; și eșindŭ eĭ pr'in tr'ins'a affară; merseră amĕndoi, și maĭ trecură uă uliță, și Ângelulŭ d'uă dată se făcù nevĕdiutŭ dela d'însulŭ. Attuncĭ Petru venindușĭ întru séne, disse: Tocma

acumŭ cunoscŭ eŭ, că cu adevĕratŭ Domnulŭ a trămisŭ pre Angelulŭ sêŭ, carele m'a scăpatŭ d'in mân'a luĭ Irodŭ, şi d'in tóte câte asceptà poporulŭ Judeilorŭ.

EVANGELIULŬ Ioan Cap. 15 v. 17—3 din C. 16.

Dis'a Domnulŭ discipulilorŭ sêĭ: Aceast'a vĕ commendŭ vóue, ca sĕ vĕ iubiţĭ unulŭ cu altulŭ. De vĕ urasce pre voĭ lumea, şciţĭ că pre méne maĭ înainte de câtŭ pre voĭ m'a urîtŭ. De aţĭ fi d'intr'aĭ lumeĭ, lumea v'arŭ iubi pre voĭ ca pre semeniĭ sêĭ; ĭar fiéndŭ câ nu sunteţĭ d'intr'aĭ lumeĭ, ci eŭ pre voĭ v'amŭ separatŭ de lume, pentru aceast'a vê urasce pre voĭ lumea. Adduceţivĕ aménte de cuvêntulŭ, carele vi l'amŭ grăitŭ vóue: Că servulŭ nu este maĭ mare de câtŭ domnulŭ sêŭ. De m'aŭ persecutatŭ pre méne, şi pre voĭ vĕ vorŭ persecutà; de aŭ osservatŭ cuvêntulŭ meŭ, şi p'allŭ vostru-lŭ vorŭ osservà. Ci tóte aceste relle vi-le vorŭ face eĭ vóue pentru numele meŭ, fiéndŭ-că nu cunoscŭ pre acell'a ce m'a trămisŭ pre méne. De n'aşĭŭ fi venitŭ, şi nu le-aşĭŭ fi grăitŭ lorŭ, nécĭ unŭ pĕccatŭ n'arŭa vé; dar acumŭ nécĭ uă scusă n'aŭ pentru pĕccatele lorŭ. Cellŭ ce mĕ uraşee pre méne, şi pre Tatulŭ meŭ urasce. De n'aşĭŭ fi făcutŭ lucrurĭ întru eĭ, pe care némi-

nea altulŭ nu le-a făcutŭ, pĕccatŭ n'arŭ avé; iar acumŭ aŭ vĕḑiutŭ, și m'aŭ urîtŭ, și pre mène și pre Tatulŭ meŭ, pentru ca sê se plenéscă cuvêntulŭ cellŭ scrisŭ în legea lorŭ: „Câ m'aŭ urîtŭ fôrĕ de causă.“ Iar cândŭ va veni consolatoriulŭ acell'a, pre carele eŭ voiŭ trămitte vóue de la Tatulŭ, (adică Spiritulŭ veritateĭ, carele de la Tatulŭ se purcede), acell'a va da mărturiă pentru mène. Dar și voĭ puteţĭ mărturisi, pentru-că d'in începutŭ sunteţĭ cu mène. Acestea vi le-am grăitŭ vóue, pentru ca în urmă sê nu vê scandalizaţĭ. Scótevĕ-vorŭ pre voĭ d'in Sinagogurĭ; ba, are sê vènă têmpulŭ, cândŭ totŭ cellŭ ce vê va ucide pre voĭ, va créde, câ adduce serviciŭ plăcutŭ luĭ D-ḑeŭ.

24) Sabba Strat. și Elisab. 27) Simeon consăng. Domn.
25) † St. Evang. Marcu. 28) Apostolulŭ Iason.
26) St. Martirŭ Basiliu. 29) SS. Mart. d'in Chizicŭ.
30) Apostolulŭ Iacobŭ fratele Domnuluĭ.

LUNA LUĬ MAIŬ.

1) S. Prof. Ieremia. 4) Martira Pelagia.
2) Părèntele Atanasiŭ. 5) Martira Irina
3) Martirulŭ Timoteŭ 6) Drept. Iobŭ și M. Barbŭ.

7) St. Martirŭ Acaciŭ.
8) St. Ioan Evangelistulŭ.
9) Profetulŭ Iesaia.
10) Apost. Simeon Zelosulŭ.
11) S Mart. Mociŭ.
12) Păr. Germanŭ.
13) Martira Gliceria.
14) Mart. Isidor și Barbu.
15) Cuviosulŭ Pachomiŭ.
16) Martirulŭ Theodorŭ.
17) St. Apost. Andronicŭ.
18) St. Teodor Papa Rom.
19) Martirulŭ Patriciŭ.
20) Martirulŭ Talaleŭ.
21) (†) SS. IMPERATĬ CONST. și ELENA.

EPISTOLA Fapte Çap. 26 v. 1 et. 12—20.

In ḑillele acellea, Agrippa Împĕratulŭ a ḑisŭ côtră Paulŭ: permisŭ îţĭ este ţie sê grălescĭ tu însuţĭ pentru appĕrarea tea. Attuncĭ Paulŭ întinḑênduşĭ mâ 'a sea spre a se justifica, rĕspunse în modulŭ următoriŭ: Mergêndŭ eŭ la Damascŭ, cu plénipotentiă și cu commissiune de la Archiereĭ proveḑlutŭ, o Impĕrate! între améḑiă-ḑi vêḑĭuiŭ pre calle uă lumină din ceriŭ strălucindŭ împregiurulŭ meŭ, și a cellorŭ ce mergeaŭ cu mene, maĭ multŭ de câtŭ lumin'a sórelui. Şi dupô ce noĭ cu toţiĭ căḑiurămŭ pre pămêntŭ; eŭ auḑiiŭ uă voce în limba Ebraică, care-mĭ graiì, ḑicêndŭ: „Saule! Saule! pentru ce m persecuţĭ? cu greŭ îţĭ va fi ţie a lovi cu pèciorulŭ în contra bolduluĭ" Iar eŭ ḑisseiŭ: Dómne! cine escĭ tu? iar ellŭ îmĭ respunse: Eŭ sum Iesus, pre carele tu-lŭ persecuţĭ! Ci scóllăte, și stâĭ direptŭ pre picĭóre; că peu

tru aceast'a m'amŭ arătatŭ eŭ ție, ca pre tēne sê te allegŭ ministru și martorŭ atâtŭ pentru celle ce aĭ vēḑiutŭ, câtŭ și pentru cellea, pre care-țĭ voiŭ maĭ arătà ție. Scăpândute eŭ pre téne d'in mânile acelluĭ poporŭ, și de la géntele, la care te trămitŭ acumŭ, spre a le deschide lorŭ ochiĭ, ca de la întunericŭ sê se întórcă la lumină, și de la puterea Sataneĭ la Dumneḑeŭ, ca pr'in credénți'a ce o vorŭ avé eĭ întru méne, sê iea iertare peccatelorŭ, și sórte de ereditate între Sânțĭ. Pentru aceea, o împerate Agrippa! eŭ nu mĕ făcuiŭ ne ascultătoriŭ acesteĭ visiunĭ ceresciĭ; ci predicaĭŭ maĭ ântâiŭ în Damascŭ, appoĭ cellorŭ d'in Ierusalemŭ, și din tótă Iude'a și géntelorŭ, ca eĭ sê se îndirepteze și sê se întórcă la Dumneḑeŭ, făcêndŭ lucrurĭ, care merită penitentiă.

EVANGELIULŬ, Ioann, Cap. 10 v. 1—9

Dis'a Domnulŭ côtră Iudeiĭ cariĭ venisseă la D'însulŭ: Amin! amin! grăĭescŭ vóue: că cellŭ ce nu intră pr'in ușĭă în staulŭ oiilorŭ, ci sare pre aiurea, acell'a furŭ este și tălharŭ. Iar acell'a, carele intră pr'in ușĭă, acell'a este păstorĭulŭ oiilorŭ, acelluia portariulŭ îĭ deschide, și oiile ascultă de cuvêntulŭ luĭ, și ellŭ pre oiile selle le chĭamă pre numele lorŭ, și le scóte pre elle la pă-

scĭune. Şi cândŭ scóte oiile selle, ellŭ merge înaintea lorŭ, şi oiile mergŭ dupŏ d'însulŭ, căcĭ elle-ĭ cunoscŭ vocea luĭ. Iar dupŏ unŭ străiinŭ nu mergŭ, ci d'in contr'a, fugŭ de d'însulŭ, pentru că elle vocea străiinilorŭ nu o cunoscŭ. Iesus le spuse lorŭ aceastâ parabolă; dar eĭ nu înţellesseră ceea ce lea grăitŭ lorŭ. De aceea Iesus iarăşĭ le maĭ ḑisse lorŭ: Adevêrŭ! adevêrŭ! grăĭescŭ vóue, că eŭ sum uşĭ'a oiilorŭ. Toţĭ câţĭ veniră maĭ 'nainte de mėne, furĭ aŭ fostŭ şi tălharĭ, şi tocmaĭ de aceea oiile nu iaŭ ascultatŭ pre eĭ. Eŭ sum uşĭa, pr'in mėne de va intrà cineva, se va măntuiì; ellŭ va intra, şi va eşi, şi păşiune va aflà.

22) Martirulŭ Basiliscŭ.
23) Păr. Michael Sinadon.
24) Cuviosulŭ Simeon
25) † 3 afl. a Cap. St. Ioan
26) Apostoliĭ Carp et Alf
27) St. Mart. Terapontŭ.
28 Cuv. Niceta Epp.
29) Martira Teodosia.
30) Cuv. Păr. nostru Isacŭ.
31) Mart. Ermia şi Ermen

LUNA LUĬ IUNIŬ.

1 Martirulŭ Iustin.
2) Nicefor Patr. Const.
3) Martirulŭ Lucilianŭ.
4) Părintele Mitrofan.
5) Părintele Doroteiŭ.
6) Părėntele Visarion.

7) St. Martir Teodot.
8) St. Mart. Teodor Strat.
9) Ciril Archiep. Alessand
10) Părentele Timoteŭ.
11) Ap. Bartol. și Barnaba.
12) Cuviosul Onufriŭ.
13) Martira Acilina.
14) Profetul Eliseiŭ.
15) Profetul Amosu.
16) Martirulŭ Tichon.
17) Martirulŭ Manuelŭ.
18) Martirulŭ Leontiŭ.
19) Ap. Iuda frat. Domnul.
20) Părentele Metodiŭ.
21) Martirulŭ Iulian.
22) Mart. Eusebiŭ Episcop.
23) Martira Agripina.
24) (†) NASC. S. IÓN BAT.

EPISTOLA, Romanĭ Cap. 13 v. 11—4, d'in C. 14.

Caută-uă în Dominica lăssatuluĭ secŭ de brêndiă faç. 114.

EVANGEL. Luca Cap. 1 v. 1—24, și v. 57—68, appoĭ v. 76 și 80.

In têmpulŭ acell'a, Elisabeta muierea luĭ Zacharia,. îngrecâ; și ea acestŭ lucru-lŭ ținù ascunsŭ cincĭ lunĭ de dille; dicêndŭ; ca așia-mĭ făcù mie Domnulŭ în dillele, cândŭ bene-voiì sê-mĭ redice rușinea, în care eram în ochiĭ ómenilorŭ. Între'aceea, têmpulŭ, în carele Elisabeta avea sê nască, se împlini, și ea născù unŭ fiiŭ. Și vecinìĭ și rudeniele eĭ audindŭ, câtŭ de mare misericordiă-șĭ arrată Domnulŭ côtră dins'a, toțĭ se buccurară împreună cu ea. Și aiopt'a di venìră, ca pre pruncŭ sê-lŭ taiă împregiurŭ, și sê-lŭ numéscă

Zacharia, dupô numele ce-lŭ avea tătâni-sêŭ. Și respondendŭ mamă-sea, a disŭ: Nu așia, ci Ioanne sê se chiame! Eĭ attuncĭ dissera côtră d'insa; că în famili'a ta nèminea nu este, carele sê aĭbă numele acest'a. Attuncĭ eĭ făcură semnŭ tatuluĭ seŭ, întrebândulŭ, că cum arŭ vrea ellŭ, ca sêĭ pună numele. Și ellŭ cerêndŭ pugillariulŭ, scrisse, dicêndŭ: Ioanne este numele luĭ! Și toțĭ se mirară. Și de uă dată i se deschisse luĭ gur'a, și i se deslegâ limb'a, și ellŭ începù a graì, laudândŭ pre Dumnedeŭ. Și toțĭ vecinii de pr'in pregiurŭ se spaĭmantară. Și scirea acesteĭ întemplârĭ se respăndi pr'in tóte părțile de pr'in munțiĭ Iudeâĭ. Și toțĭ ceĭ ce audiră aceast'a, uă conservară în ânim'a lorŭ, și diceaŭ: Óre ce va fi uă dată d'in prunculŭ acest'a? Și mân'a Domnuluĭ erà cu d'însulŭ. Attuncĭ Zacharia tatulŭ luĭ împlêndu-se de spiritŭ Sântŭ, profetizâ, și disse: „Bène este cuventatŭ Domnulŭ D-deulŭ luĭ Israel! Că cu misericordiă a visitatŭ, și pre poporulŭ sêŭ l'a rescumperatŭ! Și tu, fiiulŭ meŭ! Profetŭ celluĭ Pré-Înaltŭ te veĭ chiămà, câcĭ tu veĭ merge înaintea fâcieĭ Domnuluĭ, ca sê-ĭ preparĭ câiile luĭ“ Iar prunculŭ crescea și se întărea în spiritŭ; și prin locurĭ deșerte fù locuinți'a luĭ, pône în tempulŭ, cândŭ avù ellŭ sê se arate poporuluĭ sêŭ Israel.

25) Martira Febronia. 27) Çuviosul Samson.
27) Çuvios. David Tesalon. 28) Çirŭ şi Ioane Medicĭ.
29) (†) SS. APOST. PETRU şi PAULŬ.

EPIST. II, Corint. C. 11 v. 21—33. şi C. 12 v. 1—9.

Fraţilorŭ! întru câtŭ îndrăsnesce cine-va sê se laude (vorbescŭ neînţellepţesce), într'atâta îndrăsnescŭ şi eŭ De sunt eĭ Iudeĭ, şi eŭ sum. Sunt eĭ Israiliţĭ? si eŭ sum. Sunt eĭ semênţĭ'a luĭ Abraam? şi eŭ sum. Sunt eĭ servitorĭ aĭ luĭ Chritos? (ca unŭ neînţelleptŭ grăĭescŭ), aceast'a maĭ vîrtosŭ sum eŭ; câcĭ eŭ maĭ multe necazurĭ amŭ sufferitŭ de câtŭ eĭ, maĭ multe bătâĭ, în prinsóre maĭ adese orĭ am fostŭ; în pericule de mórte maĭ de multe orĭ. De la Iudeĭ loviturĭ de cincĭ orĭ câte patru-ḑecĭ-fôrĕ un'a amŭ luatŭ; de treĭ orĭ amŭ fostŭ bătutŭ cu nuelle; uă dată amŭ fostŭ lapidatŭ; de treĭ orĭ amŭ pătimitŭ naufragĭŭ, uă nópte şi uă ḑi întru adûnculŭ Mâreĭ amŭ petrecutŭ; în căllĕtoriĭ amŭ fostŭ de multe orĭ, în pericule pre rîurĭ, în pericule de tălharĭ, în pericule în mĕḑĭuloculŭ naţiuneĭ melle; în pericule de cŏtră génte, în pericule în cetâţĭ, în pericule pr'in deşerturĭ, în pericule pre Mare, în pericule între fraţĭ falşĭ; totŭ fellĭulŭ de ostenéllă şi supărare amŭ sufferitŭ, dese preveghierĭ şi nopţĭ fŏrĕ de somnŭ, fóme şi sete, în ajunurĭ îndelungate, în frigŭ şi în golătate, affară de alte multe relle ce-mĭ maĭ vénŭ

de d'in afară, adică, că în tóte ḑillele mulţĭ năvăllescŭ la méne, portândŭ eŭ grigĭă de tóte communitâţile bisericilorŭ. Cine este necăjitŭ, şi eŭ sê nu mê necăjescŭ cu ellŭ împreună? Cine se scandaliză, şi eŭ sê nu mê apprindŭ pentru d'însulŭ? De se cavine a mĕ lăudà de ceva, mê voiŭ lăudà întru neputénţĭele melle. Domneḑeŭ, carele este Tatulŭ Domnuluĭ nostru Iesus Christos, şi cellŭ ce este béne-cuvêntatŭ în eternŭ, sciă că nu ménţiŭ. Fiĕndŭ eŭ în Damascŭ, Gubernatorele Provincieĭ, cellŭ acolo numitŭ de Areta Împĕratulŭ, pusse sê custodeze cetatea Damasculuĭ, ca sê mê préndă; şi pre uă feréstră întru uă coşniţĭă lăssândumĕ, me arruncaĭŭ preste murĭ, şi abĭa aşĭa scăpaiŭ d'in mânile luĭ. Însă a mê lăudà nu mi se cuvéne; că voiŭ veni întru arrătârile şi descoperirile Domnuluĭ. Sciŭ pre unŭ omŭ întru Christos carele maĭ nainte cu patru-spre-ḑece annĭ se răpì pŏnĕ la allŭ treilea ceriŭ (dar décă acest'a a fostŭ în corpŭ, nu sciŭ; séŭ de a fostŭ affară de corpŭ, nu sciŭ, Domneḑeŭ scie!), atât'a sciŭ numaĭ, că acest'a se răpì pônĕ la allŭ treilea ceriŭ. De câtŭ eŭ cunoscŭ pre acestŭ omŭ, (séŭ în corpŭ, nu sciŭ; séŭ afară de corpŭ, nu sciŭ, Domneḑeŭ scie), şi sciŭ, că ellŭ s'a răpitŭ în Paradisŭ, şi accollo a auḑitŭ cuvénte secrete, pre care nu este permisŭ omuluĭ sê le esprime. Pentru unulŭ ca acell'a (că aşĭŭ fi fostŭ eŭ), potŭ sê mê laudŭ; iar pentru mĕne însumĭ nu potŭ sê mê laudŭ, fôrĕ numaĭ întru ne-

puténțiele melle. Că de așiŭ și vrea eŭ sê mê laudŭ, n'așiŭ fi fŏră de ménte, că adevĕrulŭ așiŭ grăiĭ. Dar eŭ mê abstinŭ, ca sê nu cugete cineva de mène maĭ multŭ de câtŭ vede în mène, séŭ aude vorbinduse despre mène. Precum și ca, pentru escellenția descoperirilorŭ ce mi s'aŭ arrătatŭ, eŭ sê nu mê înalțiŭ, datumis'a mie îmbolditoriŭ corpuluĭ, unŭ Ăngelŭ allŭ Sataneĭ, ca sê mê pălmuiéscă, pentru ca sê nu mê înalțiŭ. Pentru aceast'a de treĭ orĭ rugaiŭ pre Domnulŭ, sê facă, ca acell'a sê se depărteze de la mène. Dar ellŭ mĭ-a ḑissŭ mie: Destulu-țĭ este ție grați'a mea, câcĭ puterea mea maĭ cu sémă întru neputénție sê îndeplinesce. Decĭ dar maĭ vîrtosŭ și cu plăcere mê voiŭ lăudà întru neputénțiele melle, pentru ca puterea luĭ Christos maĭ multŭ sê locuiéscă întru mène.

EVANGELIULŬ, Mateŭ C. 16 v. 13 - 20.

In témpulŭ acell'a, venindŭ Iesus în pârțile Cesarieĭ luĭ Filippŭ, întrebâ pre Discipuliĭ sêĭ, ḑicêndŭ: Cine-mĭ ḑicŭ ómeniĭ că sum eŭ, Fiiulŭ omuluĭ? Iar eĭ îĭ ḑisseră: Uniĭ ḑicŭ, că escĭ Ioann Băttezătoriulŭ, iar alțiĭ, că eșcĭ Eliă; iar alțiĭ Ieremia, séŭ unulŭ d'in Profețĭ. Ḑis'a lorŭ Iesus: Dar voĭ cine-mĭ ḑicețĭ că sum? și respunḑêndŭ Simonŭ Petru, îĭ ḑisse: Tu eșcĭ Christos, fiiulŭ Domneḑeuluĭ

celluĭ viŭ. Și respundêndŭ Iisus, îĭ disse: Fericitŭ eșcĭ Simone, fiiulŭ luĭ Iona! că nu carne și sânge țĭa descoperitŭ ție aceast'a, ci Tatulŭ meŭ cellŭ d'in ceriurĭ. Și eŭ îțĭ dicŭ ție, că tu eșcĭ Petru, și pre această pétră voiŭ edificà Biseric'a mea, pre care porțile infernuluĭ nu uă vorŭ puté învinge. Și ție-țĭ voiŭ maĭ da și chĭâiele împĕrățieĭ ceriuriloră; ca verĭ ce veĭ legà pre pămêntŭ, legatŭ sê fiă și în ceriurĭ: și verĭ ce veĭ deslegà pre pămêntŭ, deslegatŭ sê fiă și în ceriurĭ.

30) † Congregațiunea Apostoliloră.

LUNA LUĬ IULIŬ.

1) Medic. Cosma și Damian	8) Martirul Procopiŭ
2) Vestimênt. Precurateĭ.	9) Martirul Pancratiŭ.
3) Mart. Iacintŭ și Anatol.	10) Martiriĭ d'in Nicopole.
4) Păr. Andreiŭ Criténulŭ	11) Martira Eufimia.
5) Păr. Atanasiŭ din Aton.	12) Mart. Proclu și Ilariŭ.
6) Cuviosul Sisoiu.	13) Congr. Archang. Gabriel.
7) Cuviosul Toma.	14) Apostolul Aquila. (70).

NB. Dominica ce urméză între 14 – 19 ale acesteĭ lunĭ se serbéză commemorațiunea SS. Părențĭ d'in Sinodulŭ allŭ 4-a Ecumenicŭ adică de la Calcedona, Epistol'a caută-uă dupŏ 13 Octombre fil'a 167, iar Evangeliulŭ Domin: I, dupŏ Pentecoste fil'a 37, appoĭ a SS. Părențĭ fil'a 31; séŭ cea d'in 30 Ianuariŭ fil'a 200.

15) Mart. Ciricŭ și Iulira.
16) Părintele Etinogen.
17) † Martira Marina.
18) Iacint și Emilian.
19) Cuviósa Macrina.
20) S. PROFET ELIĂ.

EPISTOLA, Iacob. Cap. 5 v. 10—20.

Fraţilorŭ! Direptŭ essemplu de sufferénţie și de îndelungă rĕbdare, luaţĭ pre Profeţĭ, pre ceĭa, cariĭ aŭ grăitŭ în numele Domnuluĭ. Că vedeţĭ, că noĭ pre aceĭa-ĭ numimŭ fericiţĭ, cariĭ aŭ sufferitŭ cu constanţĭă. Voĭ aţĭ audĭtŭ de patienţia luĭ Iobŭ, și aţĭ vĕdĭutŭ și finitulŭ, pre care i l'a datŭ luĭ Domnedeŭ, câcĭ Domnulŭ este plénŭ de misericordiă și de compătimire Iar maĭ 'nainte de tóte, Fraţiĭ meĭ! sê nu juraţĭ, nicĭ pre ceriŭ, nicĭ pre pământŭ, nécĭ cu altŭ jurământŭ, fiă acell'a verĭ carele; ci fiă vóue ce este așĭa, așĭa! și ce este nu, nu! ca sê nu cădeţĭ întru judicată. De pătimeșce cineva rêŭ între voĭ? acell'a sê se róge. De este cineva cu ânimă bună? sê cânte imnurĭ spiritualĭ! De este infirmŭ cineva între voĭ? sê chiăme pre Preoţiĭ Bisericeĭ, cariĭ sê se róge pentru d'însulŭ, ungêndu'lŭ pre ellŭ cu oleiŭ, întru numele Domnuluĭ, și rugăţiunea făcută cu credénţiă, va mântuì pre cellŭ infirmŭ, și lŭ va rĕdica pre d'însulŭ Domnulŭ; și peccate de va fi făcutŭ, i se vorŭ iertà luĭ. Mărturisiţivĕ pĕccatele vóstre unulŭ altuia, și vĕ rugaţĭ unulŭ pentru altulŭ,

ca se vê vindecaţĭ: că multŭ póte rugăţiunea direptuluĭ făcută cu căldură. Eliă era omŭ suppusu totŭ accelloraşĭ patimĭ, ca şi noĭ; şi fiéndŭ-că cu ferbênţéllă s'a rugatŭ luĭ Domneḑeŭ ca sê nu plóuă, n'a ploŭatŭ pre pămêntŭ annĭ treĭ şi lunĭ şése. Şi iarăşĭ s'a rugatŭ, şi cerіulŭ a datŭ plóiă, şi pămêntulŭ a produsŭ fruptele sélle. Fraţilorŭ! décă vr'unulŭ d'intre voĭ se va retăci de la adevêrŭ, şi cineva-lŭ va convertì pre ellŭ, sĕ sciă, că cellu ce întórce pre pĕccătosu de la retăcirea câieĭ luĭ, sufletŭ mântuĭesce de la mórte, şi accopere mulţime de pĕccate

EVANGELIULŬ, Luca, Cap. 4. v. 22—30.

În témpulŭ acell'a, se miraŭ ómeniĭ de cuvén tele celle plene de graţiă ce eşeaŭ d'in gur'a luĭ Iesus; şi ḑiceaŭ: Aŭ nu acest'a este feţiorulŭ luĭ Iosef? şi ellŭ ḑise côtră eĭ: Voĭ fôre îndoiéllă 'mĭ veţĭ applicà mie proverbĭulŭ acest'a: Medice, vindecăte pre téne însuţĭ! Câte lucrurĭ marĭ auḑirămŭ că aĭ făcutŭ în Capernaumŭ, fă-le şi aicĭ în patri'a tea! Şi ellŭ le ḑisse lorŭ: Amen! grăĭescŭ vóue, că necĭ unŭ Profetŭ nu este béne veḑiutŭ în patri'a sa. Şi într'adevêrŭ grăĭescŭ vóue, că în ḑillele luĭ Eliă eraŭ întru Israelŭ maĭ multe vêduve, cândŭ se încuiase ceriulŭ treĭ annĭ şi şese lunĭ, aşia,

în câtŭ fómete mare se făcusse preste totŭ pămêntulŭ. Cu tóte acestea Eliă côtră néci una dintr'-acellea nu fu trămisŭ, fôrĕ numaĭ côtră uă vêduvă d'in Sarepta, în ținutulŭ Sidonuluĭ. Și leproșĭ eraŭ în dillele Profetuluĭ Eliseiŭ întru Istraelŭ fórte mulțĭ, și néci unulŭ d'in tr'înșiĭ nu s'a curățitŭ, fôră numaĭ Naaman Sirianulŭ. Și toțĭ cățĭ se afflară în Sinagogă, audindŭ acestea, se împlură de măniă. Și scullânduse, pre ellŭ illŭ scóseră affară d'in cetate, și-lŭ dusseră pônă în culmea munteluĭ, pre carele erà edificată cetatea lorŭ, ca de accolo sê-lŭ arunce în djosŭ. Înse ellŭ trecù pr'in médjloculŭ lorŭ, și se dusse înainte.

21) Cuv. Păr. Șim. și Ioan. 24 Martira Christina.
22) † Maria Magdelena. 25) † Adorm. St. Anăĭ
23) Martirul Trofimŭ 26) Martirul Ermolaŭ.
27) † Mart. Panteleimonu.

Epistol'a cautâ-uă la 26 Octobre. la St. Demetriŭ façía 17[1]. Iar Evangeliulŭ la 23 Apriliŭ la St. Georgiŭ, façia 213.

28) Apost. Prochor și Nican. 30) Apost. Sila și Silvanŭ.
29) Martirul Calinicŭ. 31) Direptul Eudocim.

LUNA LUĬ AUGUSTU.

1) Scot.St. Crucĭ şi Macab. 4) S-ţiĭ 7 Mart. d'in Efesŭ.
2) Reliq. St. Stefan. 5) Martirul Evsegniŭ.
3) Cuv. Isaciŭ şi Faustŭ. 6) TRANSFIG.DOMNULUĬ.

EPISTOLA, II. Petru Cap. 1. v. 10—19.

Fraţilorŭ! nevoiiţi-vĕ, ca chiămarea vóstră şi allegerea vóstră d'in ce în ce sê uă adeveriţĭ maĭ multŭ pr'in fapte bune. Că acestea făcêndŭ, nu veţĭ pĕccătuì nécĭ uă dată. Şi aşĭa vi se va da vóue uă intrare largă întru etern'a împĕrăţiă a Domnuluĭ şi Mântuitoriuluĭ nostru Jesus Christos. Pentru aceea eŭ de locŭ nu voiŭ încetà a vĕ adduce vóue a mènte de acestea, de şi voĭ şciţĭ şi sunteţĭ de plénŭ întăriţĭ întru acestŭ adevêrŭ. Credêndŭ eŭ de a mea detoriă, că pônĕ ce sum într'acestŭ corpŭ, sê ve deşceptŭ pre voĭ, împrospĕtânduve adducerea a mènte; şciêndŭ bene, că preste scurtŭ témpŭ p'acestŭ cortŭ amŭ sê-lŭ părăsescŭ, dupre cumŭ acest'a şi Domnulŭ nostru Jesus Christos mi-a descoperitŭ. Dar eŭ mĕ voiŭ nevoiĭ, ca voĭ, chiarŭ şi dupŏ eşirea mea d'in această viiaţĭă, totŭ déuna sê ve adduceţĭ a ménte de acestea. Că noĭ, nu urmăndŭ basnelorŭ şi fabulelorŭ cellorŭ artificióse, v'amŭ spusŭ vóue puterea şi venirea Domnuluĭ nostru Jesus Christos, ci numaĭ dupŏ ce singurĭ

vĕdiĕtorĭ amŭ fostŭ aĭ maiestâţeĭ luĭ. Că ellŭ dela Dumnedeŭ Tatulŭ a luatŭ acéstă onóre și gloriă, cândŭ acéstă voce d'in medjloculŭ gloriâĭ s'a adressatŭ côtră d'însulŭ, dicêndŭ: Acest'a este Fiiulŭ meŭ cellŭ iubitŭ, întru carele béne amŭ voitŭ! P'acéstă voce și noĭ uă amŭ auditŭ d'in ceriŭ resonândŭ, căndŭ eramŭ cu d'însulŭ în muntele cellŭ sântŭ. Dar noĭ avemŭ unŭ cuvêntŭ profeticŭ și maĭ tare, la carele voĭ béne faceţĭ sê luaţĭ a ménte, ca și la uă lampă ce strălucesce în locŭ întunecosŭ, pônă ce dioa va incepe a se lumina, și lucéfĕrulŭ va rĕsări întru ânimele vóstre.

EVANGELIULŬ, Mateŭ, Cap. 17. v. 1—9.

Ân tómpulŭ acell'a, Jesus luâ pre Petru, pre Iacobŭ și pre Ioann fratele luĭ, și-ĭ suì pre d'înșiĭ în tr'unŭ munte înaltŭ, la uă parte. Și accolo se transfigurâ înaintea lorŭ, și façi'a luĭ strălucea ca sórele; iar vestĭméntele luĭ se făcură albe ca lumin'a. Și éccă! d'uă dată, că se arătâ lorŭ Moise și Eliă, cariĭ convorbeaŭ cu D'însulŭ. Attuncĭ Petru luândŭ cuvêntulŭ, a disŭ côtră Jesus: Dómne! béne suntemŭ noĭ aicĭ! de voiescĭ, sê facemŭ treĭ colibĭ, una ţie, una luĭ Moise, și una luĭ Eliă. Și ellŭ încă grăindŭ, éccă! unŭ nuorŭ luminosŭ îĭ umbrì pre eĭ; și d'uă dată d in nuorŭ eși unŭ

versŭ, dicêndŭ: Acest'a este Fiiulŭ meŭ cellŭ iubitŭ, întru carele bene amŭ voitŭ; pre acest'a sê-lŭ ascultaţĭ! Discipuliĭ audindŭ acestea, cădură cu fecĭele selle la pământŭ, şi se spăimĕntară fórte. Dar Iesus, appropiânduse, se attinse de d'înşiĭ, şi le disse: Scullaţivĕ, şi nu vĕ témeţĭ némica! Attuncĭ eĭ rĕdicându'şĭ ochiĭ lorŭ, nu vĕdĭură pre néminea, fĕră numaĭ singurŭ pre Jesus. Şi pogorînduse eĭ d'in munte, le commendâ Jesus, dicêndŭ: De visiunea aceasta némînuĭ sê nu spuneţĭ, pôna ce Fiiulŭ omuluĭ nu se va scullà d'in morţĭ.

7) Martirulŭ Dometiŭ.
8) M. Emilianŭ Ep. Cizic.
9) Apostolulŭ Mathia.
10) Mart. Laurentiŭ Archid.
11) S. Archid. Euplu.
12) Mart. Fotiŭ, Anicet.
13) Cuv. Massimŭ martir.
14) Profetulŭ Michea.

15) (†) ADORMIREA MATREI DOMNULUI.

Epistola şi Evangeliulŭ cantăle în 8 Septembre la Naşcerea St. Feţióreĭ Măriăĭ, facia 160.

16) Aduc. Icóneĭ Domnuluĭ.
17) Martirul Mironŭ.
18) SS. Florŭ şi Laurŭ.
19) Mart. Andreĭŭ Stratilat
20) Profetulŭ Samuele.
21) Apostolulŭ Tadeu.
22) Martirulŭ Agatonicŭ.
23) Martirulŭ Lupŭ.
24) Martirulŭ Eutichiŭ.
25) Ap. Bartolom. şi Titu.

26) Mart. Adrian și Natalia. 28) Cuv. Moise Arabulŭ.
27) Cuviosulŭ Pimen. 29) (†) DECOLL. St. IOAN.

EPISTOLA, Fapte Cap. 13 v. 25—33.

In ḑillele acellea, Ioann dupô ce-șĭ implinì càllĕtori'a sea, a ḑisŭ: De cellŭ ce mĕ socotițĭ voĭ a fi Nu sum eŭ acell'a; ci ecca! vène dupô mène, căruia eŭ nu sum demnŭ aĭ deslega încălțĭămèntele pécĭórelorŭ sélle. Bărbațĭ frațĭ, fiĭ aĭ semènțieĭ luĭ Abraam, și cariĭ d'între voĭ se temŭ de Dumneḑeŭ! vóue s'a trămisŭ cuvĕntulŭ mêntuireĭ acestia. Pentru că locuitoriĭ d'in Ierusalemŭ, și capiĭ lorŭ, pre acestŭ Jesus necunoscândulŭ, și condemnândulŭ, pr'in aceasta aŭ implinitŭ cuvèntele Profețilorŭ, celle ce în tóte Sămbetele se citescŭ. Și cu tóte că eĭ în ellŭ nécĭ uă crimă de mórte nu aflarĕ, totușĭ cerură de la Pilatŭ sê-lŭ omóre pre d'însulŭ. Și eĭ dupô ce împlinirĕ tóte celle ce eraŭ scrise pentru d'insulŭ, luândulŭ de pre lemnŭ, îllŭ puserĕ în mormêntŭ. Însĕ Dumneḑeŭ îlŭ scullâ pre ellŭ d'in morțĭ, carele dup'aceea în ḑille multe s'a arătatŭ cellorŭ ce d'in Galile'a se suiră cu d'însulŭ în Ierusalemŭ, și cariĭ pônĕ astăḑĭ sunt martoriĭ luĭ côtră populŭ. Și așĭa și noĭ vĕ annunțiâmŭ, că acea promissiune plăcută, făcută părènțilorŭ nostri, Dumneḑeŭ, inviéndŭ pre Jesus, uă împlinì întru noĭ, cariĭ suntemŭ fiĭ aĭ acellor'a.

EVANGELIULŬ, Marcu Cap. 6 v. 14—30.

In témpulŭ acell'a, Irodŭ Împĕratulŭ audindŭ vorbinduse despre Iésus, (câcĭ numele luĭ se făcusse fórte celebre), disse: Că Ioann Băttezătoriulŭ s'a scullatŭ d'in morţĭ, şi pentru aceast'a operéză virtuţile cerescĭ întru ellŭ. Alţiĭ diceaŭ: Că este Eliă; iar alţiĭ diceaŭ: Că este Profetŭ asseminea unuia d'in vechiĭ Profeţĭ. Iar Irodŭ audindŭ aceste scirĭ differite, a dissŭ: Că acest'a este Ioannŭ, pre carele eŭ l'am decapitatŭ, şi s'a scullatŭ d'in morţĭ. Câcĭ Irodŭ trămiţêndŭ, prinsesse pre Ioann, şi legândulŭ, l'a pusŭ în carcere, pentru Irodiada muierea luĭ Filippŭ frateluĭ sêŭ, fiéndŭ că acest'a uă luase pre d'însa de muiere. Pentru-că Ioannŭ dicea luĭ Irodŭ: Nu-ţĭ este ţie iertatŭ sê ieaĭ pre muierea frateluĭ têŭ. Aceast'a înţellegândŭ Irodiada, iĭ căutà cursă, voiéndŭ sê-lŭ omóre, şi nu'şĭ putea veni la scopŭ, că Irodŭ şciéndŭ pre Ioann că este omŭ direptŭ şi sântŭ, se temea, şi avea multŭ respectŭ de ellŭ, şi multe lucrurĭ făcea dupô consultârile luĭ, şi cu plăcere-lŭ asculta pre ellŭ. Dar în urmă itnêmplânduse uă di favorabile pentru planulŭ Irodiadeĭ, aceast'a era diua nascereĭ lui Irodŭ, cândŭ ellŭ totŭ deuna făcea ospêţiŭ mare Boerilorŭ curţeĭ selle, şi căpitanilorŭ militarĭ, şi magnaţilorŭ d'in Galile'a. Atun-

ci fét'a Irodiadeĭ intrândŭ și jucândŭ, ast-feliŭ de mult plăcù luĭ Irodŭ și cellorŭ ce ședeaŭ cu d'însulŭ, în câtŭ Împĕratulŭ ḑisse feteĭ. „Cere de la méne verĭ-ce veĭ vrea, și eŭ îțĭ voiŭ da ție! Ba ellŭ se și jurâ eĭ, că verĭ ce veĭ cere de la mène, îțĭ voiŭ da ție, pônă și la djumĕtate d'in împĕrăția mea Iar ea eșindŭ, întrebâ pre mamă-sea; Ce sĕ cerŭ? iar mamă-sea-ĭ rĕspunse: cere capulŭ luĭ Ioanne Băttezătoriulŭ. Și ea îndată intrândŭ cu iuțéllă la Împĕratulŭ, cerù, ḑicêndŭ: Voiŭ ca sê-mĭ daĭ acumŭ îndată în tipsiă capulŭ luĭ Ioanne Băttezătoriulŭ Și Impĕratulŭ de aceast'a fórte s'a întristatŭ, dar pentru jurămêntulŭ ce-lŭ făcusse, și pentru ceĭ ce ședeaŭ împreună cu d'însulŭ la mésă, nu vrù sĕ'ĭ refuse cererea. Decĭ Împĕratulŭ îndată trămițêndŭ pre unŭ speculatorŭ, a commendatŭ sêĭ adducă capulŭ luĭ Ioanne. Decĭ acestŭ sergentŭ mergêndŭ în carcere, î-ĭ tăiâ capulŭ luĭ, și adducândulŭ în tipsiă, îllŭ dede pre ellŭ feteĭ, și fét'a-lŭ dusse mameĭ selle Discipuliĭ luĭ Ioann auḑindŭ de aceast'a, veniră și-ĭ rĕdicară corpulŭ luĭ, și-lŭ puseră pre ellŭ într'unŭ mormêntŭ. Într aceea Apostoliĭ adunânduse iarășĭ la Iesus, iĭ spusseră luĭ tóte câte eĭ făcusseră, și câte învățiasseră.

30) Părintele Alexandru. 31) Brâulŭ Născ. de D-ḑeŭ.

ADAUGERE.

de

EPISTOLE ȘI EVANGELIE LA CASURI SPECIALI.

I. La începerea cursului (annuluĭ) scolasticŭ.

EPISTOLA, Ebreĭ Cap. 13 v. 17—21.

Fraţiloră! Ascultaţĭ de conducătoriĭ voştri, şi vĕ suppuneţĭ lorŭ, că eĭ perveghĭază preste suffletele vóstre, ca ceĭ ce aŭ sê dea sémă pentru elle. Suppuneţivĕ dar lorŭ, pentru ca eĭ acеastă detoriă sê uă facă cu buccuriă, iar nu suspinândŭ, că aceast'a vóuĕ nu vĕ este de folosŭ. Rugaţivĕ pentru noĭ! Căcĭ noĭ cu atât'a ne consolâmŭ, că consciénţia nóstră nu ne mustră, ne avêndŭ altă dorénţiă, de câtŭ a petrece onestŭ şi cu sânţiăniă întru tóte. Şi maĭ vîrtosŭ vĕ rogŭ sê faceţĭ aceast'a, pentru ca eŭ cu atât'a maĭ currêndŭ sê mê întorcŭ la voĭ. Iar Domneḑeulŭ pâceĭ, cellŭ ce pr'in sângele testamentuluĭ celluĭ eternŭ, pre păstorĭulŭ cellŭ mare allŭ oiilorŭ, adică pre Domnulŭ nostru Iesus Christos, l'a scullatŭ d'in morţĭ, acell'a sê vĕ întăréscă pre voĭ, şi béne dispuşĭ spre totŭ feliulŭ de fapte bune sê vê facă, spre împlinirea voieĭ luĭ, lucrândŭ ellŭ întru voĭ

totŭ ce-ĭ este luĭ béne plăcutŭ; pr'in Iisus Christos Domnulŭ, căruia se cuvéne gloriă, în secliĭ seclilorŭ; Amen.

EVANGELIUL, Luca Cap. 12, v. 32—40.

Dis'a Domnulŭ Discipulilorŭ sêĭ: Nu te teme turmă mică! ca Tatuluĭ vostru béne ĭ-a plăcutŭ sê vĕ dea vóue împĕrățiă. Véndeți-ve avuțiele vóstre, și le dațĭ eleemosină! Faceți-vĕ vóue pungĭ, care cu têmpulŭ nu se învechiescŭ, stringeți-vĕ în ceriŭ așĭa tesaure, care de locŭ nu se maĭ împuçinéză, unde furulŭ nu se appropiă, néciĭ molli'a nu le strică; că unde este tesaurulŭ vostru, accolo este și ânim'a vóstră. Méḑiŭlócele vóstre sê fiă încinse, și făcliele în mâni-vĕ apprénse; și voĭ fițĭ assemenea cu servitoriĭ aceia, cariĭ ascéptă pre Domnulŭ lorŭ, cândŭ acest'a se întórce de la nuntă, ca venindŭ ellŭ, și băttêndŭ în pórtă, eĭ îndată sê-ĭ pótă deschide. Ferice de servitoriĭ aceia, pre cariĭ, cândŭ véne domnulŭ lorŭ, îĭ află veghiândŭ! cu adevĕratŭ! vĕ ḑicŭ vóue; că ellŭ suffulcându-șĭ vestimêntulŭ, se va încinge, și pre eĭ îĭ va pune sê șéḑiă la mésă, și ellŭ pre lôngă eĭ ămblândŭ, le va servi lorŭ. Și de va venì la a dóu'a vigiliă, și la a treia vigiliă de va venì, și pre eĭ-ĭ va affla totù așĭa, attuncĭ ferice de aceĭ servitorĭ! Dar

aceast'a sê sciţĭ, că décă părentele de familiă arŭ sci, la care óră vene furulŭ, ellŭ attuncĭ de bună sémă arŭ preveghià, şi n'arŭ lass'a sê-ĭ spargă cas'a. Decĭ dar şi voĭ, fiţĭ totŭ-déuna paraţĭ, că în ór'a cândŭ necĭ nu cugetaţĭ, fiiulŭ omuluĭ va veni.

II. La finirea cursuluĭ scolasticŭ.

EPISTOL'A, Efesenĭ, Cap. 5, versŭ 9—19.

Fraţilorŭ! ca fiiĭ lumineĭ sê âmblaţĭ; că fruptulŭ spirituluĭ este totŭ feliulŭ de bunîtate, de direptate şi de adevĕrŭ, cercândŭ ce este béne şi plăcutŭ Domnuluĭ. Şi de locŭ sê nu vĕ ammesticaţĭ cu faptele celle ne fruptuóse alle întunericuluĭ, cı d'in contră, pre acellea maĭ vîrtosŭ sê le şi defăĭmaţĭ; că celle ce uniĭ ca aceştia le facŭ întru ascunsŭ, ruşine este a le şi grăiì. Iar tóte câte merită defăĭmare, acellea sunt manifestate de lumină; căcĭ numaĭ lumin'a este, care descopere tóte. Pentru aceea şi ḑice: Descéptăte cell'a ce dormĭ, şi te scóllă d'intre ceĭ morţĭ, şi Christos te va luminà. Vedeţĭ direptŭ aceea, Fraţilorŭ! cumŭ sê âmblaţĭ cu circumspecţiune, nu ca nesce ne înţelepţĭ, ci ca ceĭ prudenţĭ; rĕscumpărândŭ témpulŭ, că ḑillele sunt relle. Direptŭ aceea nu fiţĭ ne precepuţĭ, ci căutaţĭ béne sê cunósceţĭ care este voia Domnuluĭ. Şi nu vĕ îmbĕtaţĭ de vinŭ,

întru carele este prostituțiunea, ci vĕ împleți de spiritŭ. Și intonațĭ între voĭ salmĭ, laude, și cântârĭ spirituallĭ, lăudâudŭ și cântândŭ d'in adûnculŭ ânimelorŭ vóstre spre glori'a Domnuluĭ.

EVANGELIULŬ, Luca Cap. 12, v. 42—48.

Ḑis'a Domnulŭ: Ore cine este dispensatoriulŭ acellŭ credénțĭosŭ și ințelleptŭ, pre carele Domnulŭ sêŭ îlŭ va pune preste domesticii sê-ĭ, ca ellŭ la têmpulŭ sêŭ, fiă-căruia sêĭ dea mĕsur'a de grâŭ, ce i se cuvéne? ferice de servulŭ acell'a, pre carele venindŭ Domnulŭ luĭ, îlŭ va affla făcĕndu-șĭ detori'a așĭa! Adevĕratŭ grăiescŭ vóue! că-lŭ va pune pre d'însulŭ preste tóte averile sélle. Dar cândŭ acellŭ servitoriŭ arŭ ḑice întru ânim'a sea: Domnulŭ meŭ n'are se vénă așĭa currêndŭ; și așĭa ellŭ pre servĭ și pre serve arŭ începe a-ĭ batte; a mĕncà, a bé, și a se înbĕtà: Veniva, direptŭ aceea Domnulŭ servuluĭ acelluia intr'uă ḑi, cândŭ ellŭ nécĭ nu ascéptă; și într'uă óră, cândŭ ellŭ nu scie; attuncĭ Domnulŭ pre acest'a-lŭ va separà de famili'a sea, și direptŭ pedépsă, partea luí uă va pune cu a cellorŭ necredénțĭoșĭ. Câcĭ servulŭ, carele a sciutŭ voia Domnuluĭ sêŭ, și nu s'a accomodatŭ dupô d'însa, nécĭ a făcutŭ ceea ce ellŭ a preténsŭ

de la d'însulŭ, acell'a cu multe lovĭturĭ se va batte. Dar cellŭ ce nu i-o-a sciutŭ, și și ellŭ a făcutŭ lucrurĭ, ce merită băttaiă, acell'a maĭ puçine lovĭturĭ va lua. Că totŭ, căruia s'a datŭ multŭ, multŭ se va și căuta la d'însulŭ; și căruia s'a încredențiatŭ multŭ, de la acell'a maĭ multŭ se va și cere.

III. La dimitterea Clericilorŭ Seminaristĭ pre a casă.

EPISTOLA, II Timoteŭ Cap. 3, v. 16—v. 8 din C. 4.

Fiiule Timoteŭ! tótă scriptura cea de D-ḑeŭ inspirată, este utile spre a învatia, spre a mustra, spre a correge, spre a conduce la pietate și la justiţiă; pentru ca omulŭ luĭ D-ḑeŭ sê fiă perfectŭ, și la totŭ lucrulŭ bunŭ, béne și deplénŭ preparatŭ. Conjurute pre téne, așia dar, înaintea luĭ D-ḑeŭ și a Domnuluĭ Iesus Christos, — carele cândŭ se va arătà gloriosŭ, la întemeierea imperaţieĭ sélle, va judicà viiĭ și morţiĭ — sê predicĭ cuventulŭ, sê stăruescĭ, fiă cu têmpŭ séŭ și fôre de têmpŭ, sê mustri, sê certĭ, sê indemnĭ cu tótă patientia și doctrin'a, câ va veni têmpulŭ, cândŭ ómeniĭ, doctrin'a cea sănetósă nu uă vorŭ maĭ puté sufferi, ba

din contr'a, avêndŭ eĭ uă estremă mâncărime de a audi de celle lorŭ plăcute, și carei lingușiescŭ, ișĭ vorŭ grămădi oruşĭ uă mulțime mare de învățiătorĭ, cariĭ dorénțiele lorŭ li-le vorŭ satisface. Acestia dar, astupânduşĭ urechile de la adevêrŭ, le vorŭ deschide la fabule. Dar tu preveghiază întru tóte, suffere ne'ncetatŭ totŭ soiulŭ de afflicțiunĭ; fă lucrulŭ unuĭ adeveratŭ predicatoriŭ allŭ Evangeliuluĭ, servițiulŭ detorieĭ télle fă-lŭ pe de plénŭ. Fiĭ sobriŭ! Că ce s'attinge de mêne, ecca! eŭ sum ca și uă viptimă, câria i s'a datŭ aspersiunea, și în totŭ momentulŭ este parată a fi sacrificată, și témpulŭ despărțireĭ melle s'a și appropiatŭ. Eŭ luptă bună m'amŭ luptatŭ, cursulŭ mi-amŭ împlinitŭ, credénția uă am ținutŭ; și de acum numĭ maĭ remâne alt'a, de câtŭ sê asceptŭ corón'a justițieĭ, care-mĭ este reservată, și pre care Domnulŭ, ca unŭ direptŭ judicătoriŭ, mi uă va da în dina acea mare; și nu numaĭ mie, ci tutulorŭ acellor'a, cariĭ cu bucuriă-ĭ ascéptă venirea luĭ.

EVANGELIULŬ, Mateŭ, Capŭ 5. v. 14–19.

Dis'a Domnulŭ discipulilorŭ sêĭ: Voĭ sunteți lumin'a lumeĭ, nu póte uă cetate sê se ascundă, deasupra muntelui stândŭ; néci se apprénde făcli'a, și se pune subt modiŭ, ci în candelabru, ca tutulorŭ cellorŭ ce sunt în casă sê luminéze.

Astŭ-feliŭ sê luminéze lumin'a vóstră înaintea ómenilorŭ, ca eĭ sê vêḍă lucrurile vóstre celle bune, și sê glorifice pre părêntele vostru cellŭ d'in ceriurĭ. Sê nu cugetațĭ, câ eŭ așiŭ fi venitŭ ca sê stricŭ legea séŭ pre profetĭ; nu! eŭ n'amŭ venitŭ ca sê-ĭ stricŭ, ci ca sê-ĭ împlinescŭ pre eĭ. Cu adeveratŭ! ḍicŭ vóue, că maĭ currendŭ vorŭ trece ceriulŭ și pămêntulŭ, de câtŭ uă iotă séŭ cellŭ maĭ micŭ puntŭ d'in lege vorŭ trece, pônĕ ce nu se vorŭ împlini tóte acestea. Decĭ dar, cellŭ ce numaĭ un'a d'intr'aceste maĭ micĭ precepte va violà, și cellŭ ce va invătià pre óminĭ ca sê le violéze, acell'a cellŭ maĭ micŭ se va stimà întru împerăti'a ceriurilorŭ. Iară cellŭ ce dup'acestea va face, și ași'a va și învățià, acell'a mare se va considerà întru împerati'a ceriurilorŭ.

IV. La consecrarea unuĭ Templu.

EPISTOL'A, Ebreĭ, Capŭ 3, v. 1—4.

Fraţilorŭ sânţĭ! ceĭ ce sunteţĭ părtaşĭ vocaţiuneĭ celleĭ cerescĭ, consideraţĭ pre Apostolulŭ şi Archiereulŭ

credénţeĭ, pre care noĭ uă proffessâmŭ, pre Iésus Christos; carele așia de fidele este celluia ce l'a constituitŭ pre ellŭ într'această funcţiune, pre cumŭ fu și Moïse în tótă cas'a acelluia. Pentru că acell'a, de atât'a maĭ mare gloriă fu reputatŭ de câtŭ Moïse, cu câtŭ maĭ multă onóre se cade celluĭ ce a fabricatŭ cas'a, de câtŭ însă-șĭ casâĭ. Că tótă cas'a se edifică de cine-va, iar architectulŭ, carele a creatŭ tóte, este Domneḑeŭ.

Séŭ altă Epistolă.

APOCALIPSE, Cap. 21. v. 2—4.

Fraţilorŭ! Eŭ Ioanne, vĕḑiuiŭ cetatea cea sântă, pre noulŭ Ierusalemŭ, descendêndŭ d'in ceriŭ, de la Domneḑeŭ, fiéndŭ ornată ca și uă sponsă, care se adórnă pentru màritulŭ sêŭ. Și uă voce mare auḑiiŭ, ce venea d'in ceriŭ, și ḑicea: Ecca, tabernaclulŭ luĭ Domneḑeŭ între ómenĭ! ellŭ va locui între eĭ; eĭ vorŭ fi poplulŭ luĭ, și Domneḑeŭ însu-șĭ va fi cu eĭ, fiéndu-le lorŭ Domneḑeŭ; și tótă lacrim'a uă va sterge de pre ochiĭ lorŭ; și mórtea nu va maĭ fi; assemenea va încetà totŭ cordoliulŭ, tótă lamentaţiunea și tótă afflicţiunea, pentru că celle d'ântâiŭ aŭ trecutŭ.

EVANGELIULŬ, Luca Capŭ 19 v. 1—10
a luĭ Zacheŭ, cautâ-lŭ facia 104.

altŭ Evangeliŭ.

Mateŭ Capŭ. 16, v. 13—19.

In témpulŭ acell'a, venindŭ Iesus în părţile Cesarieĭ luĭ Filippŭ, întrebâ pre discipuliĭ sêĭ şi le ḑisse: Cine me dicŭ ómeniĭ, pre mene fiiulŭ omuluĭ, că sum eŭ? Eĭ îĭ respunseră: Uniĭ ḑicŭ, că tu escĭ Ioanne Băttezătoriulŭ; alţiĭ că escĭ Eliă; şi alţiĭ că escĭ Ieremia, séŭ unulŭ d'între profeţĭ. Ḑiss'a lorŭ Iesus: Dar voĭ, cine-mĭ ḑiceţĭ că sum? Şi Simon Petru luăndŭ cuvêntulŭ, îĭ ḑisse: Tu escĭ Christos, fiiulŭ Domneḑeuluĭ celluĭ viŭ. Attuncĭ Iesus îĭ respunse, ḑicêndŭ: Fericitŭ escĭ tu, Simone, fiiulŭ luĭ Iona! că nu carne şi sânge ţĭ-a descoperitŭ ţie aceasta, ci Tatulŭ meŭ cellŭ d'in ceriurĭ! Şi eŭ ăncă-ţĭ ḑicŭ ţie, că tu escĭ Petru, şi preste aceástă pétră voiŭ edifica ecclessia mea, şi porţile infernuluĭ nu uă vorŭ învinge pre ea.

Altŭ EVANGELIŬ, Ioanne, Cap. 10, v. 22—28.

In têmpulŭ acell'a, fost'a, cândŭ se celebrà în Ierusalemŭ serbătórea dedicaţiuneĭ templuluĭ; şi aceast'a erà ĭearn'a. Şi Iesus preămblându-se în templu, pr'in porticululŭ luĭ Solomone, judeii-lŭ

împregĭurară pre ellŭ, şi'ĭ ḑisseră: Pônĕ cândŭ aĭ sê ne ţinĭ suspênse spiritele nóstre? de escĭ tu Christos, spunene curatŭ şi fôră sfiallă! Iesus le respunse lorŭ: Eŭ v'amŭ spusŭ vóue, dar voĭ nu mĕ credeţĭ. Operele pre care eŭ le facŭ întru numele Părêntelui meŭ, acellea mărturisescŭ pentru mĕne: Însĕ voĭ nu credeţĭ, fiĕndŭ că nu sunteţĭ d'intre oiile melle. Oiile melle, precumŭ v'amŭ ḑisŭ vóue, ascultă de vocea mea, şi eŭ le cunoscŭ pre d'însele, şi elle vĕnŭ dupŏ mĕne; şi eŭ le daŭ lorŭ viiaţĭă eternă.

V. La festivitatea unuĭ Sântŭ Patronŭ, cândŭ careva d'in Professorĭ îşĭ celebră onomastic'a.

EPISTOLA II Timoteŭ C. 3 v. 16 — v. 8 din C. 4 caută la façĭa 237,

---

EVANGELIULŬ, Mateiŭ Cap. 5, v. 13—19.

Dis'a Domnulŭ discipulilorŭ sêĭ: Voĭ sunteţĭ sarea pămêntuluĭ, décă însĕ sarea îşĭ va perde sapórea sea, cu ce se va maĭ sarà? de nĕmica nu maĭ este bună, fără numaĭ affară sê se lapede, şi de ómenĭ sê se calce. Voĭ sunteţĭ lumin'a lumeĭ, nu póte uă cetate a se ascunde, deasupra munteluĭ stândŭ; nécĭ făclia se apprĕnde şi se pune

subt modiŭ, ci în candelabrŭ, ca tututulorŭ cellorŭ ce sunt în casă sê luminézĕ. Astŭ-feliŭ sê luminéze lumin'a vóstră înantea ómenilorŭ, ca eí sê véḑă lucrurile vóstre celle bune, și sê glorifice pre Tatulŭ vostru cellŭ d'in ceriurí. Se nu cugetațí, că eŭ așiŭ fi venitŭ ca sê stricŭ legea séŭ pre profețí, nu! eŭ n'amŭ venitŭ ca sê-í stricŭ, ci ca sê-í împlinescŭ pre eí. Căcí în adevêrŭ! ḑicŭ vóuĕ, maí curêndŭ vorŭ trece ceriulŭ și pămêntulŭ, de câtŭ uă iotă séŭ cellŭ maí micŭ puntŭ d'in lege vorŭ tréce, pônĕ nu se vorŭ împlini tóte acestea. Decí dar, cellŭ ce numaí un'a d'intr'aceste maí micí precepte va violà, ba și cellŭ ce va învățĭa pre ómení ca sê le violeze, acell'a cellŭ maí micŭ se va stimà întru împĕrățià ceriurilorŭ. Iar cellŭ ce dupŏ acestea va face, și așĭa va și învățià, acell'a mare se va considerà întru împĕrățià ceriurilorŭ.

VI. La allegerea unuí Episcopŭ.

EPISTOL'A, Ebreí Cap. 7, v. 26 pônă la v. 2 d'in Cap. 8.
Cautâ-uă la pagina 176.

EVANGELIULŬ Mateiŭ 5, v, 13—19.
Cautâlŭ la facia 243.

VII. La allegerea unuĭ Metropolitŭ.

EPISTOL'A I. Timoteŭ Cap. 3 v. 2—13.

Fraţilorŭ! Acestŭ cuvêntŭ este adevĕratŭ. De cum-va poftesce cine-va sê se facă Episcopŭ, escellentă funcţiune şi sântŭ lucru poftesce; dar însĕ, éccă! cum are se fiă Episcopulŭ: i se cade luĭ sê fiă nedefaĭmatŭ, barbatŭ numaĭ allŭ uneĭ femeĭ, sobriŭ, vigilante, temperatŭ, înţelleptŭ, aşşedĭatŭ, onestŭ, gravŭ şi modestŭ, pudicŭ, castŭ, morigenŭ, iubitoriŭ de ospitalitate, capabile de a instruiĭ. Carele sê nu fiă nécĭ vinolentŭ şi datŭ la bĕuturĭ beţive, nécĭ violente şi promptŭ a batte, nécĭ litigiosŭ, nécĭ amatoriŭ de câstigŭ neonestŭ, ci sê fiă omŭ blândŭ, moderatŭ, feritŭ de certurĭ, scăpatŭ de avariţiă, şi neinteressatŭ; carele béne-îşĭ gubernă familia sea, avêndŭ copiĭ ascultătorĭ şi de totŭ onestĭ; căcĭ décă cine-va nu va sci béne sê-şĭ cârmuiască cas'a (famili'a sea; cum va sci acell'a sê îngrigéscă de biserica'a luĭ Domnedeŭ? Sê nu fiă noviţiŭ (de curêndŭ convertitŭ), ca nu cumva mândrindu-se, sê cadă în aceeaşĭ condemnare ca Diabolulŭ. Ba se cuvéne, ca ellŭ şi de la ceĭ d'in affară de biserică, sê aĭbă testimoniŭ bunŭ ca sê nu cadă în defaĭmare şi în curs'a Diaboluluĭ. Totŭ asseminea şi Diaconilorŭ, se cuvéne sê fiă barbaţĭ onestĭ, înţelleptĭ şi venerabilĭ; nécĭ îndoiţĭ la cuvêntŭ, nécĭ cadiuţĭ la patima beţieĭ, nécĭ doritorĭ de câstigŭ ruşinosŭ; ci cariĭ misteriulŭ credénţiĭ sê-lŭ conserve în consciénţiă curată. Se cuvine dar, ca acestia maĭ ântâiŭ sê se probeze, şi dupŏ ce se vorŭ fi aflatŭ fără tótă repreensiunea, numaĭattuncĭ sê se admită sê ser-

véscă sacrulŭ misteriŭ. Aşişderea şi femeiele acestor'a se cuvine se fiă caste, pudice şi oneste, nu calumniatricĭ, ci sobrie şi fidelí întru tóte. Şi pentru Diaconĭ sê se allégă numaĭ acela, cariĭ vorŭ fi barbaţi numaĭ aĭ uneĭ femeĭ, cariĭ pre fiiĭ lorŭ şiĭ vorŭ cresce béne, şi cas'a lorŭ şi o vorŭ cârmuì béne. Câcĭ ceĭ ce-şĭ împlinescŭ béne ministeriulŭ lorŭ, aceia-şĭ promerită unŭ direptŭ legitimŭ de a se înalţĭà la gradurĭ de demnitate maĭ marĭ; şi aceasta le va da lorŭ multă confidenţia în credinţĭa cea întru Christos Iesus.

EVAGELIULŬ, Ioann, Cap. 10, v. 9–16.

Cautălŭ la facia 176.

VIII. La ordinaţiunea unuĭ Preotŭ séŭ Sacerdote, şi la punerea unuĭ Protopresbiterŭ.

EPISTOL'A Titŭ Cap. I v. 5—v. 2 din Cap. 2.

Fiiule Tite! Pr'in tóte zetăţile preoţĭ sê aşşeḑí, dupŏ cumŭ ţĭamŭ ordinatŭ; allegêndŭ pentru aceast'a pre unulŭ ca acell'a, carele va fi fŏre de maculă, şi cu totulŭ nedefaĭmatŭ, bărbatŭ numaĭ allŭ uneĭ femeĭ, aĭ căruia fiĭ vorŭ fi fidelĭ, şi cariĭ se nu fiă accusaţĭ de fornicaţiune nécĭ de ne-ascultătorĭ. Câcĭ unuĭ Episcopŭ, ca unuĭ dispensatore şi economŭ allŭ caseĭ luĭ Domneḑeŭ, sê cuvéne sê fiă irrepreensibile, innocente şi fŏră de defectŭ; nu semeţiŭ şi trufaşiŭ; nu iute la mâniă, nécĭ căḑiutŭ la beţiă; nécĭ violente la cértă şi promptŭ la battaiă,

nécĭ căutătoriŭ de câștigŭ neonestŭ. Ci se fiă amatoriŭ de ospitalitate, affabile, iubitoriŭ de toțĭ ceĭ bunĭ, sobriŭ și temperatŭ, ințelleptŭ, justŭ, sântŭ, moderatŭ; tare ţénêndu-se de adevĕratulŭ cuvêntŭ alŭ credénţieĭ, așia după cumŭ l'a învĕţiatŭ, ca capabile sê fiă într'această doctrină salutariă parte sê indemne și sê întăréscă, parte pre contradicenţĭ sê-ĭ convingă. Cĕ suntŭ mulţĭ contumacĭ și cerbicoșĭ, nesuppușĭ, bărfitorĭ, grăiltorĭ în desertŭ, spuitorĭ de fabule, și amăgitorĭ de ménţĭ, maĭ allesŭ între ceĭ din circumcisiune, căror'a se cade alle astupà gur'a;cariĭ re'nvêrtescŭ case întregĭ, învăţiândŭ, pentru unŭ interessŭ neonestŭ, lucrurĭ ce nu se cuvénŭ. Unulŭ d'intre eĭ, chiarŭ propriulŭ lorŭ profetŭ, a dissŭ: „Critenii pururea aŭ fostŭ ménţinoșĭ, fére relle, pantecĭ pigre, care numaĭ mănâncă, și nemica nu facŭ." Această mărturiă addusă pentru d'inșiĭ, este pré adevĕrată, d'in care causă, cértă-ĭ pre eĭ aspru, pentru că în credenţia sănătoșĭ sê remână; și sĕ nu ieiă a ménte la fabule judaice, și la precepte d'ale ómenilorŭ, care sunt abbătute de la adevĕrŭ. Cellorŭ curaţĭ tóte suntŭ curate; iar cellorŭ înţinaţĭ și necredinţioșĭ, nemic'a nu e curatŭ, pentru că méntea, ca și conscieţia lorŭ,sunt impure și contaminate Eĭ cu adevĕratŭ mărturisescŭ, că cunoscŭ pre Domnedeŭ,dar pr'in fapte illŭ renégă pre ellŭ;fiéndŭ abominabilĭ,infidelĭ, rebellĭ și spre verĭ ce faptă bună incapabibĭ. Iar tu învaţiă-ţĭ poplulŭ têŭ celle ce sunt demne de uă doctrină sănĭtósă.

EVANGELIULŬ Ioann Cap. 10, v. 9—10.

Dis'a Domnulŭ; Eŭ sum ușia, pr'in mene de va intra cineva, se va mântuì; ellŭ va într'a, și va

eşi, şi păşĭune va affla. Furulŭ nu vénе, fôră numaĭ sê fure, sâ omóre şi sê pérdă. Dar eŭ amŭ venitŭ, ca oiile melle viiaţĭă sê aĭbă,şi acést'a sê uă aĭbă în abundanţĭă. Eŭ sum păstoriulŭ cellŭ bunŭ. Păstoriulŭ bunŭ sufletulŭ sêŭ îşĭ pune pentru oiile selle,iar mercenariulŭ,carele de locŭ nu este păstoriŭ,şi alle căruĭa oiile nu sunt alle luĭ proprie, cândŭ vede lupulŭ venindŭ, lassă oiile, şi fuge. şi lupulŭ le râpeşce pre elle, şi le rissipeşce. Mercenariulŭ fuge, pentru că este mercenariŭ, şi serveşce numaĭ pentru sĭmbriă, şi aşĭa luĭ de oĭ nu-ĭ passă. Eŭ sum păstoriulŭ cellŭ bunŭ,şimĭ cunoscŭ oiile melle,şi elle mĕ cunoscŭ pre méne. Pre cum Tatulŭ mĕ cunóşce pre méne, asseminea cunoscŭ şi eŭ pre Tatulŭ, şi eŭ de aceea sufletulŭ meŭ îmĭ punŭ pentru oiile melle. Eŭ maĭ amŭ şi alte oĭ, care nu sunt d'in staululŭ acest'a, mie şi pre acellea mi se cade sê le adducŭ; şi elle vorŭ ascultà de cuvêntulŭ meŭ,şi attuncĭ va fi numaĭ uă turmă şi numaĭ unŭ păstorĭŭ.

TIPICU.

Arrătare pre scurtŭ de modulŭ cu care se citescŭ s.s. Evangelie preste annŭ; precumŭ şi de celle ce se abbatŭ din ordinea aşşeḑiată în Evangeliulŭ Bisericeĭ.

Şcimŭ că Evangeliştĭ suntŭ patru; Mateŭ, Marcu, Luca şi Ioanne, decĭ Evangeliele lorŭ în Biserică se citescŭ în următoriuĭŭ chipŭ:

1). În celle şépte septĕmânĭ de la Paşcĭ pônă la Pentecoste se citescŭ Evangeliele de la *Ioanne.*

2). În celle 17 septĕmânĭ ce urméză dupá Pentecoste, se citescŭ Evangeliele de la *Mateŭ.*— Dar însĕ bagă béne de sémă,cândŭ cade ḑiua S. Crucĭ (în 14 Sept.), câcĭ attuncĭ încetéză şirulŭ Dominiceĭ 13, 14, 15, 16, séŭ 17, ce arŭ urma după Rosalie, şi aşĭa în Domineca *înainte de ḑioa Cruceĭ*, se citesce Apostolulŭ şi Evangeliulŭ aceşteĭ Dumínecĭ, veḑĭ façĭ'a 161. Precumŭ şi în *Domineca după ḑioa S. Crucĭ*, se citesce totŭ Evangeliulŭ eĭ, veḑĭ façia 166.

3). Iar dupô acéastă Dominică (dupô înălţarea Cruceĭ) remănêndŭ afară Dominicele ce maĭ sunt pŏnă la a 17 Duminică (a Hananieneĭ), totŭ-déuna urméză Evangeliele de la *Luca*, care se începŭ cu Dominica a 18 dupŏ Pentecoste; şi iar ur-

méză înainte 17 septĕmânĭ, pônă la Dominic'a 34 dupŏ Rusalie: care este a Fiiuluĭ celluĭ perdutŭ.

4). Iar Evangeliulŭ luĭ *Marcu* se citeşce în celle 5 Sâmbete şi 4 Dominicĭ ale S. Paresimĭ, pônă în Dominica Florielorŭ.

5). Evangeliulŭ alŭ 17 a luĭ Mateŭ, despre Hananeana, adică cea din Dominica 17 dupŏ Pentecoste, nu se citeşce la rôndulŭ eĭ, de câtŭ în 35 de annĭ numaĭ uă dată, adică, numaĭ în annulŭ acell'a, cândŭ se întêmplă sê cadă Pascile în 22 Martiŭ; iar într'alţi annĭ remăne affară, şi ea sê citeşce în una d'in Dominicele luĭ Luca, maĭ nainte de Duminica Publicanuluĭ şi a Fariseuluĭ; dar însă numaĭ attuncĭ, cândŭ Carnevallulŭ va fi aşĭa de lungŭ, în câtŭ Evangeliele luĭ Luca sê nu adjungă, ci sĕ trebuiască a se face întórcere, precumŭ arrată Tipiculŭ la façĭa 105.

6). În Dominicele înainte de Naşcerea şi dupŏ Nascerea Domnuluĭ, precumŭ şi în cellea înainte de Băttezŭ şi după Băttezulŭ Domnuluĭ, şirulŭ Dominicelorŭ după Rosalie iarăşĭ se taiă, şi într'aceste Dominicĭ se citescŭ Epistolele şi Evangeliele acestor'a, veḑĭ pentru celle înainte de nascere pag .181. şi după Nascere façĭa 188, şi Tipiculŭ, şi pentru celle înainte de Băttezŭ şi dupŏ Băttezŭ façĭ'a 191 şi 194.

7). Cându s'arŭ întĕmplà, ca cârnelegile (carnevallulŭ) sê fiă astfeliŭ de lungĭ, în câtŭ celle 17 Evangelie alle luĭ Luca sê nu adjungă pônă în Dominica 33, care este a Publicanuluĭ și a Fariseuluĭ, (cândŭ se începe Triodulŭ): attuncĭ se face întórcere; precumŭ se arrată la façĭa 105 Și intre Dominicele acestea de intervallŭ, se intercaléză Evangeliulŭ Hananieneĭ, ce a remasŭ affară d'in rôndulŭ eĭ, veḑĭ tipiculŭ numeru 5 pag. 249.

8). Sê se sciă, că commemorarea Sânților Părențĭ se face în treĭ Dominicĭ în annŭ. 1) În Dominica a 7 după Pascĭ, veḑĭ Epist. și Evang. façĭ'a 29—32. 2) În Dominica de la 12 pônă la 17 Octombre, veḑĭ fața 167. 3) În Dominica de la 13—19 Iuliŭ, veḑĭ Evangeliulŭ de la Mat. C. 5. v. 14 *Voĭ sunteţĭ lumina lumeĭ etc.* façĭ'a 200.

9). Dominica a 5 a luĭ Luca se începe de la 30 Octobre, și se suie pônă la 5 Noembre, cândŭ se citesce Epistol'a și Evangeliulŭ d'in Dominic'a a 22 dupô Rosalie, façĭa 82—84.

10). În Dominic'a Strămoșilorŭ, care totŭ dé-una cade de la 11—17 Decembre, se citesce Epistol'a d'in Dominic'a 29 dupô Rosalie, façĭa 98, iar Evangeliulŭ d'in Dominica 28 dupô Rosalie façĭa 97.

Pascalia.

Anii de la Christos.	Nascerea Domnuluĭ.	Mâncare de carne. Sept.	Mâncare de carne. Ḑil.	Triodulŭ se începe.	Lăssatulŭ de carne.	Sânt. Pascĭ.	Dominica Rosalielorŭ	Ajunulŭ Apostolĭ. lorŭ. Sáp.	Ajunulŭ Apostolĭ. lorŭ. Ḑil.	Ḑiua lorŭ.	Dom. dupŏ care urmé-ză cea înai-ntea Crucei
1862	Lunĭ.	7		38 Ian.	11 Feb.	8 Apr.	27 Maiŭ	3	4	Vin.	a 14
1863	Marţĭ.	5	6	20 Ian.	3 Feb.	31 Mart	19 Maiŭ	4	5	Sâm.	a 15
1864	Merc.	8	5	9 Feb.	23 Feb.	19 Apr.	7 Iun.	2		Lunĭ	a 13
1865	Vinerĭ.	6	3	24 Ian	7 Feb.	4 Apr.	-3 Maiŭ	4	1	Mar.	a 15
1866	Sâmb.	5	2	16 Ian.	30 Ian.	27 Mart	15 Maiŭ	5	2	Mer.	a 16
1867	Dom.	8	1	5 Feb.	19 Feb.	16 Apr.	4 Iun.	2	3	Joĭ	a 13
1868	Lunĭ.	6		21 Ian.	4 Feb.	31 Mart	19 Maiŭ	4	5	Sâm.	a 15
1869	Merc.	8	5	9 Feb	23 Feb.	20 Apr.	8 Iun.	1	6	Dum	a 12
1870	Joĭ.	7	4	1 Feb.	15 Feb.	12 Apr.	31 Maiŭ	3		Lunĭ	a 14
1871	Vinerĭ	5	3	17 Ian.	17 Ian.	28 Mart	16 Maiŭ	5	1	Mar.	a 16
1872	Sâmb.	8	2	8 Feb.	19 Feb.	16 Apr.	4 Iun.	2	3	Joĭ	a 13
											Citesce pentru a-ceasta § 2 din Tipicŭ

INDICE

De Epistolele şi Evangeliele coprénse în acéstă carte.

A) ALE DOMINICELORŬ.

SINASSARIULŬ

NOVEBRE.

DECEMBRE.

IANUARIŬ.

FEBRUARIŬ.

MARTIŬ

FINE.